COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORETTA CHASE

Bestseller
New York
Times

Scandalul poartă satin

Loretta Chase
Scandalul poartă satin

Scandal Wears Satin by Loretta Chase

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Cristina Radu

Prolog

„Ieşea în evidenţă prin aerul mândru de cocoş războinic, buclele de ţigan, negre ca pana corbului, şi expresia stăpânită, aristocratică – la care nu renunţa niciodată, indiferent dacă-i zâmbea unei doamne atrăgătoare sau se încrunta la un creditor pisălog.”

The Court Magazine, „Schiţe din viaţa adevărată”, 1835

Londra
Joi, 21 mai 1835, dimineaţa devreme

Târfele ştiau să dea o petrecere.

În serile de joi, după dansul sau jocul de cărţi de la Almack’s[1], banda de desfrânaţi continua şi mai abitir în sânul unui grup cu totul diferit în casa Carlottei O’Neill. Aveau la dispoziţie acolo o masă de ruletă şi alte jocuri de noroc, precum şi prostituate care jucau rolul de cameriste ale reginei curtezanelor Londrei.

Harry Fairfax, conte de Longmore, era bineînţeles prezent.

Casa Carlottei nu era locul pe care marchizul de Warford ar fi dorit să-l vadă frecventat de fiul şi moştenitorul său de douăzeci şi şapte de ani, dar Longmore decisese cu mult timp în urmă că respectarea dorinţelor părinteşti era calea rapidă spre o plictiseală de moarte.

Nu semăna nici pe departe cu marchizul şi soţia lui, în nicio privinţă. Moştenise nu numai înfăţişarea de pirat a fratelui bunicului său, Lord Nicholas Fairfax – părul ca pana

---

1 Club al înaltei societăţi londoneze, unul dintre primele care au permis accesul femeilor (n.tr.)

corbului, ochii negri şi un trup înalt, musculos – ci şi talentul lui Nicholas de A Face Exact Ce Nu Trebuia Să Facă.

Prin urmare, Lord Longmore se afla la Carlotta, care îl copleşea cu atenţiile sale, răspândind valuri de parfum. Şi din păcate, vorbind.

— Dar eşti prieten apropiat cu ei. Trebuie să ne spui cum arată noua ducesă de Clevedon.

— Brunetă, zise el uitându-se cum se învârtea ruleta. Drăguţă. Spune că-i englezoaică, dar se poartă ca o franţuzoaică.

— Dragul meu, dar puteam afla toate astea din *Spectacle!*

Foxe's Morning Spectacle era cea mai importantă fiţuică de scandal a Londrei. Principialul marchiz de Warford o numea o prostie dezgustătoare, dar o citea, la fel ca toată lumea, de la târfe şi proxeneţi până la familia regală. Longmore ştia că tot ce se publicase în legătură cu mireasa ducelui de Clevedon fusese ticluit cu pricepere de sora cea blondă a tinerei căsătorite, Sophia Noirot, croitoreasă în timpul zilei şi cel mai important spion nocturn al lui Tom Foxe.

Longmore se întrebă unde era Sophia în acea noapte. Nu o zărise la Almack's. Modistele – mai ales cele cu origini franţuzeşti, oricât de vagi – aveau tot atâtea şanse să capete un bilet de intrare la Almack's pe cât avea el de a se face invizibil după bunul plac. Dar Sophia Noirot avea propriul fel de a se face invizibilă şi era perfect capabilă să-şi strecoare trupul cu rotunjimi elegante oriunde voia, deghizată în servitoare de ocazie. Aşa putea aduce la suprafaţă tot felul de mizerii pentru fiţuica de scandal a lui Foxe.

Roata ruletei se opri din învârtit, unul dintre tipii de la masă înjură şi fetişcana pe post de crupier împinse un vraf de fise în direcţia lui Longmore, care le adună şi i le înmână Carlottei.

— Câştigurile tale? se miră ea. Vrei să le păstrez pentru tine?

— Da, drăguţo, păstrează-le, râse el. Cumpără-ţi un flecuşteţ sau ceva de genul ăsta.

Ea îşi ridică sprâncenele bine conturate.

Până cu o clipă în urmă, când imaginile Sophiei Noirot i se învârteau prin minte, Longmore crezuse acelaşi lucru ca şi Carlotta: că avea să dispară imediat împreună cu ea în dormitor. Se presupunea că era întreţinuta lordului Gorell, dar respectivul, deşi suficient de bogat, nu era destul de energic pentru a o satisface deplin pe impetuoasa curtezană.

Întrucât depindea de banii furnizaţi de tatăl său şi de câştigurile de la jocurile de noroc, Longmore nu era probabil suficient de bogat. În plus, cu toate că dispunea fără îndoială de vigoarea şi ingeniozitatea necesare pentru a menţine treaz interesul Carlottei, îi trecu prin minte acum că l-ar fi plictisit în cinci minute. Chiar şi conform standardelor sale uşuratice, rezultatul nu justifica o investiţie bănească substanţială, căreia i-ar fi urmat obligatoriu o predică plictisitoare a tatălui său despre risipirea alocaţiei. Cu alte cuvinte, nu merita să facă vreun efort.

Nu cu mult după ce îşi abandonase câştigurile, plecă însoţit de doi prieteni şi două domnişoare de onoare de-ale Carlottei. Găsiră o trăsură şi după o scurtă discuţie, o porniră spre un tripou rău famat din apropierea cartierului St. James’s, unde scenele palpitante nu aveau să lipsească.

Plictisit de conversaţia din trăsură, se întoarse să se uite pe fereastră. Soarele răsărea devreme în acest moment al anului şi, cu toate că geamul era murdar, putea vedea destul de bine. O femeie şleampătă, cărând un coş murdar, mergea grăbită pe stradă. Mersul său, ca şi coşul, dovedeau că nu era unul dintre mulţii plimbăreţi ai Londrei, ci o servitoare în drum spre locul de muncă, în vreme ce superiorii ei din lumea bună se îndreptau spre casă de la petreceri.

Înainta cu un pas iute, dar nu destul de iute. O siluetă apăru dintr-o străduţă, îi înşfăcă pe nepusă masă coşul şi o

doborî la pământ.

Longmore se ridică imediat, deschise uşa trăsurii şi sări din vehiculul în mers, surd la ţipetele şi strigătele însoţitorilor lui. După ce se poticni o dată, îşi recăpătă repede echilibrul şi se lansă după hoţ. Individul gonea ca o săgeată, astfel că, într-un moment mai aglomerat al zilei, l-ar fi pierdut în curând din vedere. Era însă devreme şi nu trecea mai nimeni pe stradă. Longmore, cu mintea golită de gânduri, alerga pradă unei furii oarbe. Când ticălosul intră într-o fundătură îngustă, urmăritorul său nu avu nicio clipă în vedere o ambuscadă sau vreo primejdie – nu că i-ar fi păsat, dacă s-ar fi gândit la asta.

Necunoscutul se opri în faţa unei uşi care se întredeschise, dovadă că locatarii îl aşteptau. Aristocratul reuşi să-l ajungă în ultima clipă, îl înşfăcă şi îl trase înapoi. Uşa se trânti cu un pocnet.

Longmore îl izbi de cel mai apropiat zid. Omul se chirci şi alunecă la pământ, scăpând coşul. Deşi nu putea fi prea grav rănit – tâlharii nu se dădeau bătuţi cu una cu două –, stătea nemişcat, cu ochii închişi.

— Nu m-aş ridica prea repede, dacă aş fi în locul tău, spuse Longmore. Laş nenorocit! Să ataci femei?

Luă coşul şi aruncă o privire prin fundătură. Era posibil ca nişte complici primejdioşi să sară în ajutorul hoţului. Zona era însă liniştită, deşi Longmore nu avea nicio îndoială că îi priveau câteva perechi de ochi.

Se îndreptă spre Piccadilly şi o găsi pe fată după câteva minute. Stătea prăbuşită lângă intrarea unui magazin, plângând.

— Nu mai boci, îi spuse. Uite aici marfa ta preţioasă. Pescui câteva monede din buzunar şi i le vârî în mâini. Ce ai avut în minte, pentru numele lui Dumnezeu, să mergi aşa, orbeşte, fără să te uiţi primprejur?

— M… munca, îngăimă ea. Trebuia să merg la lucru, Înălţimea Voastră.

Nu o întrebă de unde ştia că era lord, căci toată lumea îl cunoştea pe contele de Longmore.

— Hoţi şi nobili beţi mişună pe străzi, căutând gâlceavă, şi tu umbli neînarmată, o mustră el. Ce se întâmplă cu femeile din ziua de azi?

— Nu… nu ştiu.

Tremura ca o frunză. Era zgâriată şi se murdărise în cădere. Avusese noroc că niciunul din puzderia de bădărani beţi care se întorceau acasă de la chiolhanurile lor nu dăduse peste ea.

— Vino cu mine, îi porunci.

Fie că era prea tulburată ca să gândească ori pur şi simplu intimidată – contele avea adesea acest efect, chiar şi asupra camarazilor săi –, fata îl urmă spre trăsură. Prietenii lui ar fi putut să-şi continue drumul, la cât de beţi erau, dar se opriseră ca să asiste la spectacol.

— Toată lumea afară, ordonă Longmore.

Scoaseră sunete de protest, dar ieşiră clătinându-se din trăsură, cu toţii holbându-se la femeia şleampătă.

— Nu-i genul tău, Longmore, remarcă Hempton.

— Mi-e teamă că ţi-ai coborât nivelul, zise la rândul lui Crawford, însă Longmore nu-i băgă în seamă.

— Unde mergeai? Cum necunoscuta nu răspunse, mulţumindu-se să-şi plimbe privirea de la el la prietenii lui şi la târfe, continuă: Lasă-i în pace pe ei. Nimeni nu-i interesat de treburile tale. Noi vrem doar să ajungem la următoarea petrecere. Unde vrei să te ducă birjarul?

— Vă rog, Înălţimea Voastră, mă îndreptam către Societatea Modistelor pentru Educaţia Femeilor Nevoiaşe, reuşi ea să bolborosească într-un târziu.

— E o denumire cam lungă, observă Crawford.

— Muncesc acolo, spuse fata. O să întârzii.

Îi spuse lui Longmore adresa, iar acesta i-o transmise birjarului, cu ordine stricte să o ducă pe fată la destinaţie în jumătate din timpul obişnuit. În caz contrar avea să-l găsească şi să-i ofere o scuză excelentă pentru a se mişca încet.

O ajută pe fată să se urce în trăsură, trânti uşa după ea şi îi făcu semn birjarului să plece, după care rămase în

loc, năpădit de melancolie. Se gândea la modiste. La o anume modistă blondă.

Lăsându-i pe prietenii lui să găsească o altă trăsură, merse mai departe pe jos, de unul singur, până la St. James’s Street. Ca să ajungă la Crockford’s trebuia să treacă pe lângă Clubul White’s. Puţin mai încolo se zărea Casa Noirot, bârlogul croitoreselor franţuzoaice.

Trecu de magazin în pas lent, apoi se opri şi privi în urmă către etajele superioare, unde, din motive neînţelese de el, continuau să trăiască două din cele trei surori Noirot.

Merse mai departe spre Crockford’s, unde se aşeză la masa de joc. Pierdu zdravăn o bună bucată de timp, înainte de a începe să câştige sume importante.

Când, după o oră de plictiseală crescândă, plecă de la Crockford’s, era încă uimitor de devreme după standardele lumii mondene. Cu toate astea, Londra se trezea la viaţă: pe St. James’s

Street treceau câteva trăsuri şi o mulţime de pietoni. Magazinele nu se deschiseseră încă.

Casa Noirot, ştia el, ridica obloanele abia la zece, deşi cusătoresele îşi făceau apariţia la nouă.

În ultimele săptămâni îşi formase însă o părere generală despre obiceiurile Sophiei Noirot, aşa că se puse pe aşteptat.

Capitolul 1

„În cursul ultimei săptămâni, întreaga lume mondenă s-a aflat într-o stare de agitaţie din cauza fugii fiicei lui Sir Colquhoun Grand cu dl Brinsley Sheridan… Vineri după-amiază, cam pe la ora cinci, tânărul cuplu a împrumutat trăsura unui prieten şi… s-a îndreptat cu mare viteză către nord.”

The Court Journal, sâmbătă, 23 mai 1835

Londra
Joi, 21 mai 1835

Fluturând un exemplar al fiţuicii *Foxe's Morning Spectacle,* Sophy Noirot năvăli peste ducele şi ducesa de Clevedon în timp ce aceştia luau micul dejun în sala destinată acestui scop de la reşedinţa Clevedon.

— Aţi văzut asta? strigă ea, aruncând ziarul pe masă între sora şi cumnatul ei. Înalta societate este isterică şi, culmea culmilor, le acuză pe cele trei surori ale lui Sheridan. Trei surori punând la cale comploturi diabolice – şi nu suntem noi acelea! Ah, scumpo, când am văzut asta, am crezut că mor de râs.

În ultimul timp, anumiţi membri ai lumii mondene le comparaseră nu de puţine ori pe cele trei proprietărese ale Casei Noirot – pe care Sophy intenţiona s-o transforme în cea mai vestită casă de modă londoneză fără a precupeţi niciun efort – cu cele trei vrăjitoare din *Macbeth.* Dacă nu l-ar fi vrăjit pe ducele de Clevedon, spuneau gurile rele, nu s-ar fi însurat niciodată cu o *negustorească.*

Capetele brunete ale celor doi aristocraţi se plecară peste ziarul pe care cerneala abia dacă se uscase.

Circulau deja bârfe despre fuga Sheridan-Grant, dar *Spectacle,* ca de obicei, era primul care tipărise confirmarea.

— Se zvoneşte că tatăl domnişoarei Grant va depune o plângere contra familiei Sheridan în faţa Lordului Cancelar, spuse Marcelline. Captivantă poveste, într-adevăr.

În acel moment intră un valet.

— Lord Longmore, înălţimea Voastră, anunţă el.

„Nu acum, la naiba”, oftă în gând Sophy. Sora lor produsese multă zarvă în lumea bună, îşi făcuse o duşmancă de moarte din una dintre cele mai puternice membre ale aristocraţiei – care se întâmpla să fie mama lui

Longmore –, clienţii le abandonau cu grămada şi ea n-avea nicio idee cum să repare stricăciunea.

Contele de Longmore îşi făcu apariţia în camera de mic dejun cu un ziar sub braţ.

Pulsul Sophiei se acceleră. Nu se putea stăpâni. Părul de abanos şi ochii negri strălucitori… nasul nobil care fusese rupt probabil de vreo zece ori şi cu toate astea se încăpăţâna să rămână drept şi arogant… gura aspră, cinică… statura de peste un metru şi optzeci… întruchiparea frumuseţii masculine.

Doar dacă ar fi avut şi creier.

Nu, mai bine nu. În primul rând, creierul constituia un inconvenient în ceea ce-i privea pe bărbaţi. În al doilea rând şi cel mai important, Sophy n-avea timp pentru el sau oricare alt bărbat. Avea de salvat o afacere de la Dezastrul Iminent.

— V-am adus ultima ediţie din *Spectacle,* spuse el către perechea aşezată la masă. Dar văd că n-am fost suficient de iute.

— A adus-o Sophy, îl lămuri Marcelline.

Privirea întunecată a lui Longmore se opri asupra tinerei femei, care îl salută rece din cap şi se îndreptă către bufet, unde, cu ochii la vasele încălzite, se concentră să-şi umple farfuria.

— Domnişoară Noirot, v-aţi sculat devreme, după câte observ. N-aţi fost la Almack's aseară.

— Bineînţeles că nu, replică Sophy. Nici Inchiziţia spaniolă nu le-ar convinge pe patroane să-mi dea o invitaţie.

— Şi de când aşteptaţi dumneavoastră permisiunea cuiva? Am fost foarte dezamăgit. Am stat ca pe jăratic să văd ce deghizare veţi folosi. Preferata mea de până acum este servitoarea din Lancashire.

Asta era şi favorita lui Sophy. Escapadele ei la evenimentele mondene în scopul strângerii de bârfe pentru Foxe trebuiau să fie strict secrete. Nimeni nu le băga de seamă pe servitoare, iar ea era o Noirot, pricepută în a se

face invizibilă la fel precum era la a-şi câştiga atenţia. Dar *el o* observase. Probabil că îşi dezvoltase în mod neobişnuit auzul şi văzul pentru a compensa dimensiunea redusă a creierului.

Îşi duse farfuria la masă şi se aşeză lângă sora ei, murmurând:

— Sunt neconsolată că a trebuit să vă stric plăcerea.

— Nu-i nimic, zâmbi el. Am găsit ceva de făcut mai târziu.

— Aşa se pare, spuse Clevedon, măsurându-l cu privirea. Trebuie că a fost o petrecere pe cinste. De vreme ce tu nu te scoli niciodată atât de devreme, se impune concluzia că te-ai oprit aici în drum spre casă.

Ca mulţi cei din categoria lui socială, Lord Longmore arareori se trezea înainte de amiază. Părul ciufulit, cravata mototolită şi hainele şifonate îi spuseră Sophiei că nu apucase încă să se culce – în orice caz, nu în patul lui.

Fantezia i-o pomi pe loc la vale, zugrăvindu-i corpul gol printre cearşafuri în dezordine. Nu-l văzuse niciodată dezbrăcat şi prefera să nu se gândească la asta, dar, pe lângă faptul că se bucura de o imaginaţie ieşită din comun, mai văzuse şi statui, tablouri şi, cu mulţi ani în urmă, anumite bunuri personale ale unor băieţi parizieni lăudăroşi.

Îşi alungă hotărât toate astea din minte. Într-o bună zi avea să se mărite cu un bărbat respectabil, deloc interesat să se amestece în munca ei.

Longmore nu numai că sfida orice respectabilitate, dar era un nătărău ce se băga mereu unde nu-i fierbea oala – şi întâmplător era şi fiul unei doamne care dorea ca surorile Noirot să dispară de pe faţa pământului.

Pe scurt, doar o nebună sinucigaşă s-ar fi combinat cu el.

Sophy îşi concentră atenţia asupra hainelor lui. În ceea ce privea croiala, ţinuta lui era ireproşabilă, linia cambrată îi sublinia fiecare centimetru de muşchi începând de la umerii largi şi pieptul lat până la talia suplă, şoldurile

înguste şi apoi în jos, de-a lungul picioarelor lungi şi puternice…

Din nou îşi goli mintea, amintindu-şi că hainele erau viaţa ei. Îi privi îmbrăcămintea obiectiv, ca un profesionist care judecă munca altuia.

Ştia că îşi începea serile îmbrăcat elegant. Valetul lui, Olney, avea grijă de asta. Dar Longmore nu se comporta întotdeauna cu eleganţă şi ce se întâmpla după ce ieşea din casă nu mai putea fi controlat de Olney.

După cum arăta, se întâmplaseră multe de când valetul îşi luase la revedere de la el.

— Tu ai fost întotdeauna geniul familiei, îl complimentă Longmore pe duce. Ai tras concluzia corectă. M-am oprit pe la Crockford's. Şi în altă parte. Am avut nevoie de ceva să-mi alunge amintirea orelor plicticoase de la Almack's.

— Tu urăşti întrunirile astea, observă Clevedon. Nu se poate presupune decât că o femeie te-a ademenit într-acolo.

— Sora mea, spuse Longmore, e complet idioată în privinţa bărbaţilor. Părinţii mei se plâng de asta la nesfârşit. Chiar şi eu am constatat ce adunătură de oameni fără căpătâi sunt drăguţii ei. O gaşcă de desfrânaţi şi faliţi. Ca să-i descurajez, mă ţin după Clara cu un aer ameninţător.

— Ce atitudine neobişnuit de frăţească din partea ta!

— Prostul ăla de Adderley tot încerca s-o cucerească, zise Longmore luându-şi o ceaşcă de cafea şi aşezându-se lângă Clevedon, în faţa Marcellinei. Soră-mii i se pare fermecător, însă eu cred că e fermecat de zestrea ei.

— Potrivit bârfelor, e afundat în datorii până-n gât, mai spuse ducele.

— Nu-mi place rânjetul lui. Şi nu cred că ţine la Clara chiar atât de mult. Părinţii mei îl urăsc dintr-o mie de motive. Făcând semn cu ceaşca de cafea către ziar, Longmore continuă: N-o să găsească lovitura lui Sheridan prea liniştitoare. Cu toate astea, a fost al dracului de convenabil pentru tine, aş putea să zic.

Un excelent mod de a deturna atenţia de la nunta voastră palpitantă. Privirea lui întunecată se mută leneş spre Sophy: Nici nu se putea nimeri mai bine. Să cred că n-ai avut niciun amestec în asta, domnişoară Noirot?

— Dacă aveam, îi ceream ducelui o sticlă din cea mai bună şampanie şi închinam în cinstea mea, râse Sophy. Mi-aş dori numai să fi putut orchestra ceva atât de *perfect.*

Deşi cele trei surori Noirot erau toate croitorese talentate, fiecare avea aptitudini deosebite. Bruneta Marcelline, cea mai mare, era artista care imagina permanent creaţii noi. Roşcata Leonie, cea mai tânără, era geniul financiar. Sophy, blonda, se ocupa cu vânzările. Putea îmblânzi inimi împietrite şi smulge mari sume de bani de la zgârciţi. Îi putea face pe oameni să creadă că negrul e alb. Surorile ei spuneau adesea că Sophy putea vinde şi castraveţi grădinarului.

Dacă ar fi fost în stare să fabrice un scandal care să abată atenţia micuţului creier găunos al lumii mondene de la Marcelline spre altcineva, Sophy ar fi făcut-o. Oricât de mult îşi iubea sora şi oricât de fericită ar fi fost că se măritase cu un bărbat care o adora, Sophy era încă zdruncinată de tulburarea adusă lumii lor, care se învârtise mereu în jurul micii lor familii şi a afacerii lor. Nu era sigură că Marcelline şi Clevedon înţelegeau cu adevărat greutăţile pe care le provocase firmei recenta lor căsătorie sau în ce pericol se afla magazinul.

Nu trebuia uitat însă că erau proaspăt căsătoriţi, iar după toate aparenţele iubirea le zăpăcea minţile chiar mai rău decât dorinţa trupească. Pe moment, Sophy nu putea suporta să le distrugă fericirea împărtăşindu-le neliniştile ei şi ale lui Leonie.

Tinerii însurăţei schimbară o privire complice.

— Ce crezi? întrebă Clevedon. Vrei să profiţi de diversiune şi să te întorci la treabă?

— Trebuie să mă întorc la treabă, diversiune sau nu, spuse Marcelline. O privi pe Sophy. Hai să plecăm repede, *ma chere soeur.* Mătuşile vor coborî la micul dejun în mai

puţin de o oră.

— Mătuşile, exclamă Longmore. Sunt încă aici?

Reşedinţa Clevedon era destul de spaţioasă pentru a adăposti confortabil câteva familii. Când mătuşile ducelui veneau la Londra în vizite prea scurte ca să merite deschiderea propriilor case din oraş, nu stăteau la hotel, ci în aripa de nord.

La ultima vizită, scopul lor fusese acela de a opri nunta.

Iniţial, Marcelline şi Clevedon plănuiseră să se căsătorească a doua zi după ce el îi ceruse – sau o convinsese – să se mărite cu el, dar cele două surori, Sophy şi Leonie, mai lucide, îi făcuseră să se răzgândească.

Le explicaseră că nunta avea să producă o agitaţie impresionantă, ce foarte probabil s-ar fi dovedit fatală pentru afacere. Dar dacă nişte rude de-ale lui Clevedon participau la ceremonie, demonstrând acceptarea miresei, asta avea să atenueze într-o oarecare măsură afrontul.

Prin urmare, Clevedon le invitase pe mătuşile lui, care descinseseră ca nişte furii pentru a împiedica scandaloasa mezalianţă. Dar nicio lady, nici măcar Regina, nu se putea pune cu cele trei surori Noirot şi arma lor secretă, fiica de şase ani a Marcellinei, Lucie Cordelia. Mătuşile se predaseră după câteva ore.

Acum căutau o cale prin care să o facă pe Marcelline să arate respectabil, mai ales că li se părea o idee bună să-i fie prezentată Reginei.

Sophy nu era deloc sigură că asta avea să aducă vreun avantaj Casei Noirot. Dimpotrivă, bănuia că avea să alimenteze şi mai mult ura nutrită de Lady Warford.

— Sunt încă aici, spuse Clevedon. Nu se dau duse nici în ruptul capului.

Marcelline se ridică, şi la fel făcură şi ceilalţi.

— Mai bine plec înainte ca ele să coboare, zise ea. Nu se împacă deloc cu ideea că vreau să-mi continui munca.

— Asta însemnând mai multe predici decât ai putea să suporţi, înţeleg perfect, zâmbi Longmore făcând o scurtă

plecăciune.

Era un bărbat foarte impunător, care domina încăperea. Era neîngrijit şi pe deasupra avea şi o proastă reputaţie, dar se înclina cu graţia unui filfizon.

Pe Sophy o enerva faptul că părea atât de în largul său cu trupul acela masiv, de bătăuş. O scotea din fire virilitatea pe care o emana atât de făţiş.

Sophy era o Noirot, o familie ce rezona puternic la plăcerea carnală, fără să se încurce cu prea multe principii morale. Dacă Longmore ar fi aflat vreodată cât de slabă era ea în această privinţă, orice rezistenţă s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Schiţă o plecăciune şi o luă pe sora ei de braţ.

— Păi da, mai bine să nu pierdem vremea, pentru orice eventualitate. I-am promis lui Leonie că n-o să stau aici mai mult de o jumătate de oră, zise ea scoţând-o grăbită pe Marcelline din încăpere.

*

Longmore le privi plecând. De fapt, o privea pe Sophy, o fătucă nurlie, energică şi vicleană.

— Magazinul, i se adresă gazdei când ele nu-l mai puteau auzi. Nu vreau să fiu lipsit de respect faţă de ducesa ta, dar… sunt nebune?

— Asta depinde de unde priveşti problema.

— Se pare că nu sunt suficient de scrântit la cap pentru a înţelege, oftă Longmore. Ar putea să închidă afacerea şi să trăiască aici. Nu s-ar zice că duci lipsă de spaţiu sau de bani. De ce să vrea să continue cu plecăciuni şi discuţii interminabile cu clientele?

— Pasiunea, spuse Clevedon. Munca este pasiunea lor.

Longmore nu înţelegea foarte bine semnificaţia acestui cuvânt. De pe la optsprezece ani nu mai avusese nicio pasiune.

Din moment ce Clevedon, cel mai bun prieten al lui,

ştia asta foarte bine, nu făcu niciun comentariu, mulţumindu-se să scuture din cap şi să se îndrepte către bufet. Îşi umplu farfuria cu ouă, felii mari de şuncă, pâine şi un bulgăre mare de unt ca să alunece totul mai bine, apoi le duse la masă şi începu să mănânce.

La Clevedon se simţise întotdeauna ca acasă, iar situaţia nu avea să se schimbe, căci ducesa îl simpatiza. Pe de altă parte, sora ei blondă mai degrabă l-ar fi împuşcat, şi nici nu încerca să-şi ascundă ostilitatea – ceea ce o făcea şi mai interesantă, şi mai amuzantă.

De asta o aşteptase şi o pândise. De asta o urmărise de la Casa Noirot la Charing Cross. Zărise ziarul din mâna ei şi dedusese despre ce era vorba. Printr-o capodoperă de magie editorială – un pact cu diavolul, fără îndoială –, *Foxe's Morning Spectacle* ajungea de obicei pe străzile Londrei şi în mâinile murdare ale vânzătorilor de gazete nu numai înaintea rivalilor săi, ci şi cu scandaluri mai picante pe prima pagină. Deşi multe din distracţiile lumii mondene nu începeau înainte de unsprezece noaptea sau nu se terminau înainte de a se crăpa de ziuă, *Foxe* reuşea să publice amănunte foarte proaspete.

Asta nu era de ici, de colo, chiar ţinând seama că „dimineaţa” în accepţiunea nobilimii era o noţiune flexibilă ce se întindea cu mult peste miezul zilei.

Dornic să afle ce o adusese aşa de devreme la reşedinţa Clevedon, cumpărase un exemplar de la un puşti ce vindea la colţ de stradă şi îl frunzărise. Cunoscând deja stilul gazetăresc al lui Sophy, Longmore ştia că nu era ceva uşor de digerat. Cu toate astea, perseverase. Nu putea înţelege cum de ar fi putut fi amestecată în scandalul Sheridan, însă n-ar fi fost primul motiv de mirare. Multe îl intrigau la Sophy, începând cu felul în care mergea: avea ţinuta unei doamne nobile şi totuşi legănarea şoldurilor promitea ceva aţâţător, nedemn de o lady.

— M-am însurat cu Marcelline ştiind că nu va renunţa la munca ei, mărturisi Clevedon. Dacă ar face-o, ar fi ca toate celelalte. Nu ar fi femeia de care m-am îndrăgostit.

— Dragoste, bombăni Longmore. O idee proastă.

— Într-o bună zi, Dragostea va sosi şi te va da pe spate, spuse ducele cu un zâmbet. Şi o să mor de râs privindu-te.

— Va avea mult de furcă, te asigur. Eu nu sunt ca tine. Nu sunt *sensibil.* Dacă Dragostea vrea să pună stăpânire pe mine, nu numai că va trebui să mă dea pe spate, dar va trebui să mă lege şi să-mi snopească în bătaie creierii, în măsura în care am aşa ceva.

— Foarte posibil, râse Clevedon. Ceea ce face toată treaba cu mult mai distractivă.

— O să aştepţi mult şi bine, replică prietenul său. Deocamdată, viaţa amoroasă a Clarei este problema.

— Îmi imaginez că situaţia de acasă n-a fost prea plăcută pentru niciunul dintre voi, de la nuntă încoace.

Ducele o ştia mai bine ca toţi, întrucât Lord Warford fusese tutorele lui. Clevedon şi Longmore crescuseră împreună, mai mult fraţi decât prieteni, iar Clevedon ţinuse enorm la Clara încă de când era mică. Se presupusese că aveau să se căsătorească. Apoi o cunoscuse pe frumoasa croitoreasă, iar Clara reacţionase la modul „călătorie sprâncenată”, spre şocul părinţilor, fraţilor şi surorilor ei, fără a mai menţiona lumea mondenă.

— Tata s-a resemnat, spuse Longmore. Mama nu.

Asta era un eufemism cât toate zilele. Mama lui îşi ieşise din minţi. Cea mai mică aluzie la duce sau la tânăra lui soţie o făcea să ţipe. Se certa fără încetare cu Clara şi îl atrăgeau mereu şi pe Longmore în dispută. În fiecare zi mai sosea câte un mesaj de la sora lui, implorându-l să vină şi Să Facă Ceva.

Longmore şi Clara participaseră amândoi la nunta lui Clevedon, dându-şi astfel consimţământul în mod public. Acest aspect, ce fusese prompt relatat în *Spectacle,* transformase reşedinţa Warford într-un câmp de bătălie.

— O înţeleg pe Clara pentru că s-a lepădat de mine, suspină ducele.

— Nici nu văd de ce n-ai înţelege. Ţi-a explicat asta în

detaliu, pe un ton ascuţit, în faţa cremei aristocraţiei londoneze.

— Ce nu înţeleg este de ce nu-i dă papucii lui Adderley.

— Înalt, blond, cu aer romantic, observă Longmore. Ştie ce să le spună femeilor. Bărbaţii îl văd în adevărata lui lumină. Femeile nu.

— N-am nicio idee ce e în mintea Clarei, dar soţia mea şi cu surorile ei vor vrea să meargă până la capăt cu asta. E treaba lor să-şi înţeleagă clientele, iar Clara e specială. E cea mai bună clientă a lor şi pune foarte bine în valoare creaţiile Marcellinei. Prin urmare, nu e de dorit ca ea să se mărite cu un bărbat sărac lipit pământului.

— Să înţeleg atunci că se ocupă şi de aranjarea de căsătorii? pufni Longmore. Dacă e aşa, aş vrea să-i găsească un soţ potrivit şi să mă scutească pe mine de serile astea îngrozitoare de la Almack’s.

— Lasă asta în seama lui Sophy, îl linişti Clevedon. Ea este cea care frecventează petrecerile şi observă amănuntele mai bine decât oricine.

— Inclusiv multe treburi pe care oamenii ar prefera ca ea să nu le observe, remarcă Longmore.

— Este dotată cu un ochi extraordinar pentru detalii, spuse ducele.

— Şi o pană foarte ocupată, adăugă Longmore. E uşor să-i recunoşti articolele din *Spectacle.* Şiruri întregi de cuvinte despre panglici şi funde, şi dantele, şi pliseuri aici, şi cute dincolo. Nicio aţă nu trece nemenţionată.

— Observă, de asemenea, gesturi şi priviri, precizǎ Clevedon. Pur şi simplu, nicio relatare nu seamănă cu a ei.

— Ai absolută dreptate, râse prietenul său. Foloseşte cu graţie toate adjectivele şi adverbele.

Clevedon zâmbi.

— Asta le atrage pe cliente: combinaţia de bârfă şi detalii complicate despre rochii, toate adunate într-un scenariu. Mi s-a spus că are acelaşi efect asupra femeilor ca privitul de nuduri feminine asupra bărbaţilor. Bătând cu un

deget pe ziar, ducele urmă: O s-o rog să stea cu ochii pe Clara. Dacă staţi amândoi la pândă, ar trebui să-ţi fie uşor să o fereşti de necazuri.

Longmore n-avea nicio obiecţie faţă de orice activitate care o implica pe Sophy Noirot.

Din contră, se gândea la o sumedenie de activităţi, iar să facă echipă cu ea pentru a o păzi pe sora lui i-ar fi oferit o excelentă scuză să i se vâre mereu în cale – şi cu ceva noroc, chiar şi în alte locuri.

— Nu văd nicio femeie mai potrivită pentru treaba asta, spuse în final. Domnişoarei Noirot nu-i scapă nimic.

În mintea lui o numea *Sophy,* dar ea nu-i permisese niciodată să i se adreseze cu apelativul folosit de rudele apropiate. Prin urmare, chiar faţă de Clevedon, bunele maniere impuneau ca Longmore să utilizeze formula adecvată.

— Cu tine şi cu Sophy făcând de pază, desfrânaţii şi faliţii n-o să aibă nicio şansă, decise Clevedon. Nici măcar Argus nu ar reuşi mai bine.

— Te referi la câine? întrebă Longmore scotocindu-şi prin memorie.

— La uriaşul cu mulţi ochi, îl lămuri Clevedon. „Şi l-a pus s-o păzească pe marele şi puternicul Argus, care cu ai săi patru ochi se uita peste tot”, cită el de undeva. „Şi zeiţa îi dărui neobosită putere: somnul nu-i pogora pe ochi nicicând, iar el veghea mereu scrutător.”[2]

— Asta mi se pare exagerat, spuse Longmore. Pe de altă parte, ai fost întotdeauna un romantic.

O săptămână mai târziu

— Warford, cum de-ai putut face aşa ceva?

— Draga mea, doar ştii că nu-i poruncesc Maiestăţii

---

2 Clevedon citează din *Aegimius,* poem epic atribuit lui Hesiod. (n.red.)

Sale…

— E de nesuportat! Creatura aia cu care s-a însurat să fie prezentată la Curte? La audienţa organizată pentru ziua de naştere a Regelui? Ca şi când ar fi o prinţesă?

Longmore era în trăsură cu părinţii şi sora lui, în drum spre casă de la Palatul St. James. Deşi evenimentele de la Curte îl plictiseau peste măsură, participase la recepţie, sperând să zărească o anumită persoană neinvitată. O văzuse însă doar pe sora lui Sophy – „creatura” din cauza căreia mama lui era cuprinsă de furie. Timp de câteva minute cugetase dacă să se strecoare afară sau să pornească la vânătoare după o soţie sau o văduvă tot atât de plictisită. Palatul era bine garnisit cu tot felul de colţuri întunecate prielnice unei scurte runde de distracţii.

N-avusese noroc. Penele şi diamantele de care era plină sala împodobeau numai fecioare şi neveste ipocrite, iar cu fecioarele te însurai, nici gând să le înghesui sub o scară.

— E ciudat, sunt de acord, rosti cu grijă Lord Warford. Deşi căsătoria lui Clevedon nu-l mai scandaliza, renunţase cu mult timp în urmă să poarte o discuţie în contradictoriu cu soţia lui.

— Mie nu mi s-a părut ciudat, spuse Longmore.

— Cum să nu fie ciudat? strigă mama lui. Nimeni nu este prezentat la audienţa de ziua Regelui.

— Cu excepţia demnitarilor străini, preciză Lord Warford.

— E o încălcare scandaloasă a etichetei chiar şi să soliciţi o excepţie, pufni Lady Warford. Uita în mod convenabil că îi ceruse soţului ei să comită o astfel de încălcare scandaloasă a etichetei rugându-l pe monarh să nu o salute pe ducesa de Clevedon. Dar era de datoria soţului, nu a fiului, să sublinieze asta, şi anii de căsătorie îl educaseră pe Lord Warford să fie laş. Nu mi-a venit să cred că Maiestatea Sa ar face un astfel de lucru, chiar şi pentru Lady Adelaide, continuă ea mânioasă. Iată însă că s-a întâmplat. Regina e foarte ataşată de mătuşa lui Clevedon.

Privindu-şi fiica, adăugă: Poate că Lady Adelaide Ludley şi-ar fi folosit influenţa în favoarea ta şi a familiei tale. Dar nu, tu trebuia să fii cea mai nerecunoscătoare şi nesupusă fiică de pe faţa pământului. Trebuia să-l părăseşti pe ducele de Clevedon!

— Nu l-am părăsit, mamă, oftă Clara. Nu poţi părăsi pe cineva cu care nu eşti logodit.

Longmore auzise această ceartă de prea multe ori pentru a mai suporta s-o audă iarăşi, mai ales că vocile tot mai ascuţite ale celor două femei păreau să se ia la întrecere. În mod normal ar fi oprit trăsura şi ar fi coborât, lăsându-le să spumege în urma lui.

Clara se putea apăra foarte bine, însă o reacţie virulentă din partea ei ar fi dus la şi mai multe certuri şi ţipete şi mesaje pentru el de a veni la reşedinţa Warford înainte ca ea să comită un matricid.

După o clipă de reflecţie intensă, spuse:

— Mi-a fost cât se poate de limpede că au făcut-o pe ascuns, ca să spun aşa, pentru a-ţi menaja sentimentele, doamnă. Urmă acel tip de tăcere apăsătoare şi furioasă care apărea de obicei atunci când părinţii lui chibzuiau dacă, în ciuda raţiunii şi a tuturor aparenţelor, era posibil să fi emis o afirmaţie demnă de luat în seamă. Longmore explică: Din pricina împrejurărilor, Regina era în impas. Ar fi însemnat să umilească întreg clanul Clevedon, de vreme ce mătuşile îi acceptaseră deja mireasa.

— Mireasa lui, rosti Lady Warford cu amărăciune. *Mireasa* lui. Se uită spre Clara cu acea privire pe care Cezar trebuie să i-o fi aruncat lui Brutus când îl înjunghiase.

— Măcar aşa, fapta a fost comisă în culise, nu în faţa întregii aristocraţii britanice, încercă Longmore s-o consoleze.

În vreme ce mama lui învârtea ideea în mintea-i agitată, trăsura ajunse în faţa reşedinţei Warford. Valeţii deschiseră uşa şi cei patru coborâră, femeile scuturându-şi fustele când păşiră pe caldarâm.

Clara îi aruncă lui Longmore o privire recunoscătoare

înainte de a se grăbi să intre după mama lor, însă tatăl zăbovi cu el pe trepte.

— Nu intri?

— Nu, spuse tânărul. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să aplanez conflictul.

— Nu se va sfârşi, murmură Lord Warford. Nu pentru mama ta. Visuri spulberate, mândrie rănită, sensibilităţi ultragiate şi câte şi mai câte. Vezi cum este. Nu ne putem aştepta la pace în această familie până când Clara nu-şi găseşte un înlocuitor potrivit pentru Clevedon. Asta nu se va întâmpla atâta vreme cât ea încurajează gaşca aia de ticăloşi… Făcând un gest elocvent, încheie: Vrei să fii bun şi să te descotoroseşti de ei, la naiba?

Balulul contesei de Igby
Sâmbătă, 30 mai 1835

Ora unu dimineaţa

Longmore îl căuta de câtva timp pe Lord Adderley. Cum tipul se dovedise prea greu de cap ca să înţeleagă o aluzie, decisese că cea mai simplă abordare era să-l bată până când pricepea că trebuia să se ţină departe de Clara.

Problema era că Sophy Noirot se găsea şi ea la petrecerea lui Lady Igby şi Longmore, spre deosebire de Argus, poseda doar o pereche de ochi.

Ameţise privind-o pe Sophy cum zburda de colo-colo, fără să atragă atenţia cuiva – cu excepţia obişnuitului şir de neghiobi care erau de părere că servitoarele existau pentru amuzamentul lor. De vreme ce o desemnase ca fiind amuzamentul *lui,* Longmore dăduse să intervină, doar ca să constate că ea nu avea nevoie de niciun ajutor.

Ca din întâmplare, vărsase ceai fierbinte pe vesta unui domn care îndrăznise să se apropie prea mult. Un altul se împiedicase parcă din senin, aterizând pe burtă. Al

treilea o urmase într-un culoar şi apoi într-o cameră. Ieşise şchiopătând, o clipă mai târziu.

Preocupat de aventurile ei, Longmore nu numai că nu reuşise să-l dibuie pe Adderley, dar o pierduse din vedere şi pe sora lui, pe care ar fi trebuit să o păzească de desfrânaţi şi faliţi. Asta ar fi fost cea mai neînsemnată problemă, dacă Sophy ar fi vegheat asupra ei. Dar Sophy era ocupată să se păzească de propriii săi desfrânaţi,

Longmore nu se gândea la asta. Gânditul nu făcea parte din ocupaţiile lui preferate, şi să se gândească la mai mult de un lucru în acelaşi timp îi tulbura echilibrul. Acum, gândurile îi erau îndreptate către bărbaţii care încălcau ceea ce el hotărâse că era proprietatea lui. Din nefericire, asta îl împiedicase să-şi dea seama că mama lui o pierduse din vedere pe Clara odată cu el. Lady Warford avea treburi mai importante, anume să poarte o conversaţie politicoasă, dar plină de venin cu cea mai bună prietenă şi cea mai aprigă duşmancă a ei, Lady Bartham.

Pe scurt, nimeni nu observase că Lord Adderley o condusese pe Clara în timpul dansului spre celălalt capăt al sălii de bal, până la uşile ce duceau spre terasă. Niciunul dintre cei ce trebuiau să fie cu ochii în patru nu văzuse cum Adderley le făcuse semn cu ochiul prietenilor lui, zâmbind afectat.

Mişcarea mulţimii fu cea care îl readuse pe Longmore în prezent, reamintindu-i principalul motiv pentru care se afla acolo.

Mişcarea nu fusese evidentă. Nu trebuia să fie. Cu toate astea, bărbaţi ca Longmore erau deprinşi cu ea. Recunoscuse cu uşurinţă că plutea ceva în aer, întrucât invitaţii îşi îndreptaseră atenţia către o direcţie comună. Era o schimbare de atmosferă care se simţea atunci când era pe cale să înceapă o bătaie.

Curentul se îndrepta către terasă.

Instinctul îi spunea că nu era ceva în ordine. Nu-i spunea şi ce anume, dar avertizarea era puternică, şi el era omul care acţiona ghidat de instinct. Se mişcă, şi încă

repede.

Nu trebui să-şi facă loc prin mulţime. Cei care-l cunoşteau ştiau că era mai bine să se dea la o parte, altfel riscând să fie împinşi fără milă.

Năvăli pe terasă. Cei câţiva spectatori se dădură în lături, astfel că nimic nu-i mai bloca vederea.

Capitolul 2

„NOUA MODĂ – CROITORIE – *Madame* şi doamna Follett cer permisiunea de a solicita bunăvoinţa acelor doamne care încă nu le-au dat o comandă de probă (şi le mulţumesc acelora care au *făcut-o);* superioritatea evidentă a stilului şi a liniei lor, îmbinată cu cele mai modice tarife nu dau nicicând greş în a le oferi satisfacţie chiar şi celor mai pretenţioşi. — 53, New Bond Street, Londra şi Rue Richelieu, Paris. De reţinut adresa.”

The Court Journal – Anunţuri, sâmbătă, 28 martie 1835

Adderley. Şi Clara. Într-un colţ întunecat al terasei. Nu într-atât de întunecat încât Longmore să nu poată vedea cum Adderley o ajuta neîndemânatic pe sora lui să-şi îndrepte corsajul.

Croitoreasa îi făcuse un decolteu indecent de adânc, ceea ce le dăduse deja prilejul tuturor desfrânaţilor de la bal să poată vedea puţin din dantela pe care o purta pe dedesubt. Cu toate astea, pe când o pipăia, Lord Adderley îi trăsese mânecile rochiei şi bretelele corsetului destul de jos peste umeri, practic până la coate. După toate aparenţele, reuşise să-i desfacă şi corsetul.

Când ea îl plesni peste mâinile ce o pipăiau, Adderley se puse în faţa ei ca s-o protejeze, dar nu era suficient de înalt. Lady Clara Fairfax era o frumuseţe suavă, blondă cu

ochi albaştri, însă nicidecum scundă. Drept urmare, desuurile scumpe – ca să nu mai vorbim de o bună parte din corpul ei ce nu era menită a fi expusă în public – se aflau la vedere pentru orice gură-cască ce s-ar fi întâmplat să se afle prin preajmă.

Asta includea cam o duzină de spectatori ce ieşiseră pe terasă şi acum se aplecau asemenea unor vulturi asupra a ceea ce mai rămăsese din reputaţia ei.

— Camerista n-o să poată îndrepta în veci cutele alea şifonate, mormăi servitoarea ce stătea lângă Longmore.

Într-un colţ îndepărtat al minţii, se minună cum de în astfel de momente cineva poate să bage de seamă nişte amănunte atât de banale precum încreţiturile din ţinuta Clarei. În acelaşi colţ îndepărtat ştiu că nu era de mirare, având în vedere cine vorbea: Sophy Noirot.

Cu toate astea, era doar un gând distant. Cea mai mare parte a creierului său se concentra asupra scenei din faţă, pe care o vedea printr-o perdea de flăcări roşii.

— O să-i scot eu cutele nenorocitului, mormăi el.

— Nu fi id…

Dar Longmore se năpustise deja spre terasă, lovindu-i pe toţi oaspeţii care-i stăteau în cale – deşi marea lor majoritate, văzându-l, se feriseră din calea lui fără zăbavă.

Se îndreptă către Adderley şi îl pocni drept în faţă.

— … iot, sfârşi Sophy.

În secunda următoare îşi suprimă un oftat. Trebuia să-şi fi ţinut gura. Se presupunea că era fată în casă, iar servitorii nu-şi numeau stăpânii „idioţi”. Cel puţin nu cu voce tare.

Dar ăsta era necazul cu Longmore. Te împiedicai de el peste tot, mai ales atunci când trebuia să ai un cap limpede.

Îşi respinse prima reacţie emoţională şi apelă la partea ei practică, cea pe care i-o cultivase verişoara Emma. Verişoară prin alianţă, Emma nu era nici pe departe precum părinţii ei hoinari. Emma nu era un pierde-vară ca rudele sale de sânge, ci o pariziancă pragmatică şi

încăpăţânată.

Practic vorbind, asista la un dezastru.

Lady Clara era clienta cea mai importantă a Casei Noirot. Le cumpăra cele mai scumpe creaţii, şi încă din belşug, sfidând împotrivirea mamei sale. Consilierul financiar al lordului Warford plătea facturile, iar ordinele lui erau să achite totul în cel mai scurt timp, nu să facă distincţii subtile între croitorese.

Lord Adderley era falit, sau pe aproape, din cauza jocurilor de noroc.

Dacă Lady Clara trebuise să-şi facă de cap cu cineva, Adderley nu figura pe primul loc în alegerea lui Sophy. Din primii zece mii, el se găsea în poziţia nouă mii nouă sute cincizeci şi şase.

În cazul în care Longmore ar fi fost mai deştept, mai puţin violent şi la un nivel mult mai scăzut de aroganţă, i-ar fi explicat că nu era cazul să năvălească şi să-l omoare pe iubitul surorii lui. De vreme ce Lord Longmore nu se încadra în niciuna din aceste categorii, nu-şi bătu gura să sublinieze că o crimă n-ar fi făcut decât să complice lucrurile şi să ruineze pe vecie reputaţia lui Lady Clara.

Era furios şi avea nevoie să lovească pe cineva, iar Adderley merita să fie pocnit. Sophy era tentată să-l lovească ea însăşi.

Nu era singurul motiv pentru care nu închisese ochii şi nu plecase. Îl văzuse şi înainte pe Longmore bătându-se, şi era o privelişte care accelera pulsul unei femei, dacă aceasta nu era pretenţioasă, ceea ce mai mult ca sigur că nu o caracteriza pe Sophy.

Ar fi trebuit ca lovitura să-l doboare la pământ pe Lord Adderley, însă el doar se clătină câţiva paşi înapoi.

„Aşa deci, e mai tare decât arată”, conchise tânăra femeie. Pe de altă parte, Adderley nu dădea niciun semn de ripostă. Sophy nu se putea hotărî dacă respecta un oarece cod obscur al bunelor maniere sau se străduia să-şi menţină intact chipul arătos, precum şi toţi dinţii în gură.

Între timp, Longmore era cu mult prea scos din fire ca

să observe sau să-i pese dacă Lord Adderley intenţiona să se apere, aşa că înaintă cu pumnii strânşi.

— Să nu îndrăzneşti, Harry! strigă Lady Clara, care se postă în faţa iubitului ei pentru a-l apăra. Să nu-l atingi!

Apoi izbucni în lacrimi – şi erau lacrimi, nu glumă. Nici măcar Sophy, o expertă în materie, nu s-ar fi putut descurca mai bine. Murmurând aplecată peste iubitul ei rănit, pe cale să capete un splendid ochi vânăt, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa ei fără cusur, cu sânii albi palpitând şi expuşi din belşug, Lady Clara îşi juca rolul la perfecţie.

Urma să trezească, odată cu impulsurile mai primitive, şi simpatia tuturor gentlemanilor prezenţi. Doamnele, mulţumite că fuseseră martore la decăderea celei mai frumoase femei din Londra, aveau să-şi permită s-o compătimească. „Ar fi putut să aibă un duce, aveau să spună. Acum însă, vrând, nevrând, se va *mulţumi* cu un lord fără o leţcaie.”

Crema înaltei societăţi nu obosea să repete fragmente din discursul prin care Lady Clara îl respinsese pe ducele de Clevedon. Una din părţile favorite era remarca din încheiere: „De ce să mă *mulţumesc* cu tine?”

Pentru un moment, Lord Longmore lăsă impresia că ar fi vrut să o dea la o parte pe sora lui, dar îşi dădu probabil seama că nu avea sens. Îşi roti ochii oftând, iar pieptul său lat se ridică şi coborî sub privirea interesată a lui Sophy.

În cele din urmă, îşi puse mâinile în cap şi se îndepărtă.

Mulţimea se apropie, blocând vederea tinerei femei.

Nicio pagubă. Din clipă în clipă, marchiza de Warford avea să prindă de veste despre căderea în păcat a fiicei sale, şi Sophy era datoare faţă de *Spectacle* să fie prezentă atunci când se întâmpla asta. De asemenea, trebuia să cerceteze mai îndeaproape o bârfă tulburătoare auzită în toaleta doamnelor.

O aştepta o noapte lungă.

Se întoarse să caute o cale discretă către partea opusă a sălii de bal. Spre deosebire de servitori, fetele în

casă trebuiau să treacă neobservate. Fără acces în principalele săli de bal, se deplasau cât se poate de mult pe culoarele de serviciu, serveau doamnele la toalete, unde reparau tivuri şi ciorapi, alergau de colo-colo să aducă şaluri şi fulare, le aplicau săruri volatile musafirelor leşinate şi curăţau după cele excesiv de ameţite.

Era pe punctul de a hotărî care din cele două ieşiri îi oferea cea mai avantajoasă poziţie pentru a trage cu urechea, când Longmore i se ivi în cale.

— Dumneata, exclamă el.

— Io, înălţimea Voastră? replică ea, cu un puternic accent de Lancashire.

Îşi dădu seama că se pierduse cu o clipă înainte şi îi vorbise pe un ton normal, dar Sophy era o mincinoasă neobrăzată, ca tot restul familiei sale. Îl privi cu ochii ei mari şi albaştri, aparent goliţi de orice urmă de inteligenţă.

— Da, dumneata, spuse el. Te-aş recunoaşte de la o poştă, domnişoară…

— A, nu, Înălţimea Voastră, nu-i nicio domniţă acilea, doar eu mi-s, Norton. Poci să v-aduc cevaşilea?

— Nu. Nu am chef de jucat teatru.

— O să mă băgaţi în belea, oftă Sophy, fără să mai adauge şi „prostănacule!” îşi păstră rolul şi zâmbi cu toată gura, deschizându-şi ochii larg şi sperând ca el să citească mesajul de acolo. Nu-i voie să ne prostim cu oaspeţii.

— Cum dracu’ a făcut-o? bombăni el. Dar de ce a făcut-o? Este nebună?

Sophy se uită de jur împrejur. Oaspeţii erau ocupaţi să răspândească vestea despre felul în care se compromisese Lady Clara. Se părea că Lord Longmore nu era atât de interesant – sau mai degrabă era suficient de periculos pentru a descuraja pe oricine i-ar fi aruncat o privire care să-i displacă. De vreme ce îşi demonstrase foarte clar starea de spirit, nicio persoană cu o fărâmă de minte n-ar fi îndrăznit să-i provoace furia în acel moment. Toţi se străduiau din răsputeri să menţină o distanţă sigură faţă de el.

— Pe-aici, spuse Sophy apucându-l de braţ.

Dacă Longmore s-ar fi împotrivit, la fel de bine ar fi putut încerca să mişte din loc o maşinărie cu aburi. Foarte probabil însă, ultimul lucru la care se aştepta era să fie remorcat de o fâţă de femeie, aşa că o urmă docil, cu un zâmbet fin pe chip.

Sophy îl conduse pe un culoar de serviciu. De vreme ce majoritatea servitorilor găsiseră pretexte pentru a fi cât mai aproape de eroii scandalului, nimeni nu avea să se aventureze pe acolo o vreme.

Prudentă, scrută împrejurimile şi, când se asigură că terenul era liber, îi lăsă braţul.

— Acum, ascultă-mă, îi ceru.

Contele se uită nedumerit la braţul lui şi apoi la ea.

— Iată un lucru pozitiv. Măcar nu mai joc rolul slujnicei idioate din Lancashire.

— Ai habar ce mi s-ar putea întâmpla dacă aş fi descoperită?

— Ce-ţi pasă? Sora dumitale s-a măritată cu un duce.

— Îmi pasă, prostănacule!

Tresărind, Longmore îşi ridică sprâncenele negre.

— Am spus ceva greşit?

— Da, mârâi ea printre dinţi. Aşa că nu mai spune nimic. Doar ascultă.

— Doamne, doar nu vrei să discutăm despre asta?

— Ba o să discutăm, dacă vrei să-ţi ajuţi sora. Ochii lui se îngustară, dar nu spuse nimic; Sophy continuă: Crede-mă, ultimele evenimente nu mă bucură mai mult decât pe dumneata. Ai vreo idee cât de rău e scandalul ăsta pentru afacerea noastră?

— Afacerea voastră, repetă el.

Vorbea rar, însă tânăra femeie ştia că nu era calm. Violenţa stăpânită cu greu vibra în aerul din jurul lui. Înţelese de ce lumea fugea din calea lui atunci când se năpustea spre cineva sau ceva.

Violenţa n-ar fi fost utilă în acel moment. Trebuia să-i distragă atenţia, şi de data asta adevărul prindea bine.

— Adderley e înfundat până-n gât în ipoteci şi creditorii o să-i ia până şi sufletul, îl informă ea. Leonie poate să-ţi spună exact cât valorează, însă m-aş mira să aibă vreo para chioară.

— Ştiu asta. Ce vreau eu să ştiu e cum de a ajuns sora mea pe terasă cu el. Ştiu că e naivă, dar n-am crezut nicio clipă că e proastă.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat. Puteam să jur că îşi exersa doar talentele în materie de flirt pe seama admiratorilor ei. N-a dat niciodată vreun semn că ar favoriza pe cineva.

— Eşti sigură de asta?

Lui Sophy nu-i plăcea tonul vocii lui. Prevestea necazuri pentru Adderley. Oricât de mult şi-ar fi dorit să-l vadă pe Adderley dând de bucluc, nu-l putea lăsa pe Longmore să-l facă bucăţi, aşa după cum era clar că voia.

— Am auzit că poate fi foarte şarmant, spuse într-un târziu. Şi ştiu că ea simte…

— Ah, e bine. Acum urmează să vorbim despre sentimente!

Dacă ar fi avut un obiect greu la îndemână, l-ar fi lovit. Contele n-ar fi simţit nimic, dar gestul ar fi făcut-o pe ea să se simtă mai bine.

— Da, vorbim. O să te scutesc de motivele complicate şi o să trec direct la subiect. Lady Clara se simte puţin răzvrătită şi îndrăznesc să spun că aştepta o ocazie să facă un gest necuviincios departe de ochii mamei. Aparent, Adderley a vrut să profite de şansa oferită şi a transformat o prostie mică într-una mare. Aparent, repetă ea încruntându-se.

Ceva nu era în regulă cu scena din capătul terasei, însă avea să se ocupe mai târziu de asta. Bărbatul care stătea la câţiva centimetri de ea avea întâietate. Părea că încetase să mai scuipe flăcări.

— Va trebui să-l provoc la duel, spuse Longmore. Ceea ce înseamnă să mergem într-o pădure întunecată la revărsatul zorilor. Roua dimineţii e o adevărată pacoste pe

cizme, ca să nu mai vorbesc de protestele lui Olney faţă de praful de puşcă pe manşetele cămăşii.

— Ascultă-mă! se răsti Sophie înşfăcându-l de revere.

El îi privi mâinile la fel de nedumerit cum se uitase mai devreme la braţul lui. Cum nu era însă cel mai mare gânditor din lume, existau multe lucruri care-l nedumereau.

— Ascultă-mă puţin, îi ceru ea. Nu poţi să-l ucizi cu sânge rece.

— Şi, mă rog, de ce nu?

„Doamne, Dumnezeule, dă-mi răbdare!”

— Pentru că va fi mort, şi reputaţia lui Lady Clara va fi pătată *pentru totdeauna,* rosti Sophy pe un ton cât mai răbdător cu putinţă. Nu face nimic, te implor, nu face nimic, Lord Longmore. Lasă asta în seama noastră.

— La cine te referi?

— La mine şi la surorile mele.

— Ce propui? Să-l îmbraci până o să moară? Să-l legi şi să-l faci să asculte descrieri de modele?

— Dacă e necesar. Dar rogu-te, nu-ţi bate capul cu asta. Cum el se mulţumea s-o privească holbat, Sophy continuă să-l dăscălească: Orice ai face, să nu-l răneşti, să nu-l mutilezi şi în niciun caz să nu-l omori. Upercutul de dreapta a fost excelent. A exprimat în mod minunat furia frăţească…

— Aşa a fost, pe legea mea. Sper că nu te apuci acum să scrii un elogiu despre reputaţia surorii mele? Unul care să apară în ediţia de mâine a fiţuicii la care colaborezi?

— Dacă n-o fac eu, o să o facă altcineva. Mai bine un diavol ştiut decât unul nevăzut, milord. Permite mi doar să fac ce pot, iar dumneata poartă-te bărbăteşte şi protector faţă de doamnele din familie.

— Aha. Ochii lui negri se măriră în mod nefiresc. Deci *asta* urmează să fac eu.

— Da. Crezi că reuşeşti?

— Cu o mână legată la spate.

— Te implor să nu faci pe grozavul.

— Bine, zise el ridicându-se.

— Aşa e, ar fi momentul să plecăm, încuviinţă Sophy. Mama dumitale va primi cât de curând vestea, dacă nu cumva a şi primit-o.

Longmore stătea în picioare, uitându-se la ea. Tânăra femeie fu străbătută de un val de căldură şi nelinişte interioară; se simţea pe jumătate dezbrăcată.

„Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Nu acum!”

— Trebuie să pleci, spuse în cele din urmă.

Încercă să-i dea un brânci, dar era ca şi cum ar fi împins un zid de cărămidă.

— Mă gâdili, chicoti el.

— Pleacă, îi ordonă ea. *Acum.*

Contele se supuse.

*

Doar cu câteva momente în urmă, Longmore era gata de crimă. Acum se abţinea cu greu să nu râdă.

Şi-o amintea pe Sophy în ţinuta ei modestă de fată în casă, cu ochii holbaţi şi figura tâmpă dispărând atunci când îşi pierduse răbdarea şi îl făcuse prostănac.

Apoi scumpa de ea îl apucase de braţ, încercând să-l brutalizeze. Asta fusese unul dintre cele mai comice lucruri pe care le văzuse în ultimul timp.

„Lasă asta pe seama noastră”, spusese.

„Nu prea cred”, se gândi el. Dar lui Sophy îi plăcea să creadă asta, iar el era bucuros să-i facă pe plac.

În această dispoziţie agreabilă, se uită după mama şi sora lui. Nu-i fu greu să le găsească. Trebui doar să se îndrepte în direcţia de unde se auzise ţipătul. Numai un ţipăt înainte ca Lady Warford să-şi recapete atitudinea demnă şi să leşine.

Organiză o plecare cât se poate de elegantă pentru cele două doamne. Se comportă bărbăteşte şi protector, exact cum i se spusese să facă.

Îşi promise că de Adderley avea să se ocupe mai târziu.

Şi apoi… Mai încăpea vorbă? Sophy, bineînţeles.

Reşedinţa Warford
Sâmbătă după-amiază

— Clara, cum ai putut? strigă Lady Warford, nu pentru prima oară. Falitul ăla!

Stătea întinsă pe şezlongul din salon cu o tavă plină cu mâncare pentru refacerea forţelor, aşezată la îndemână.

Clara avea mai multă nevoie de întăritoare decât mama ei. Îşi dorea să fi fost bărbat şi să-şi poată rezolva problemele în stil masculin, îmbătându-se, luându-se la bătaie, jucând jocuri de noroc şi mergând la prostituate.

Era însă o lady, aşa că se îndreptă de spate în fotoliu şi spuse:

— Ce fel de întrebare e asta, mamă? Crezi că m-am umilit cu bună ştiinţă?

— Ai făcut cu bună ştiinţă ce nu se cuvenea să faci, replică mama. Despre asta n-am nici cea mai mică îndoială.

În momentele acelea nu păruse foarte imoral. Clara şi Lord Adderley valsau şi ea se simţea ameţită. Poate că băuse prea multă şampanie. Sau poate că el o învârtise de prea multe ori în jurul sălii. Sau amândouă. El sugerase să iasă la aer. Şi era palpitant să te strecori pe nevăzute pe terasă. Apoi el îi vorbise, îi spusese diverse lucruri încântătoare. Părea atât de îndrăgostit de ea! Apoi însă…

Dacă ar fi fost singură, şi-ar fi ascuns faţa în palme şi ar fi plâns. Dar asta era reacţia caracteristică a mamei. Plângea, striga şi leşina.

Clara îşi împreună mâinile în poală, dorindu-şi să poată ieşi pe fereastră şi să plece departe, foarte departe.

Chiar atunci, uşa se deschise şi intră Harry.

Ar fi vrut să sară şi să alerge spre el aşa cum obişnuia în copilărie, când era speriată sau cu inima frântă din tot felul de motive: cuibul unui măcăleandru căzut la pământ,

cu ouăle sparte, o păpuşă bolnavă sau un cal rănit ce fusese omorât.

Nu mai erau copii însă, iar mama consumase deja toată isteria din cameră. Harry avea destule pe cap.

— Iată-te în sfârşit! strigă Lady Warford. Trebuie să te lupţi cu Adderley, Harry. Trebuie să-l omori.

— Asta-i puţin cam greu. Tocmai am vorbit cu tata, care mi-a spus despre oferta nemernicului pentru Clara. Longmore depuse un uşor sărut pe fruntea mamei sale, apoi se îndreptă adăugând: Trebuia să-l fi omorât când am avut ocazia. Dar a intervenit Clara.

Ce alternativă avea? bombăni tânăra femeie în gând. Se temuse că Harry l-ar fi omorât pe Adderley, care nu încercase să riposteze. Ar fi fost o crimă, şi Harry ar fi fost spânzurat sau ar fi trebuit să fugă şi să trăiască pentru totdeauna în altă ţară – şi asta pentru că ea fusese o proastă.

Probabil că îşi nenorocise deja viaţa. Nu trebuia să i-o distrugă şi pe a fratelui ei.

— Mamă, dacă Harry îl omoară pe Lord Adderley, reputaţia mea va fi ruinată pe vecie, rosti Clara cu hotărâre. Singura soluţie este căsătoria. Lord Adderley s-a oferit, eu am acceptat şi cu asta basta.

— Chiar aşa? făcu Harry.

— Da, replică ea. De vreme ce mama este prea supărată ca să se amestece şi sunt sigură că nu e pregătită să iasă în lume la niciun eveniment, aş vrea să mergi cu mine ca să-mi cumpăr rochia de mireasă.

— Rochia de mireasă! strigă mama. Te gândeşti numai la hainele tale – şi toată lumea ştie prea multe despre asta. Pe vremea mea, tinerele domnişoare nu se dădeau în spectacol în public, făcând reclamă fiecărei împunsături de ac. Să ţi se descrie desuurile, şi încă în detaliu, în gazetă ca şi când ai fi o curtezană sau o nevastă de bancher! Ar trebui să nu mai ieşi din casă de ruşine. Nici nu-i de mirare că aseară te-ai comportat ca ultima cocotă.

Cusătoresele alea franţuzoaice sunt de vină. Dacă mai

pui piciorul în magazinul lor, te dezmoştenesc!

— Doamne, ce importanţă are? suspină Harry. În afară de cazul în care Adderley are parte de un accident fatal, va trebui să se mărite cu el, fie că-ţi place, fie că nu. Aşa că las-o să-şi ia acum nişte rochii care să-i facă plăcere, de vreme ce după nuntă n-o să-i mai cumpere nimeni aşa ceva.

— Adderley poate să o ia în cămaşă de noapte, declară mama. Nu e nimic mai mult decât un vânător de zestre şi un seducător viclean. Ah, am trăit s-o văd şi pe-asta! Un simplu baron, cu titlul abia căpătat, înotând în datorii din cauza jocurilor de noroc… Şi mama lui e fiică de hangiu! Când mă gândesc că putea să-l aibă pe ducele de Clevedon!

— Te sfătuiesc foarte mult să nu te mai gândeşti la asta, spuse Harry. Ar fi fost nefericiţi împreună.

— Şi Adderley o va face fericită? Mama căzu înapoi între perne şi închise ochii.

— Clara o să-l strunească. Şi dacă nu o să-l dea pe brazdă, cine ştie? Poate că o să cadă într-un şanţ sau o să fie călcat de un poştalion, după care ea va fi o tânără văduvă. Ia încearcă să priveşti partea bună a lucrurilor.

Ar fi trebuit să ştie că nu asta era abordarea cea mai potrivită. Lady Warford nu era în stare să guste gluma, în măsura în care era o glumă.

Clara încercă o altă abordare, mai pragmatică.

— Mă întreb ce va spune Lady Bartham când va auzi că urmează să fiu expediată fără zestre, nici măcar cu o rochie de mireasă.

Lady Bartham şi Lady Warford erau rivale aprige în societate. Pretindeau însă că erau cele mai bune prietene.

După o clipă de tăcere, mama se ridică din nou. Îşi şterse ochii cu batista şi spuse:

— Dorinţele mele n-au nicio importanţă. Trebuie să ţinem cont de poziţia tatălui tău. O să-l conving să te lase să-ţi cumperi rochia de mireasă. Dar nu de la târfele alea franţuzoaice, preciză ea fluturându-şi batista. Vei merge la

doamna Downes.

— La Downes’s? ţipă Clara. Aiurezi, mamă? Şi-a închis magazinul.

Îşi recăpătă suflul. Trebuia să fie calmă. Ţinând cont că avea un frate nechibzuit şi o mamă isterică, responsabilitatea cădea pe umerii ei. Din fericire, Lady Warford era prea absorbită de propriile emoţii pentru a le băga în seamă pe ale altora.

— A fost doar temporar, explică ea. Mi-a trimis un bilet ieri că a deschis din nou, slavă Cerului. O să mergi acolo. Poate că cinstea ţi s-a făcut ţăndări, dar vei fi îmbrăcată respectabil.

— Prea bine, mamă, rosti Clara supusă.

Harry îi aruncă o privire ascuţită. Sora lui îi răspunse cu una de avertizare.

*

Între timp, la numărul 56 de pe St. James’s Street, surorile Noirot se uitau la un mic anunţ, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Ediţia din acea zi a ziarului *Spectacle* venise la ceva timp după ce se deschisese magazinul. Pentru că dimineaţa fusese deosebit de ocupată, nu avuseseră timp decât să-l frunzărească rapid.

Acum însă, supraveghetoarea lor extrem de competentă, Selina Jeffreys, se ocupa de zona de prezentare, aşa că putuseră să urce toate în studioul Marcellinei. Cele trei surori se îngrămădiseră peste masa de desen, cu privirile aţintite asupra anunţului de douăsprezece rânduri în care doamna Downes se declara încântată să anunţe că terminând o scurtă perioadă de „renovare”, îşi deschisese din nou atelierul de croitorie.

Sophy aflase vestea cu o seară în urmă, la petrecere, şi le-o comunicase imediat. Toate sperau să nu fie decât obişnuita bârfă fără temei. Aveau şi aşa destule necazuri.

— Blestemată să fie, mormăi Marcelline. Trebuia să fi

încheiat socotelile cu ea. Îşi închisese magazinul. A spus că pentru reparaţii, dar şi-a dat afară personalul. Eram convinsă că va fugi pe furiş din Londra ca o viperă ce este.

Vipera era Hortense Downes, proprietăreasa magazinului cunoscut la Casa Noirot drept Dowdy's[3]. Cu câteva săptămâni în urmă, ea împreună cu una dintre favoritele ei le aduseseră în pragul ruinei. Dar surorile întorseseră sorţii în favoarea lor, expunând-o astfel lumii întregi drept o impostoare şi o escroacă.

Sau cel puţin aşa crezuseră.

— Treaba aia cu furatul desenelor mele ar fi trebuit s-o termine, zise Marcelline scuturând neîncrezătoare din cap.

— A dat vina pe cusătoresele ei, îi explică Sophy. Le-a spus clientelor că a dat afară întregul personal şi a angajat o altă echipă.

— Naiba s-o ia, exclamă Marcelline. Cine să ştie că Hortense Nesuferita e atât de deşteaptă încât să-şi recâştige reputaţia?

— Asta aş fi făcut şi eu, dacă eram în locul ei, spuse Sophy. Dădeam vina pe personal. Şi aveam grijă să fac public „adevărul" cum că am fost victima angajatelor nerecunoscătoare. Apoi, le-aş fi trimis clientelor scrisori personale înaintea publicării anunţului.

— E foarte grav, conchise Marcelline. Câte afaceri am pierdut din cauza mea? Cum Sophy şi Leonie se uitară una la alta, fără să scoată vreo vorbă, suspină: Am înţeles. E mai rău decât credeam.

— Lady Warford are o influenţă extraordinară, comentă Leonie. Nimeni nu vrea să mai cumpere de la un magazin pe care ea îl boicotează.

— Dar se îmbracă atât de prost! observă cu năduf Marcelline.

— Ea nu e de aceeaşi părere şi nimeni n-are curajul să

---

3 Dowdy (în lb. engleză, în original) - femeie îmbrăcată fără gust (n.red.)

i-o spună, zise Sophy. Nu că restul doamnelor din înalta societate ar fi mai pricepute decât ea. Sunt ca oile, după cum ştim prea bine. Ea este şeful şi ele o urmează.

— Şi ea mă urăşte, completă Marcelline.

— Cu o ură absolută, turbată, genul de sentimente pe care cei de felul ei îl rezervă de obicei pentru anarhişti şi republicani, zise Sophy.

Marcelline începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

— N-ar fi fost deloc rău dacă Lady Clara ar fi intrat în bucluc cu bărbatul potrivit, spuse Leonie. Ar fi putut da tonul în modă fără drept de apel şi ne-ar fi ajutat să ne facem o clientelă printre membrele tinerei generaţii.

— Dar a ales pe cine nu trebuia, bombăni Marcelline. Se întoarse la masa de desen, împinse deoparte ziarul, îşi luă caietul de schiţe şi începu să deseneze cu linii puternice, furioase. Spune-mi adevărul, Leonie.

— Ne paşte ruina, declară sora ei fără ocolişuri.

Nimeni nu scoase o vorbă despre soţul Marcellinei, care le-ar fi putut cumpăra magazinul de mai multe ori din banii de buzunar.

Ele nu doreau să fie cumpărate. Asta era magazinul *lor.* Cu trei ani în urmă sosiseră de la Paris după ce pierduseră totul. Veniseră cu un copil bolnav, câteva parale şi talentul fiecăreia dintre ele. Marcelline câştigase bani la jocurile de noroc, ajutându-le să pornească.

Acum se simţea de parcă ar fi distrus tot ce construiseră. Totul pentru dragoste.

Dar Marcelline avea dreptul să iubească şi să fie iubită. Muncise atât de mult. Îndurase atâtea. Avusese grijă de ele toate. Merita fericirea.

— Am mai fost şi înainte pe marginea prăpastiei, zise Sophy. Asta nu-i mai rău decât ce-am trăit la Paris, ca să nu mai vorbim de holeră.

— Am supravieţuit şi aici catastrofei, adăugă Leonie.

— Cu ajutorul lui Clevedon, preciză Marcelline. Ajutor pe care nu ne-a făcut plăcere să-l acceptăm, dar l-am

acceptat pentru că n-am avut de ales.

— Şi ne-am asigurat că este un *împrumut,* stărui Leonie.

— Pe care se pare că acum nu-l putem achita, spuse Marcelline mişcându-şi furioasă creionul. Suntem atât de departe de a-l rambursa, că va trebui să mai cerem unul. Sau să ne resemnăm cu prăbuşirea. Leonie avea dreptate, la urma urmei. Ne-am apucat de o treabă mult prea grea pentru noi.

Cu o lună în urmă, când ducele de Clevedon le găsise acest nou sediu, Leonie le avertizase că n-aveau suficientă clientelă pentru a întreţine un magazin mare pe St. James's Street.

— Noi întotdeauna ne apucăm de treburi care ne depăşesc, zise Sophy. Am venit de la Paris fără un sfanţ şi am construit o afacere în numai trei ani. Ne-am pus în minte să o prindem de clientă pe Lady Clara şi am făcut-o, deşi nu în maniera în care intenţionaserăm. N-am fi ceea ce suntem dacă am acţiona ca femeile obişnuite. Nu văd de ce ar trebui să intrăm în rândul lumii doar pentru că Lady Clara, clienta noastră cea mai bună, a făcut o greşeală cu un bărbat, aşa cum fac aproape toate femeile, sau pentru că mama ei ne poartă pică. Eu una nu o să abandonez doar din pricina unui mic recul.

Marcelline îşi ridică ochii din desen şi, în sfârşit, zâmbi.

— Numai tu puteai numi ruina iminentă un „recul”.

— Necazul cu tine e că eşti îndrăgostită şi te simţi vinovată de asta, ceea ce este absolut ridicol la o Noirot, o mustră Sophy.

— Are dreptate, spuse Leonie. Te-ai măritat cu un duce. Se presupune că eşti pe deplin mulţumită de tine însăţi. E o reuşită grozavă. Nimeni altcineva, din ambele ramuri ale familiei, n-a mai făcut asta, după câte ştiu eu.

— Nu numai un duce, dar unul uluitor de bogat, completă Sophy. Fiica ta se joacă în castele de-adevăratelea.

— Aşa că alungă-ţi gândurile negre, îi ceru Leonie.

— Mă aşteaptă eşecul, gemu Marcelline. Un eşec uriaş, catastrofal – de care va râde acea reptilă oribilă de Dowdy. Asta mă îndreptăţeşte să am gânduri negre.

— Nu, nu-i adevărat, o contrazise Sophy. Nu va râde şi noi n-o să ne prăbuşim. Ne vom gândi la ceva. O facem întotdeauna.

— Trebuie doar să ne gândim rapid, căci avem mai puţin de o lună până la scadenţa plăţii, le atenţionă Leonie.

Mijlocul verii, 24 iunie, era ziua de plată a chiriilor şi de reglare a conturilor.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

— Ce este? întrebă Marcelline.

Prin uşa întredeschisă se zări Mary Parmenter, una din cusătoresele lor.

— Cu voia dumneavoastră, Alteţă, doamnelor, Lady Clara Fairfax e aici. Şi Lord Longmore.

Capitolul 3

„Există cu siguranţă o oarecare legătură între rochie şi minte, un observator atent poate descoperi nişte asemănări; atât cei care şovăie, cât şi cei cu păreri de nezdruncinat sunt influenţaţi de o rochie frumoasă sau urâtă."

Lady's Magazine & *Museum,* iunie 1835

Longmore decise că era un soi de bordel pentru femei.

Magazinul avea chiar şi o discretă intrare în spate, rezervată fără îndoială târfelor scumpe şi bărbaţilor care le întreţineau.

Cu câteva clipe mai înainte, o femeie modestă, dar frumos îmbrăcată îi condusese pe acolo până la etaj, pe

treptele discret luminate, acoperite de covoare. Peisaje şi schiţe clasice de rochii ornau pereţii verde-deschis.

Contele fusese în sala de prezentare de la Casa Noirot, dar asta era o cu totul altă lume.

Încăperea în care femeia îi rugase să ia loc arăta ca o sală de aşteptare. Alte picturi delicate pe pereţii de un roz stins. Piese de porţelan drăguţe. Dantelărie ce orna mesele şi spătarele fotoliilor. Chiar şi aerul mirosea a femei, dar era delicat. Nările sale percepură doar o urmă de miros, ca şi când pe acolo ar fi trecut un buchet de flori şi ierburi. Nota fină, senzuală şi îmbietoare, evoca imaginea unor sclave din harem. Odalisce.

Era foarte tentat să se lungească pe covor şi să ceară haşiş şi dansatoare.

Uşa se deschise, şi toate simţurile i se alarmară.

Nu era însă decât femeia îmbrăcată elegant, purtând o tavă pe care o puse pe o frumoasă măsuţă de ceai. Longmore observă că lângă farfuria de biscuiţi trona o carafă, în locul obişnuitului ceainic.

— Deci aşa te-au prins în mreje, mormăi el când rămaseră singuri. Îţi oferă de băut din belşug.

— Nu, îţi oferă *ţie* de băut, ştiind că te vei plictisi, spuse Clara. Deşi nici mie nu mi-ar strica un întăritor. Of, Harry, ce naiba o să mă fac? gemu ea cu ochii licărind sumbru.

El ştia acea privire. Prevestea lacrimi.

Scena îl luase pe nepregătite. Clara păruse binedispusă pe drum, cu bărbia în vânt şi cu un aer de fermitate pe chip. Cererea ei de a merge la Casa Noirot venise ca un lucru firesc, atitudinea supusă faţă de mama lor fusese doar o prefăcătorie.

Clara, de o frumuseţe angelică, îi lăsa pe toţi să creadă că era dulce şi ascultătoare. Oamenii confundau însă indiferenţa cu docilitatea. Ea era genul de fată căreia în general nu-i păsa de un lucru sau altul, dar şi dacă îi păsa, putea fi la fel de încăpăţânată ca un catâr.

De când surorile Noirot îi acaparaseră atenţia,

dezvoltase idei fixe în legătură cu îmbrăcămintea. Longmore îşi înăbuşi panica.

— La naiba, Clara, spuse el. Să nu te smiorcăi. Spune care-i treaba şi să terminăm.

Ea îşi găsi batista şi îşi şterse grăbită ochii.

— E mama. Mă calcă pe nervi.

— Asta-i tot?

— Nu-i destul? Sunt subiectul de batjocură al întregii societăţi, mă aşteaptă un măritiş în grabă şi mama nu face decât să-mi repete în amănunt tot ce am greşit.

— Şi asta va fi încă o greşeală, zise el arătând cu mâna de jur împrejur.

— Ce mai contează încă una? Măcar asta îmi va mai ridica moralul. Spre deosebire de nepriceputa aia din Bedford Square căreia mama îi este devotată în mod absurd.

Harry o condusese acolo pentru că aşa voise ea… şi pentru că n-ar fi vrut să se afle nicăieri în altă parte.

Propunând o vestimentaţie uluitor de scumpă, dar incredibil de seducătoare, Casa Noirot era extrem de *franţuzească.* Mai presus de toate însă, era cuibul lui Sophy Noirot.

Dacă un bărbat trebuia să-şi piardă vremea la o croitorie de dame, ăsta era locul, dar nu trebuia să uite că vizita avea să-i aducă necazuri suplimentare Clarei.

— Mama o să facă tărăboi, spuse el. Şi tu o să suporţi totul de una singură.

— Hainele o să merite întreaga tevatură.

Era ultima şansă a Clarei de a fi extravagantă, în cazul în care el nu găsea un mod de a se descotorosi de Adderley, restabilind totodată şi reputaţia surorii sale.

Nu era sigur că Lady Clara voia să scape de Adderley, dar dacă nu voia, era ori proastă, ori nebună, ceea ce însemna că dorinţele ei n-aveau nicio importanţă.

Probabil că se încruntase fără să vrea, căci ea spuse:

— Eu o să mă distrez, dar ştiu că tu o să te plictiseşti de moarte. Nu trebuie să rămâi. O să iau o birjă la

întoarcerea acasă.

— O birjă? Eşti nebună? Nu vreau să mai aud şi restul. Longmore duse mâna la tâmplă, îşi ridică vocea cu o octavă şi, pe tonul teatral pe care mama sa îl perfecţionase, declamă: „Cum de-ai *putut face* asta, Harry? Să-ţi laşi propria soră într-o birjă mizerabilă? Dumnezeu ştie cine a văzut-o umblând pe străzile Londrei ca o precupeaţă. O să-mi fie ruşine să-mi privesc prietenele în ochi!”

Din spatele lui se auzi un foşnet de fuste şi un chicot înăbuşit. Se întoarse, conştient că pulsul i se înteţise.

Trei tinere – una brunetă, una blondă şi una roşcată – îl priveau cu o expresie de interes politicos. Ultimele două aveau nişte ochi mari, şocant de albaştri, în care licărea un amuzament abia perceptibil.

Mai precis, îl observase doar în ochii *ei,* de vreme ce surorile lui Sophy Noirot puteau foarte bine să fie umbre sau un cor antic – sau perdele de ferestre, la drept vorbind.

Toate erau interesante şi drăguţe, fără a fi nişte mari frumuseţi, dar ea le punea pe celelalte în umbră.

O privire era de ajuns ca să-i remarce părul blond-deschis, cârlionţat, acoperit de boneta de dantelă spumoasă. Avea ochi enormi, expresivi, de culoarea celui mai pur safir. Un năsuc trufaş. O gură plină, îmbietoare. O bărbie ascuţită şi încăpăţânată. Mai jos de gât… ah, era încă şi mai bine. Decolteul era delicios, în ciuda stilului vestimentar ciudat, socotit o culme a modei.

— Înălţimea Voastră, spuse Clara ridicându-se de pe scaun şi făcând o reverenţă.

— Te rog nu-mi spune aşa. Acum e vorba de afaceri. De ce să nu pretindem că suntem în Franţa, unde te-ai adresa unei ducese cu *madame,* la fel cum te adresezi unei modiste. Gândeşte-te la mine doar ca la simpla dumitale croitoreasă.

— *Cea mai mare* croitoreasă din lume, completă Sophy.

— Şi dumneata ce-ai fi în cazul ăsta? se interesă Longmore.

— Cealaltă mare croitoreasă din lume.

— Cineva ar trebui să-ţi explice cum stă treaba cu superlativele. Dar să nu uităm că engleza nu e prima dumitale limbă.

— Nu este unica mea primă limbă, milord, spuse ea. *Le français est l'autre.*[4]

— Poate că cineva ar trebui să-ţi explice şi înţelesul cuvintelor „unic" şi „prim", zâmbi el.

— Ah, da, vă rog să mă luminaţi, milord, spuse ea, deschizându-şi larg ochii de un albastru intens. Niciodată nu m-am priceput prea bine la cifre. Leonie se plânge mereu de asta. „N-o să înveţi niciodată să numeri?" mă tot ceartă.

— Cu toate astea, începu Longmore. Atunci îşi dădu seama că ea îl îndepărtase de sora lui, care se îndrepta împreună cu celelalte două spre o altă uşă. Încotro te furişezi? o întrebă.

— Să mă uit la modele, spuse Clara. O să le găseşti îngrozitor de plictisitoare.

— Asta depinde.

— De ce depinde? vru Sophy să ştie.

— De cât de plictisit mă simt. Se uită în jur. Nu-i prea mare distracţie pe-aici.

— Clubul dumitale e doar la câţiva paşi de-aici. Poate că ar trebui să aştepţi acolo. Vom trimite după dumneata când termină Lady Clara.

— Nu-mi vine să plec, spuse el. Simt că trebuie să stau pe-aici şi să-mi exercit influenţa liniştitoare.

— Dumneata? O influenţă liniştitoare? se miră Sophy.

— Femei agitate. Haine. O posibilă prăduire a contului bancar al tatălui nostru. Se pare că e necesar un cap limpede de bărbat.

— Harry, ştii că tatei nu-i pasă cât cheltuiesc pe haine, spuse Clara. Îi place să arătăm bine. Şi ştiu că nu-ţi pasă ce cumpăr. A fost drăguţ din partea ta să mă aduci

---

4 *Franceza e cealaltă* (în lb. franceză în original)

aici, dar nu e nevoie să mă păzeşti. Sunt în perfectă siguranţă.

Contele se uită la cele trei surori, zăbovind asupra lui Sophy. După o clipă de reflecţie, îşi alese cu grijă cuvintele:

— Foarte bine. Un bărbat poate gândi limpede când nu e înconjurat de femei. Pe deasupra, trebuie să-mi creez un alibi.

Sophy muşcă momeala şi privirea i se ascuţi imediat.

— De ce? Ai de gând să omori pe cineva?

— Nu încă. N-o să mă laşi să-l omor pe mire. Nu, vreau un alibi pentru Clara, care nu trebuia să vină aici.

— Mama a spus că trebuie să mă duc la Downes’s, dar Harry s-a milostivit de mine…

— M-am milostivit de mine însumi, îşi întrerupse el sora, după care privirea i se întoarse spre Sophy: Am adus-o aici să evit mustrările, ţipetele şi suspinele, asta-i tot.

— Atunci, tot ce pot face drept mulţumire este să-ţi ofer un alibi, spuse tânăra croitoreasă.

El îşi putea închipui o sumedenie de gesturi de recunoştinţă, dar pentru început era bine şi aşa.

— Ceva nu prea complicat, îi sugeră, făcând-o să-şi dea peste cap ochii ei mari şi albaştri.

— Ştiu asta.

— Sunt un bărbat simplu.

— Îţi propun ceva atât de simplu, că şi un idiot ar putea să-şi amintească. Când Lady Clara se întoarce acasă, va spune că te-ai îmbătat şi că ai condus-o aici în loc de Downes’s, insistând, în beţia dumitale, că ăsta e locul.

— Ah, este perfect! exclamă încântată Clara.

— Admirabil, încuviinţă Longmore la rândul lui. Ar putea spune că m-am postat lângă ea şi am silit-o să comande şaizeci sau şaptezeci de rochii şi douăsprezece duzini de cămăşi şi…

După aceea, mintea lui o luă razna; imagini de desuuri de muselină şi dantelă îi invadară creierul, iar undeva în toată această dezordine se găsea o drăcoaică blondă, pe jumătate dezbrăcată, cu o privire angelică.

Flutură din mână, îndepărtând viziunea. Acum nu era momentul. Abia îşi începuse asediul şi ştia că avea de cucerit o fortăreaţă plină de capcane.

Pe de altă parte, dacă ar fi fost uşor s-ar fi plictisit teribil.

— … şi toate celelalte lucruri dintr-un trusou, continuă el. Şi atunci când mama, trezindu-se în cele din urmă din leşin, va cere ca fiica ei să anuleze comanda, Clara va apela la tatăl şi stăpânul casei, care în onestitatea lui desăvârşită, va spune că pur şi simplu nu se pot anula comenzi uriaşe dintr-o simplă toană.

Sophy îşi încrucişă braţele. Ceva sclipi în ochii ei albaştri. În afară de asta, expresia ei era impenetrabilă.

— Bine, spuse ea. Rămâi la asta. Nu înflori.

— Nicio grijă, râse el. În orice caz, e destul de simplu să dau o tuşă de veridicitate poveştii. Tot ce trebuie să fac e să dau o raită prin clubul meu şi să beau încontinuu până când vei termina să-l ruinezi pe tata. După aia, când o voi duce pe Clara la reşedinţa Warford, încăpăţânarea mea de beţiv va fi perfect credibilă, încheie Longmore pornind spre ieşire.

Cobora pe scări când auzi paşi grăbiţi şi fâşâit de fuste în spatele lui.

— Lord Longmore!

Îi rostise numele la fel cum o făcea toată lumea, deschizând vocalele şi atenuând consoanele. Cu toate astea, accentul franţuzesc era inconfundabil.

Contele se uită în sus şi o zări în capul scărilor, sprijinită de balustradă.

Priveliştea era excelentă: putea să-i vadă pantofii de satin şi panglicile încrucişate ce atrăgeau atenţia asupra curburii fine a gleznelor ei graţioase. Văzu mătasea delicată a ciorapilor accentuând linia delicată a gambei. Fără efort, mintea lui completă detaliile invizibile, oprindu-se la locul de deasupra genunchilor unde erau prinse jartierele – jartiere care în imaginaţia lui erau roşii, brodate cu expresii franţuzeşti lascive.

Pentru o clipă tăcu, sorbind-o cu privirea.
— A fost o ieşire frumoasă din scenă, remarcă ea.
— Aşa mă gândeam şi eu.
— Mi-a displăcut să o stric, dar mi-a venit o idee.
— Eşti un fenomen. Întâi un alibi, apoi o idee. Şi toate în aceeaşi zi.
— Credeam că mă poţi ajuta.
— Îndrăznesc să spun că aş putea, zise el, admirându-i gleznele.
— Cu mama dumitale.
— Ce vrei să-i faci? se interesă el nedumerit.
— La modul ideal, mi-ar plăcea să o îmbrac.
— Asta ar fi dificil, având în vedere că te urăşte. Adică nu pe dumneata în mod special, ci în calitate de rudă apropiată a ducesei de Clevedon, de coproprietară a magazinului împreună cu ea.
— Ştiu, dar sunt sigură că o putem convinge. Adică eu pot s-o conving. Cu un pic de ajutor.
— Ce propui, domnişoară Noirot? Să o adorm şi să o car, leşinată, în cuibul dumitale, unde o vei vârî cu forţa în rochii îndrăzneţe?
— Doar în ultimă instanţă. Planul pe care-l am în vedere este destul de simplu, şi nimeni nu va şti vreodată că ai fost complicele duşmanului.
— Aici e Londra, o atenţionă el. Nu există ceva de genul „nimeni nu va şti vreodată”.
— Nu, realmente, pe cuvânt…
— Nu că mi-ar păsa ce ştie cineva, o întrerupse el.
— Bine, spuse Sophy. Mereu uit. Dar pe mine chiar nu trebuie să mă recunoască nimeni.
— Te referi la o deghizare?
— Doar pentru mine. Trebuie să merg la Dowdy’s, ştii, şi…
— Şi ce e Dowdy’s?
— Văgăuna reptilei de Hortense Downes, monstrul care o îmbracă pe mama dumitale în acele rochii jalnice. Trebuie să intru în magazinul ei.

În lumea lui Sophy hainele erau alfa şi omega, Longmore o ştia prea bine, şi lumea întreagă risca să fie distrusă din cauza poziţiei greşite a unei funde.

— Propui o expediţie de spionaj pe terenul adversarului, conchise el.

— Da. Întocmai.

— Ai de gând să arunci în aer magazinul?

— Numai în ultimă instanţă.

Era bucuros să o însoţească, indiferent dacă arunca sau nu totul în aer. Ar fi fost fericit să o însoţească oriunde. Dar dacă ar fi acceptat pe loc, Sophy ar fi avut motiv să plece, şi el încă nu se săturase să-i privească gleznele.

Pretinse că stătea să cântărească faptele.

— Durează numai o oră, insistă ea. N-ar trebui să-ţi perturbe programul ocupat.

— În mod normal, nu, dar trebuie să mă ocup de chestiunea Adderley, şi asta necesită o reflecţie profundă şi îndelungată.

— Problema Adderley nu e a ta. Nu ţi-am spus că o să ne ocupăm de asta surorile mele şi cu mine?

— Nu e genul de probleme pe care vreau să-l las în seama femeilor. Lucrurile ar putea să ia o turnură neplăcută, şi nu mi-ar plăcea deloc să-ţi strici frumoasele dumitale rochii.

— Crede-mă, Lord Longmore, am avut de-a face şi înainte cu situaţii extrem de încurcate.

Îi întâlni privirea şi văzu în acei frumoşi ochi albaştri un licăr de o duritate surprinzătoare. Dispăru într-o clipă, amintindu-i însă contelui de bărbaţii care o urmăriseră şi ieşiseră şifonaţi din această experienţă.

Era ceva mai mult decât se arăta la prima vedere: de asta îşi dăduse şi el seama mai devreme.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse într-un târziu. Lasă-mă să mă gândesc la asta în abisul răcoros al clubului meu, adăugă el coborând mai departe treptele.

Două ore mai târziu

În acea după-amiază sumbră, ploioasă, din apropierea vestitului bovindou al clubului White's, de unde Beau Brummell prezida cu câteva decenii în urmă, izbucni un freamăt neaşteptat. Într-un minut, zgomotul crescu suficient pentru a-i atrage atenţia lordului Longmore.

Se aşezase în camera de zi cu un exemplar din *Foxe's Morning Spectacle,* dornic să citească relatarea lui Sophy despre dezastrul din ajun. În ceea ce privea stilul înzorzonat, dramatic şi atenţia fanatică acordată fiecărui centimetru al rochiei Clarei, Sophy se autodepăşise. Clara fusese „întruchiparea inocenţei, indusă cu cruzime în eroare", Longmore era fratele răzbunător prin excelenţă, iar descrierea rochiei – mustind de o franceză misterioasă ştiută doar de femei – ocupa aproape două din cele trei coloane ale primei pagini. Articolul ei izgonise practic toate celelalte bârfe pe care *Foxe* le numea ştiri,

Longmore le citise deja dimineaţă, după micul dejun. Acum, la a doua lectură, nu găsi nimic nou. Era neclar cât bine i-ar fi făcut această relatare Clarei, doar dacă nu era decât primul pas dintr-o campanie. În acest caz, abia aştepta deznodământul.

După ce chicoti la vederea colecţiei inegalabile de adjective şi adverbe pe care o afişase cu mândrie Sophy, îşi mută atenţia la celelalte bârfe şi ştirile sportive, apoi trecu la paginile cu anunţuri. Casa Noirot acaparase spaţiul de primă mână, înghesuind în colţuri obscure reclamele la toalete portabile, dinţi artificiali şi maioneză.

Atunci descoperi anunţul doamnei Downes.

Se întreba care putea fi legătura între nevoia lui Sophy de a fi condusă la magazinul rivalei sale şi anunţ, când cineva de la bovindou se interesă:

— Cine-i aceea?

— Glumeşti, spuse altcineva. Nu ştii?

— Dacă ştiam, mai întrebam?

Alte voci se alăturară discuţiei.

— Hempton, ai fost în comă în ultimele luni?

— Cum să nu fi auzit de mezalianţa secolului? Se vorbeşte despre ea din Siberia până în Ţara de Foc.

— Dar nu poate fi mireasa lui Sheridan.

— Nu-i vorba de fuga aceea, netotule!

— Te referi la Clevedon? spuse Hempton. Dar el s-a însurat cu o brunetă. Asta de aici e blondă.

Longmore aruncă ziarul cât colo, sări din fotoliu şi se apropie de bovindou.

Bărbaţii care se îngrămădeau la fereastră se grăbiră să-i facă loc.

Sophy Noirot stătea pe trotuarul opus al străzii. Vântul îi lipise poalele rochiei galben-stins de picioare şi îi învolbura dantelele fustei şi ale juponului în faţă. O rafală îi dăduse peste cap obiectul înzorzonat pe care-l ţinea pe post de umbrelă. Ploaia torenţială se potolise, transformându-se într-o burniţă uşoară, şi silueta estompată zărită printre grupurile de vehicule, călăreţi şi pietoni părea desprinsă dintr-un vis.

Comentariul de la bovindou dovedea că nu era un vis, cu excepţia faptului că în acel moment Sophy juca rolul principal în fanteziile desfrânate ale oricărui bărbat.

Era reală. Purta un fel de eşarfă ce-i atârna până la genunchi – sau unde se presupunea că-i erau genunchii, sub toţi metrii aceia de dantelă şi muselină. Pe părul blond stătea cocoţată o pălărie caraghioasă, abundând de dantelă, panglici şi pene aranjate sub forma unei mori de vânt olandeze. Longmore o putu observa mai bine când se aplecă să i se adreseze unui puştan murdar. Îi dădu ceva şi el traversă în fugă strada, ferindu-se de călăreţi şi trăsuri.

Sophy îşi ridică privirea drept spre Longmore şi zâmbi.

În clipa următoare, toţi bărbaţii de la bovindou se uitară la el şi zâmbiră.

Zâmbi şi el, la rândul lui.

Fără grabă, termină paharul cu vin, reciti anunţul, apoi ceru să i se aducă lucrurile.

Îşi puse pălăria şi mănuşile, apucă bastonul de plimbare şi ieşi. Burniţa dispăruse într-un abur fin şi vântul se domolise.

Tânăra femeie se deplasase puţin să contemple mulţimea care se foia în Piccadilly sub ochii curioşi ai tuturor bărbaţilor care treceau pe lângă ea.

Longmore coborî imperturbabil treptele şi traversă st rada.

— Aş fi crezut că vei găsi un puşti mai aproape de magazin pentru a-mi aduce mesajul că sora mea e gata să plece acasă, spuse el. De ce n-ai trimis o servitoare sau o cusătoreasă? Trebuia să vii dumneata în persoană? Pe ploaie?

— Da.

— Să înţeleg deci că ai ceva special să-mi spui.

— Probabil că aş fi putut să-ţi spun şi în altă parte, dar ăsta era un bun prilej să-mi arăt noua mea pălărie de concepţie proprie. Nu sunt un geniu la rochii cum e Marcelline, dar pălăriile mele sunt destul de bune.

Contele se uită la moara de vânt care se iţea printre celelalte zorzoane.

— E o aiureală, însă una fermecătoare.

Gropiţele care apărură în obrajii ei îi făcură inima să-i tresară într-un fel ce-l uimi.

— Sper să fie destul de fermecătoare încât să-ţi slăbească împotrivirea, spuse ea.

— Ce împotrivire?

— La planul meu.

— Ah, ăla. Să te conduc la Dowdy's.

— Trebuie să aflu ce pun la cale.

— Cred că asta e evident. Ca în cazul tuturor oamenilor de afaceri care se respectă, scopul lor e zdrobirea concurenţei.

Longmore porni mai departe pe St. James's Street, întrebându-se ce avea să mai născocească pentru a-l convinge să facă un lucru pe care avea de gând să-l facă oricum.

— Ştiu asta, spuse ea încercând să ţină pasul. Dar trebuie să ştiu exact cu ce ne confruntăm: vechiul magazin sau ceva nou, ceva la care nu ne-am aşteptat. Trebuie să văd dacă locul e acelaşi şi rochiile sunt aceleaşi.

— Cred că vei fi şocată dacă-ţi dezvălui că pentru mine toate rochiile arată la fel.

— N-aş fi deloc şocată, doar eşti bărbat. Şi ăsta-i motivul rugăminţii mele. Am nevoie de un bărbat masiv, puternic, în cazul în care aş fi descoperită şi dau de necaz cu bătăuşii de la Dowdy's. Oprindu-se pentru o clipă, adăugă: Pe când îi făceam probe surorii dumitale, s-a întâmplat să pomenească de Lady Gladys Fairfax, regretând că nu ne putem noi ocupa de ea.

— Verişoara Gladys, zise el. Să nu-mi spui că vine la nuntă.

— Nu ştiu cine va primi invitaţii, dar când Lady Clara i-a menţionat numele, mi-a venit ideea salvatoare.

Ajunseră la colţul cu Bennet Street. Longmore se opri să vadă dacă se apropiau trăsuri sau călăreţi şi, când drumul fu liber, o luă de cot şi traversară repede împreună. Imediat ce ajunseră pe trotuarul opus, îi dădu drumul braţului. Încă simţea căldura pielii ei sub palmă, iar valul de fierbinţeală i se năpusti în vintre atât de brusc, încât îl ameţi.

Intrarea din spate a magazinului era printr-o curte îngustă din Bennet Street. Ea aşteptă până intrară în curte, apoi spuse:

— Din câte povestea Lady Clara, mama dumitale va merge la Dowdy's la începutul săptămânii pentru a-şi comanda o rochie de nuntă. Eu aş putea lipsi de la magazin vineri dimineaţă. Poţi să mă conduci atunci?

După agitaţia din St. James's Street, curticica în care se aflau părea ciudat de liniştită. Longmore percepu o mireasmă oarecum familiară ce plutea spre ei. Se apropie încet şi se holbă la uşa discretă, pretinzând că se gândea intens în vreme ce adulmeca. Femeie, desigur, şi… lavandă… şi ce altceva?

Îşi dădu seama că i se aplecase capul spre gâtul ei, dar se îndreptă.

— Mardeiaşi? se miră el. Într-o croitorie?

— Două brute mari. Chipurile trebuie să se ocupe de beţivi şi hoţi, sau asta pretinde Dowdy. Personal, cred că i-a angajat ca să intimideze cusătoresele. Ştii, la fel ca în bordeluri, unde…

— Asta-i distractiv, zise el. Şi dumneata vei fi deghizată, desigur.

— Da.

— Ca servitoare, presupun.

— Nici gând! Cum să cumpere o servitoare rochii scumpe? O să fiu verişoara dumitale, Gladys.

*

Lord Adderley anunţase imediat logodna în ziare, dar veştile circulară prin Londra în răstimp de ore – chiar mai repede decât *Spectacle* le putea tipări. Până luni, croitorul lui, cizmarul, pălărierul, cârciumarul, tutungiul şi alţii care-i asigurau confortul şi distracţia îi redeschiseră conturile şi îi acordară credit.

Scăpase ca prin urechile acului.

Încă o săptămână şi ar fi fost nevoit să fugă în străinătate, în vreme ce nobilii nu puteau fi arestaţi pentru datorii, nu erau imuni la alte neplăceri, ca de exemplu să li se taie creditul. Creditorii lui păreau uniţi într-o conspiraţie, deoarece absolut toţi, inclusiv negustorii, îi tăiaseră creditul simultan, cu două zile înaintea balului de la Lady Igby.

La perspectiva nunţii dispoziţia lor devenise mai iertătoare.

Sărbători luni seară cu domnul Meffat şi Sir Roger Theaker într-un separeu de la hotelul Brunswick. Închinară unul în cinstea altuia pe tot parcursul cinei. La finalul mesei, vinul le dezlegase limbile, ceea ce nu conta, pentru că nu se afla nimeni prin preajmă.

— Ai reuşit la mustaţă, îl felicită Sir Roger.

— Periculos de scurtă mustaţa asta, oftă Lord Adderley.

— N-am fost sigur dacă o să reuşeşti, spuse domnul Meffat. O păzeau ca vulturii, zău aşa.

Lord Adderley ridică din umeri.

— De îndată ce am văzut-o pe Lady Bartham că se aşază la bârfe cu Lady Warford, am ştiut că din partea aia n-o să am niciun necaz pentru o vreme.

— Longmore era cel care mă îngrijora, preciză domnul Meffat.

Adderley rezistă impulsului de a-şi pipăi falca lovită. Avusese mai multe motive de îngrijorare ca oricine. Îl trecuseră toate năduşelile, lucru pe care i-l explicase viitoarei sale logodnice prin emoţia stârnită de şansa de a fi atât de aproape de ea, de a o ţine în braţe – cu alte cuvinte, toate prostiile obişnuite.

— Aveam nevoie doar de câteva minute, şi el era în cealaltă parte a sălii, le spuse tovarăşilor săi. Totuşi, reprezentaţia voastră rapidă a fost cea care a salvat situaţia.

Treaba lui Meffat şi a lui Theaker fusese să atragă atenţia spre terasă fără a exagera totuşi prea tare. Nu era cea mai dificilă sarcină din lume. Trebuia doar să spună cineva: „Mă întreb ce are de gând să facă Adderley pe terasă. Cine e femeia care e cu el?” Era de ajuns să audă unul sau doi invitaţi, după care, pradă curiozităţii, toţi aveau să se îndrepte spre terasă.

Clara fusese cel mai uşor de manevrat. Deşi nu mai era o şcolăriţă – avea douăzeci şi unu de ani, mai în vârstă decât ar fi preferat Adderley – era la fel de neştiutoare ca un copil în ceea ce priveşte dragostea. Nu trebuise decât să-i umple permanent paharul cu vin, să o învârtă în jurul sălii până când ameţea şi să-i şoptească versuri la ureche. Cu toate astea, trebuia să fie atent. De la prea mult vin şi prea multe învârteli ar fi putut să vomite – pe ultima lui jachetă bună.

— Măcar te-ai ales cu o frumuseţe, comentă Theaker.

Îndeobşte, când taţii le dau o zestre mare e din cauză că se uită cruciş sau sunt pline de coşuri ori crăcănate.

— Adică, în general, sunt nişte pocitanii, traduse Meffat.

— Sunt norocos, recunoscu Adderley. Ştiu asta. Puteam nimeri cu mult mai rău.

Clara era o frumuseţe, şi asta făcea ca împreunarea cu ea şi zămislirea de urmaşi să fie mai plăcute. Cu toate astea, nu era pe gustul lui, era cam grăsană. Lui îi plăceau femeile mai gingaşe şi ar fi preferat o brunetă.

Pe de altă parte, avea o zestre enormă, fusese vulnerabilă şi calul de dar nu se caută la dinţi.

— Doamne cât este de naivă, spuse Theaker. Te-a urmat ca o mieluşea.

— Asta n-o să-ţi facă necazuri, întări Meffat.

Reşedinţa Warford
Miercuri, 3 iunie

Clara îşi ţinu firea până când închise uşa dormitorului în urma ei, moment în care se repezi să se aşeze la masa de toaletă.

— Milady? spuse camerista ei, Davis.

Clara scoase un suspin. Şi încă unul.

— Ah, milady, oftă Davis.

— Nu ştiu ce să fac! izbucni Clara îngropându-şi faţa în palme.

— Haideţi, haideţi, milady. O să vă fac o ceaşcă bună de ceai şi o să vă simţiţi mai bine.

— Îmi trebuie ceva mai mult decât ceai, spuse Clara căutând în oglindă privirea cameristei.

— O să pun un strop de coniac în el.

— Mai mult decât un strop.

— Prea bine, milady.

Davis se grăbi să iasă, iar Clara scoase biletul primit

de la Lord Adderley.

Un bilet de dragoste plin de cuvinte frumoase, genul acela de cuvinte menite să topească inima unei fete romantice.

Bineînţeles că vorbele erau frumoase. Puseseră scrise de poeţi: Keats, Lovelace şi Marvell, şi încă mulţi alţii. Până şi de Shakespeare îşi imagina că nu avea să recunoască nişte versuri dintr-un sonet de Shakespeare! Ori era un idiot desăvârşit, ori o lua pe ea de proastă.

— Mai curând ultima variantă, bombăni Clara mototolind biletul şi aruncându-l pe jos. Mincinosul! Totul a fost o minciună, ştiam eu. Cum de-am putut fi atât de naivă?

Nemulţumită că domnul Bates nu o solicitase la dans, îl urmărea învârtind-o prin sală pe Lady Susan Morris, fata lui Lady Bartham. Lady Susan era o brunetă mignonă; pe lângă ea, Clara se simţea întotdeauna greoaie şi stângace.

Şi după aceea?

Un moment de chin. Apoi Lord Adderley apăruse lângă ea cu un pahar de şampanie şi o replică menită să o facă să zâmbească.

„Linguşeli”, ar fi spus mama. Poate că asta era. Sau poate că furase cuvintele de la nişte scriitori talentaţi, ca în cazul biletului pe care i-l trimisese.

Şampanie, vals şi linguşeli, iar Clara muşcase momeala.

Şi acum… Ce era de făcut?

Se îndreptă spre fereastră şi privi pe geam. În grădină, ploaia şfichiuia tufişurile şi florile, culcându-le la pământ. Dacă ar fi fost bărbat – dacă ar fi fost Harry – s-ar fi strecurat afară şi ar fi fugit cât de departe ar fi putut.

Dar nu era bărbat şi n-avea nicio idee cum să fugă.

Timp, îşi zise. Singura ei speranţă era timpul. Dacă ar fi putut lungi logodna luni şi luni în şir, avea să apară un nou scandal şi toată lumea avea să-l uite pe ăsta.

Atunci intră Davis cu ceaiul.

— Am pus câteva picături în plus, dar trebuie să-l beţi

repede, o sfătui ea. A sosit Lady Bartham, şi Lady Warford a spus că trebuie să coborâţi imediat.

— Lady Bartham, oftă Clara. Asta necesită mai mult decât câţiva stropi. O sticlă întreagă, mai curând.

Vizita fu încă şi mai neplăcută decât se aşteptau. Lady Bartham era atât de veninoasă în compătimirea ei, încât atunci când plecă, Clara era cuprinsă de o furie oarbă şi mama avea o cumplită durere de cap.

A doua zi de dimineaţă, Lady Warford anunţă că se săturase până peste cap de această logodnă dezgustătoare şi de insinuările tuturor. Trebuiau să studieze calendarul şi să fixeze o dată pentru nuntă.

— Bineînţeles, mamă, spuse Clara. La toamnă, poate. Oraşul nu va fi atât de aglomerat atunci.

— La toamnă? strigă mama. Ai înnebunit? N-avem nicio clipă de pierdut. Trebuie să fii măritată înaintea terminării Sezonului, până la ultima recepţie a Reginei.

— Păi mai sunt doar trei săptămâni!

— E timp suficient să organizăm o nuntă, chiar şi una mare – că despre una mică nu poate fi vorba. Ştii ce o să spună lumea. Şi dacă afurisitele alea de croitorese franţuzoaice la care te-a dus Harry nu-ţi pot termina ţinutele de mireasă la timp, cu atât mai rău. Nu e vina mea dacă odraslele mele nu-mi dau ascultare cu niciun chip.

Capitolul 4

În zilele noastre, graţie preselor cu aburi, vapoarelor şi trăsurilor cu aburi, abia ce creierul prolific al croitoreselor sau modistelor franţuzoaice oferă elegantelor Parisului o nouă bonetă cu garnituri, că frumoasele Londrei o au şi ele.

La Belle Assemblée, martie 1830

Vineri, 5 iunie

Longmore mută frâiele într-o mână şi ni cealaltă îşi scoase ceasul de buzunar.

„Ora unsprezece”, spusese Sophy. Dimineaţa, pentru că nobilii făceau cumpărături după-amiază, şi ea trebuia să le-o ia înainte.

— Este important să ajung înaintea clienţilor favoriţi ai lui Dowdy, îi explicase. Patroana şi ajutoarele el ne vor învârti în jurul doamnelor cu buzunarele pline, lăsându-le pe domnişoarele neinteresante din provincie în seama vânzătoarelor de mâna a doua. Va fi cu adevărat util să văd modelul pentru rochia mamei dumitale. De vreme ce este una dintre cele mai importante cliente, trebuie să am acces la Hortense Nesuferita ori la maistra principală.

Era exact ora unsprezece. Longmore privi către cer. Înnorat, dar fără ameninţarea ploii, aşa cum insistase lacheul lui. Reade nu era foarte încântat că rămăsese acasă. Dacă ploua – aşa cum îl asigurase pe Înălţimea Sa că fără îndoială urma să se întâmple – cine avea să ridice acoperişul trăsurii?

Păi, în cazul ăsta, s-ar fi resemnat să se ude, hotărî Longmore.

Deşi era de folos pentru a îngriji caii şi în lupta cu scandalagiii băuţi, de data asta un lacheu i-ar fi stat mai mult în cale.

Contele îşi puse în buzunar ceasul şi se întoarse să se uite la uşa magazinului. Sophy îi dăduse întâlnire nu la Casa Noirot, ci la pasmanteria aflată ceva mai departe pe St. James’s Street, lângă Palat. Pentru înlăturarea bănuielilor.

Era de-a dreptul caraghioasă.

— Vere? se auzi o voce familiară.

Longmore clipi. Era vocea lui Sophy şi nu era. În mod clar, ea trebuia să fie, dar ochii îi spuneau altceva. Femeia ce stătea pe caldarâm lângă trăsura lui era atât de greu de descris, încât probabil că s-ar fi uitat la ea fără ca de fapt să o vadă.

Pelerina de un maro întunecat îi ascundea silueta. Boneta verde, căptuşită cu dantelă, îi disimula mare parte din păr. Ce se vedea era moale, fără luciu şi îmbâcsit. Îşi plantase o aluniţă pe o latură a nasului ei perfect şi pe acel nas îşi pusese o pereche de ochelari coloraţi care-i închideau ochii albaştri strălucitori până la un gri tulbure.

Îşi dădu seama că rămăsese cu gura deschisă, aşa că se reculese repede.

— Iată-te!

— M-ai fi văzut mai devreme dacă nu ai fi visat cu ochii deschişi, spuse ea la fel de arţăgoasă ca Gladys – şi cu acelaşi accent lipsit de eleganţă. Se urcă în trăsură la fel de neîndemânatic precum ar fi făcut-o verişoara lui.

Dacă n-ar fi ştiut, ar fi crezut că ruda sa apropiată îi juca o festă. Dar verişoara Gladys nu se ţinea de feste. N-avea imaginaţie.

Cum ai reuşit? Sigur n-ai cunoscut-o. N-a ieşit din Lancashire de ani buni.

— Lady Clara este o foarte bună imitatoare, şi a fost destul de uşor să o încadrez într-un tip. Noi avem obiceiul să evaluăm o femeie de îndată ce intră în magazin. În general, se împart în câteva categorii.

Gladys aparţine unei categorii? îmi pare rău să aud asta. Întotdeauna am socotit-o unică, iar pentru omenire asta e mai mult decât suficient.

Se concentră asupra cailor. Deşi îşi făcuseră plimbarea de dimineaţă prin Hyde Park, erau încă nervoşi. Se părea că erau la fel de neobişnuiţi ca şi el să străbată străzile comerciale la o oră de vârf, laolaltă cu oamenii de rând. Indiferent de motive, o căutau cu lumânarea: încercau să sară la alte trăsuri, o porneau brusc la goană, luau la ochi trecătorii şi muşcau toţi caii care, după capul lor, nu se uitau cum trebuie.

În mod normal, contele s-ar fi distrat. Astăzi însă, îl scoteau din fire. Avea de dus o bătălie cu femeia şireată de lângă el şi trebuia să nu-şi piardă cumpătul. Deocamdată însă, mai important era să ajungă întregi la Piccadilly, după

care trebuia să-şi găsească drumul prin marele nod de circulaţie dinspre Regent Street.

— Ce dracu’ fac toţi oamenii ăştia pe stradă cu noaptea-n cap? bombăni el.

— Au auzit că nobilul conte de Longmore se va trezi înainte de amiază, râse ea. Cred că vor să marcheze evenimentul cu lumini festive şi artificii.

El mâna trăsuri încă din copilărie şi nu-şi amintea când mai trebuise să facă un asemenea efort.

— Cred că dumneata sperii caii, o mustră.

— Cred că nu-s obişnuiţi cu străzile aglomerate în plină zi, replică Sophy.

— Poate că-i supără aluniţa, sugeră el.

Sau poate că parfumul ei era de vină. Nu era cel al lui Gladys, ci unul foarte delicat, mai mult o adiere decât o mireasmă: femeie şi iasomie, şi încă o aromă pe care n-o putea identifica.

Nu, mirosul nu-i deranja pe cai. Îi dădea lui o agitaţie de care nu se putea ocupa acum. Asta nu era singura perturbare.

Era extrem de conştient de fustele ei umflate ce se atingeau de pantalonul lui şi putea auzi jupoanele fâşâind sub fustă. Le auzea foarte clar, acoperind zgomotele amestecate ale animalelor, trăsurilor şi pietonilor.

Trebuia neapărat să o abordeze şi nu putea, iar caii îi simţeau nervozitatea.

Era atât de ridicol, încât izbucni în râs.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea.

— Dumneata, o lămuri el. Plus faptul că sunt treaz la ora asta ca să te conduc la o croitorie.

— Ştiu că te trezeşti înainte de amiază în anumite ocazii.

— Nu ca să merg la cumpărături.

— Nu. Pentru o cursă la hipodrom. Un meci de box. O partidă de lupte. O licitaţie de cai. Nu sunt sigură că pot oferi o emoţie pe măsură.

— Mă aştept să fie destul de distractiv când o să fii

descoperită, ceea ce e posibil să se întâmple. Va trebui să te dezbraci ca să ţi se ia măsura. Dacă o să-ţi cadă aluniţa când îţi vei scoate hainele? Dacă o să ţi se agaţe ochelarii de perucă?

— Mi-am pus câteva straturi de haine în plus, îl linişti ea. Nu intenţionez să le las să treacă de primul sau al doilea. Şi, apropo, nu e perucă. Mi-am pus un amestec de ouă în păr. Se spune că-ţi lasă părul strălucitor când îl speli, dar efectul e contrar.

Spălarea părului avea să fie o bătaie de cap, se gândi el. Era des şi ondulat şi, dacă nu cumva îşi adăuga meşe false, aşa cum procedau anumite femei, era şi lung. Oare până la talie? Văzu cu ochii minţii un păr lung, blond, revărsându-se pe un spate gol şi catifelat.

Abia aştepta să-l vadă şi în realitate.

— Pomeniseşi de nişte mardeiaşi, aşa că nu puteam rata ocazia unei bătăi pe cinste. E singurul lucru ce m-a scos din pat. Ştii cât a trecut de când cineva mi-a făcut serviciul de a se apăra de mine?

— Dacă aş fi un domn şi te-aş vedea că te îndrepţi spre mine cu pumnii ridicaţi, aş rupe-o la fugă în cealaltă parte, îl asigură ea.

— Mardeiaşii nu sunt domni. Ei n-o să fugă.

— Dacă te plictiseşti de moarte, după cum pretinzi, n-ai decât să te iei la harţă cu cineva, îi sugeră Sophy.

— Stai să vedem dacă sunt acolo. N-am auzit încă de ciomăgari angajaţi într-o croitorie.

— N-ai băgat de seamă pentru că nu te-ai gândit niciodată cum se conduce un magazin. Observi doar dacă serviciul e bun sau nu, însă oamenii de ordine sunt folositori când ai de-a face cu beţivani ce dărâmă lucrurile sau pipăie cusătoresele. Cele mai rele sunt bandele de hoţi. Vin în grupuri mici de câte doi sau trei, toţi îmbrăcaţi respectabil şi părând a nu se cunoaşte între ei. Unul le ţine ocupate pe vânzătoare în timp ce restul îşi umplu buzunarele. Au buzunare speciale cusute în haine. Sunt foarte iuţi de mână. Ai fi uimit cât pot fura dacă nu eşti atent, chiar şi

pentru o secundă.

— Atunci voi unde vă ascunderi băieţii musculoşi de la magazin? vru el să ştie.

— Noi n-avem nevoie de mardeiaşi. După cum ştii, am început la Paris, în cadrul afacerii de familie, de la o vârstă foarte fragedă. Stai să văd. Cred că Marcelline avea nouă ani, iar eu, cam şapte sau opt şi Leonie, vreo şase. Când eşti băgat într-o treabă de mic copil, reacţionezi *instinctiv la fiecare detaliu. Beţivi, hoţi,* bărbaţi care cred că magazinele de modă sunt bordeluri – suntem perfect capabile să rezolvăm noi înşine toate astea.

Contele îşi aminti privirea cruntă ce-i apăruse pe faţă când îi spusese că a avut de-a face cu situaţii încurcate. Nu avu însă timp să urmărească acea idee. Pe când coteau pe Oxford Street, în faţa trăsurii apărură doi băieţi. Înjurând din greu, Longmore îşi abătu din drum caii cu o clipă înainte să-i lovească pe copii.

Inima îi bubuia. Doar un moment de întârziere sau neatenţie şi băieţii ar fi putut fi omorâţi.

— Uitaţi-vă pe unde mergeţi, idioţilor! tună el, acoperind nechezatul cailor şi comentariile vizitiilor din preajmă.

— Au, târfă pocită! strigă o voce în urechea lui. Lasă-mă în pace, scroafă ce eşti!

— Ah, nu, n-aş crede, replică Sophy.

Longmore se uită în direcţia aceea şi constată că un băietan zdrenţăros atârna pe jumătate peste banchetă. Sophy îl ţinea zdravăn de mână privindu-l înveselită.

Contele trebui să-şi mute iarăşi atenţia în faţă pentru a struni caii.

— Ce dracu’? De unde a apărut?

— De nicăieri! urlă băiatul zvârcolindu-se în van. Nu făcui niica, doar ce vrusei şi io un drum de-a moaca, şi muierea asta holbată d-acilea încercă să-mi smulgă mâna.

Cel puţin asta presupuse Longmore că zisese puştiul.

Accentul cockney[5] era aproape de neînţeles. Nimica era „niica”, sunetele erau scoase din cuvinte şi puse greşit la altele, iar câteva vocale păreau că sosiseră acolo de pe alte planete.

— Şi voiai să-ţi încălzeşti mâna în buzunarul domnului? replică ea.

Longmore îşi înăbuşi râsul.

— Nici că m-am apropiat de buzunaru’ lu’ domnu’! Ce, arăt io că-s bătut în cap?

— Nici vorbă, spuse Sophy. Eşti deştept şi iute pe deasupra.

— Nu-s de-ajuns de iute, mormăi băiatul.

— Mi-aş fi dorit să vezi scena, *vere,* i se adresă ea lui Longmore. Cei doi care apăruseră în faţă erau meniţi a-ţi atrage atenţia, pe când ăsta sărise în trăsură şi-şi făcea treaba. Drăcuşorul aproape că mi-a scăpat. I-au trebuit două secunde să sară în locul lacheului. Probabil că i-ar mai fi trebuit vreo două să-ţi ia ceasul de buzunar – poate că şi sigiliile şi batista – în vreme ce aveai ambele mâini ocupate cu hăţurile. Aş spune că m-au crezut o femeie bine-crescută care doar s-ar fi zgâit sau ar fi strigat neajutorată în timp ce el şi-ar fi înşfăcat prada şi ar fi şters-o. Întorcându-se spre puşti, îi zise: Data viitoare, te sfătuiesc să te asiguri că e doar o persoană în trăsură.

„Data viitoare?” Longmore aproape că dădu peste un vânzător de plăcinte.

— Ce dată viitoare? O să facem un ocol spre cel mai apropiat post de poliţie şi-l lăsăm acolo.

Băiatul slobozi un şir de blesteme năucitoare şi se zbătu cu sălbăticie. Dar probabil că Sophy îşi înteţise strânsoarea, pentru că se opri brusc şi începu să se vaite că-i rupsese mâna.

— Imediat ce ies din harababura asta o să-ţi dau câteva de n-o să le uiţi prea curând, îl informă Longmore. Verişoară, vrei să-i dai una sau să-i faci ceva să-l potoleşti

5 Dialect al claselor populare din estul Londrei (n.tr.)

între timp?

— Nu cred că ar trebui să-l ducem la poliţie, spuse ea. Cred că ar trebui să-l luăm cu noi.

Longmore şi băiatul reacţionară în acelaşi timp.

— Nuuuuu! răcni puştiul.

— Ţi-ai pierdut minţile? se interesă contele.

— Nu, n-o să mă iei, zise băiatul. Nu merg nicăirea cu tine. Am preteni care or să vie acuşica. După aia o să-ţi pară rău. Şi crez că mi-ai rupt şi o coastă că stau aşa îndoit.

— Potoleşte-te, îi ceru Longmore, simţind că avea nevoie de linişte ca să se descurce prin mintea întortocheată a lui Sophy. Nu putea face în acelaşi timp asta şi să mai şi traducă engleza stricată a hoţomanului. Ce propui să facem cu el? o întrebă pe Sophy.

— Este ca o zvârlugă, spuse ea. Ar putea fi de folos pentru treaba noastră.

Ocupat cu hăţurile, Longmore nu putu să-i arunce puştiului decât o scurtă privire. Părea de zece sau unsprezece ani, deşi era greu să le apreciezi vârsta copiilor din clasele de jos. Unii arătau cu mult mai mari decât erau în realitate, în timp ce alţii, scunzi din cauza lipsei de hrană, păreau mai mici. Băiatul ăsta avea părul blond sub şapca ponosită şi, în vreme ce gâtul nu arăta prea curat, n-avea un strat de câţiva centimetri de murdărie ca alţii. Purta haine uzate, prea largi, dar erau cârpite şi nu foarte soioase.

— Nu văd cum ar fi de folos, în afara cazului când ai avea nevoie de un hoţ de buzunare, remarcă el.

— Ar putea să ţină caii, spuse ea.

— Ar putea, nu-i aşa? Propui să-mi dau caii pe mâna unui mic hoţ ticălos?

Băiatul se calmă dintr-odată.

— Cine să stea cu ochii în patru, să vadă cine intră şi cine iese şi să dea alarma dacă se ivesc necazuri? întrebă Sophy.

Partea proastă era că avea dreptate.

— Nu-l cunoşti pe derbedeul ăsta, nu ştii nimic despre

el, stărui Longmore. Poate că e un bandit căutat de poliţie şi care luni trebuie deportat. A încercat să-mi fure ceasul. Pe deasupra, s-a căţărat în spatele trăsurii! Trebuie să fii neruşinat să faci asta, chiar foarte neruşinat, sau să-ţi lipsească o doagă. Dacă îţi închipui că-mi dau o pereche de cai de rasă pe mâna banditului ăstuia nebun, îţi sugerez să te mai gândeşti. Şi să iei şi ceva pentru scrânteală, dacă tot eşti pe-acolo.

— Vai de mine, făcu băiatul indignat. Nu mi-s hoţ de cai.

— Doar hoţ de buzunare, preciză Longmore întărâtându-l.

— Cum te cheamă? vru Sophy să ştie.

— N-am niciun nume, spuse băiatul. Asta mă scapă de necazuri, nu?

— Atunci o să-ţi spun Fenwick, decretă ea.

— Ce?

— Fenwick, repetă Sophy. Dacă n-ai un nume, îţi dau eu unul, gratis.

— Nu ăsta, protestă băiatul. Ie un nume urât de tot,

— Mai bine decât niciunul.

— Ia-n ascultă dom'le, îl strigă băiatul pe Longmore. Opreşte-o.

Contele nu putu răspunde. Se străduia prea tare să nu râdă.

— Ăsta nu-i un domn oarecare, e chiar un lord căruia ai încercat să-i uşurezi buzunarul.

— Înălţimea Ta, opreşte-o! Fă-o să-mi lase şi mâna, că mi-o rupe. Aşa o zgripţuroaică n-am mai văzut de când îs!

Longmore se uită la Sophy. Aceasta îl studia pe micul pungaş palid şi spurcat la gură cu o expresie gânditoare – sau aşa părea. Nu putea fi sigur. Pe de-o parte pentru că nu putu să-i arunce decât o privire. Pe de altă parte, lentilele îi ascundeau ochii.

Văzu însă destul: zâmbetul jucăuş din colţul gurii şi înclinarea capului când îl privea pe băiat, ca o pasăre pândind o râmă.

— Păi, acuma ai dat de necazuri, Fenwick, spuse el. Ea *cugetă.*

*

Tatăl lui Sophy fusese un Noirot şi mama ei o DeLucey. Niciuna din familii nu-şi bătea capul cu filantropia, fiind prea ocupate să fie mereu cu un pas înaintea autorităţilor.

Deşi verişoara Emma le luase pe Sophy şi pe surorile ei şi le învăţase o meserie, ele pendulaseră mereu între părinţi şi ea. Prima parte a vieţii lor nu fusese protejată. Învăţaseră cum să supravieţuiască pe străzi. Printre alte talente, învăţaseră şi cum să cântărească oamenii cu rapiditate.

Sophy văzuse şi auzise destule în câteva minute pentru a înţelege că băiatul era o pasăre rară. Cu foarte puţin exerciţiu, se putea dovedi foarte util. Nu avea de gând să permită să fie aruncat în închisoare cu delincvenţii de rând.

— Suntem foarte aproape de postul de poliţie de pe Great Marlborough Street, spuse ea. N-ar fi o problemă să te las acolo, Fenwick. Sau, dacă preferi, ai putea veni cu noi acolo unde mergem, să-i păzeşti caii înălţimii Sale şi să fii cu ochii în patru.

— Şi la ce să fiu io cu ochii-n patru, vreau să ştiu?

— La bucluc. Crezi că poţi să-l recunoşti?

— N-am nici cea mai mică îndoială cu privire la talentul lui în materie, comentă Longmore.

— Dacă-ţi faci treaba bine, continuă ea, o să mă îngrijesc să ai o masă bună şi un loc sigur de dormit.

— Unde anume? se interesă Longmore.

— Stai liniştit, n-aveam de gând să ţi-l bag pe gât.

— Dar n-o să ţi-l bagi nici ţie pe gât. Nu ştii nimic despre el. Probabil că e plin de păduchi…

— Asta-i calomnie, zău aşa! strigă băiatul.

— Dă-mă în judecată, replică Longmore.

— Să nu crezi că n-o s-o fac. Nu-i mai mulţi păduchi pă mine decât pă Maiestatea Voastră. Am făcut baie!

— La botez? spuse Longmore. Ba nu, uitasem: eşti nebotezat.

— Fenwick merge, admise băiatul. Cucoana poa’ să-mi zică şi Georgy Plăcintă, dac-o vrea, dacă-mi dă de mâncare şi un locşor de somn. Dar n-o s-o facă, nu-i aşa?

— Ai auzit de Societatea Modistelor pentru Educaţia Femeilor Nevoiaşe? spuse Sophy.

— Păi da, zise puştiul mijind ochii.

— Sunt foarte apropiată de doamnele care o conduc, îl informă ea. Nu putea fi mai apropiată: ea şi surorile ei fondaseră asociaţia cu un an în urmă. Dacă ai auzit de locul ăsta, atunci ştii că nu facem promisiuni deşarte. Văzând că ajunseseră la Bedford Square, rosti pe un ton grav: *Ascultă aici,* Fenwick. Asta-i prăvălia pe care Înălţimea Sa şi cu mine vrem să o vizităm. Făcu semn cu capul spre Dowdy’s. Ştii locul?

— Fac haine pentru granguri. O fată pe care o ştiam io lucră acilea, da’ o dădură afară fără pricină.

Sophy spera că fata se dusese la Societatea Modistelor. Ea şi surorile ei ar fi trebuit să se intereseze de soarta cusătoreselor concediate de la Dowdy’s, însă fiecare lucru la timpul său.

— În vreme ce înălţimea Sa şi cu mine suntem în magazin, o să ai grijă de cai şi-o să stai cu ochii în patru, spuse ea iute. Să fluieri lung şi ascuţit ca să ne dai de veste în caz că vom fi întrerupţi. Dacă-ţi faci treaba mulţumitor, şi eu o să mă ţin de cuvânt. Ne-am înţeles, Fenwick?

— Fără şmecherii? zise băiatul.

— „Fără şmecherii”, îl imită Longmore. Ce tupeu mai are puşlamaua!

— Arăt eu ca şi când aş fi o şireată? spuse Sophy.

Băiatul o studie lung, holbându-se la ochelarii coloraţi.

— Da, spuse el în cele din urmă. Pe deasupra, strângi cu mâna aia mai rău ca o cătuşă.

— Păi vezi, ştiam eu că eşti isteţ, zâmbi ea. Dar fără

şmecherii.

Îi dădu drumul la mână, iar puştiul se maimuţări frecând-o şi cercetând-o să nu aibă oase rupte. Mormăi ceva despre „muieri nebune” şi „lorzi bătăuşi”.

— Lasă baltă bombăneala, zise Longmore. N-am de gând să-mi petrec toată ziua la cumpărături cu o femeie. Ori o faci, ori nu. Hotărăşte-te. N-am timp de pierdut la palavre.

*

— Fii dumneata însuţi, îi spuse Sophy contelui când acesta coborî pe caldarâm, după o interminabilă discuţie cu Fenwick – despre cai, presupunea ea, şi despre soarta care-l aştepta dacă nu-şi făcea treaba.

— Eu însumi? se miră el. Eşti sigură?

— Am nevoie ca dumneata să fii exact dumneata. Lord Longmore, cel mai mare fiu al lui Lady Warford, clienta preferată de la Dowdy's. De asta era necesară implicarea lui, se gândi ea. Trebuia să-şi salveze afacerea, şi asta însemna să meargă în teritoriul inamic, să afle ce punea la cale concurenţa. Cel mai simplu era să-l folosească pe el ca parte a deghizării. Nu-i nevoie să te prefaci. Fii doar dumneata însuţi.

— Trebuie să mă prefac însă că dumneata eşti Gladys.

— O să-i semăn aşa de mult, încât nu va fi nevoie să te prefaci. Lasă totul în seama mea.

— Şi dacă te descoperă?

— Fii dumneata însuţi, repetă ea. Râzi.

— Dacă dumneata ai fi cine eşti, ar merge, dar cu Gladys e o altă poveste. O să fie derutant, rosti el încruntându-se.

— Ba deloc. Tot ce trebuie să faci este să fii dumneata însuţi. Nu te gândi la asta. Nu-i nevoie de gândire, declară ea îndreptându-se spre uşă în felul hotărât în care merg anumite domnişoare stângace.

Longmore i-o luă înainte şi îi deschise uşa.

În mintea ei, Sophy deveni pe dată Verişoara Gladys – banală, stângace şi sensibilă la jigniri. Păşi înăuntru. Cu gura strânsă, privi împrejur, dând clar de înţeles că nu avea să fie uşor de mulţumit. În acelaşi timp, totuşi, era încă Sophy Noirot. Evaluând ambianţa cu un ochi priceput, rămase mai mult decât oarecum surprinsă – şi tulburată – de ce descoperea.

Deşi nimeni nu putea egala talentul Casei Noirot, cineva încercase. Pereţii fuseseră proaspăt zugrăviţi într-o tentă pală de piersică, iar finisajul era crem, cu o sumedenie de accente colorate. Acel cineva se străduise să aranjeze artistic ţesăturile. Câteva atârnau pe inele mari lângă vitrine. Altele erau puse pe tejghele, arătând ca şi cum cu doar câteva minute în urmă fuseseră desfăcute pentru o clientă. Un catalog cu ilustraţii de modă stătea deschis pe o masă, ca o invitaţie la studiu. Fotolii confortabile stăteau în mici grupuri prin încăpere, dându-i aerul agreabil al unui salon privat. Pe măsuţele de alături erau reviste atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei.

Zona de prezentare, deşi nu atât de obsesiv de curată ca la Casa Noirot, era cu mult mai îngrijită decât înainte.

Explicaţia se afla în spatele tejghelei, Sophy o şt ia prea bine.

Dowdy angajase o franţuzoaică. Era drăguţă, elegantă şi graţioasă, cu părul blond aranjat atrăgător sub o splendidă bonetă de dantelă. Acum afişa un zâmbet de întâmpinare uşor ezitant în timp ce o măsura cu privirea pe Sophy/Gladys. Ochii de un căprui-deschis se îndreptară vădit uşuraţi spre Longmore.

Oricât de subtil ar fi fost refuzul, nu era într-atât de subtil pentru un suflet delicat ca al lui Gladys. Franţuzoaica nu ar fi trebuit să dea niciun semn de exasperare. Ar fi trebuit să se arate tot atât de încântată să o vadă ca şi când ar fi avut-o în faţa ochilor pe Regina Adelaide.

În croitorii intră multe personaje care par să nu promită nimic, la fel ca şi falsa Gladys. Modul în care sunt servite poate schimba cu totul situaţia. Franţuzoaica părea

că o percepe pe Lady Gladys Fairfax mai degrabă ca pe o povară greu de suportat decât ca pe o provocare interesantă, aşa cum ar fi tratat-o Sophy şi surorile ei. Feţele lor s-ar fi luminat atunci când ar fi zărit-o în pragul magazinului.

— Doamna Downes? spuse Sophy.

— Eu sunt *madame* Ecrivier, domnişoară, răspunse franţuzoaica. *Madame* Downes este ocupată pe moment, dar eu…

— Ocupată! interveni Longmore, făcându-le să tresară pe amândouă. Unde naiba să fie ocupată, dacă nu în propriul ei atelier? Asta e atelierul ei, presupun? Ar fi de dorit să fie. M-am chinuit ca dracu să vin până aici. A fost un accident pe Oxford Street la care toată lumea s-a oprit să caşte gura, încetinind circulaţia în trei direcţii.

Sophy era mult prea experimentată în înşelătorii ca să-şi arate sentimentele. Prin urmare, se abţinu să se holbeze la el. Spusese că era confuz şi ea se alarmase pe moment, temându-se că acest subterfugiu era peste capacităţile lui intelectuale.

Iată însă că, din întâmplare sau nu, contele îşi crease o intrare minunată, care îi permitea ei să continue şarada.

— Nu i-a spus Lady Warford doamnei Downes să aştepte nişte membri ai familiei în această săptămână? Fiica domniei sale, Lady Clara – ştiţi, verişoara mea – se mărită. Desigur că mătuşa mea trebuie să vă fi informat. Nu văd cum de-ar fi putut să uite. Mi-a spus că a comandat o rochie pe care s-o poarte la nuntă. A comandat-o de la acest atelier. Luni, dacă nu mă înşel.

Şi făcuse o scenă nemaipomenită, potrivit relatării lui Lady Clara, când aflase că aceasta din urmă nu se dusese la Dowdy's.

— Da, domnişoară… milady. Şi cât se poate de sigur că…

— Iată-o pe verişoara mea care a venit să se îmbrace pentru nunta surorii mele, preluă Longmore ştafeta. Prima nuntă în familie, aş putea adăuga. Şi unde e

proprietăreasa? Ei poftim, foarte frumos vă trataţi clientele. Păi, Gladys, hai să plecăm. Cine era cealaltă modistă pe care a pomenit-o Clara? Un nume franţuzesc, nu-i aşa? Pe St. James's Street. Dacă aş fi ştiut că o să fim ignoraţi aici, m-aş fi scutit de o călătorie neplăcută.

Madame Ecrivier era cuprinsă de panică.

— Ah, nu, ah, nu, milord! Nu v-am ignorat. Doar o clipă, dacă-mi permiteţi. O să trimit pe cineva să o informeze pe *madame.* Mii de scuze. Desigur că *madame* o va servi pe domnişoara. Dacă vreţi să mă scuzaţi un moment, o să aranjez eu totul.

Franţuzoaica se strecură şi dispăru în spatele unei uşi de după tejghea. Deşi închisese uşa, Sophy putu să-i audă vocea înaltă vorbind prin tub cu altă persoană.

Longmore se îndreptă către vitrină şi privi afară.

— Trăsura e încă acolo, spuse el pe o voce joasă. Fenwick n-a vândut caii încă.

Când îşi coborî glasul, acesta deveni răguşit, iar sunetul o făcu pe Sophy să înţepenească, precum un animal care adulmecase mirosul primejdiei. Îi luă un moment să scape de acest simţământ.

— Animalele dumitale nu pot fi mai în siguranţă de-atât, remarcă ea. E emoţionat.

— Nu o arată.

— A învăţat să-şi ascundă sentimentele importante.

Contele râse scurt şi se îndepărtă de lângă fereastră, începând să examineze sala. Pipăi un balot de muselină, apoi întoarse paginile în catalogul de schiţe. Se mişca cu o graţie neglijentă, dar nu era lejeritatea obişnuită a unui aristocrat leneş.

Prezenţa lui atât de aproape o făcu să se înfioare. Era un bărbat, doar un bărbat, îşi spuse. Cu toate astea, aura de primejdie care-l înconjura îi dădea senzaţia că prin încăpere umbla un lup.

Auzi paşi şi voci apropiindu-se de uşa care ducea spre zona din spate a atelierului.

— Dacă aş fi ştiut că astfel îi tratează negustoresele

din Londra pe cei mai buni cumpărători, mi-aş fi făcut rochia la Manchester, rosti ea mai tare. Să fii lăsată să aştepţi la nesfârşit – când nu mai e niciun alt client în atelier! Sunt sigură că servitoarele mele mi-ar fi putut coase ceva la fel de elegant ca orice e oferit aici. Şi la un preţ cu mult mai mic.

Dowdy năvăli pe uşă. Era o femeie dureros de slabă, de înălţime medie. Pelerina brodată ce-i acoperea mânecile *à la folle*[6] ale rochiei de muselină ajuta la crearea iluziei unui corp mai plin. Buclele brunete, dese, îi încadrau faţa sub boneta dantelată de tul.

Per ansamblu, arăta bine, trebui Sophy să admită. Ce păcat că nu le oferea clientelor ţinute la fel de spectaculoase ca aceea pe care o purta ea însăşi!

— Milady, milord, scuzele mele, spuse ea într-un suflet. Nu m-am aşteptat să veniţi atât de devreme.

— Magazinul se deschide la ora zece, observă Longmore, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Afişul din vitrină aşa arată, adăugă Sophy.

— Aveţi dreptate, domnişoară… milady, zise Dowdy năpustindu-se de după tejghea. Am fost chemată pentru… ăă… hm… o mică problemă în atelier. Dar acum totul e în ordine. O rochie pentru nunta lui Lady Clara Fairfax, nu-i aşa? Aţi dori să frunzăriţi catalogul de schiţe, milady? Avem ultimele modele de la Paris şi o selecţie splendidă de mătăsuri.

Judecând după firimiturile de pe pelerină, probabil că savurase un mic dejun tihnit.

— Mătuşa mea mi-a recomandat să mă las în mâinile dumitale, spuse Sophy.

— Şi atenţie, să o aranjezi bine, porunci Longmore. Să nu încerci să-i vâri pe gât verdele ăla putred din care ai cumpărat prea mult din pricină că l-ai văzut într-o lumină proastă. Pe când Sophy îşi înăbuşea un hohot de râs, el

6 „Ca la nebuni" (în lb. franceză in original) - mâneci largi terminate cu o manşetă îngustă. Denumirea face trimitere la cămaşa de forţă, (n.tr.)

continuă: Verişoara mea o fi ea provincială, dar…

— Eu, provincială?

— Draga mea, ideea ta de rafinament e să asişti la o prelegere despre păsările împăiate de la Muzeul din Manchester.

— Cele mai bune filaturi sunt în Manchester! strigă ea.

— Bineînţeles, înălţimea Voastră, interveni Dowdy. Dar trebuie să pun o vorbă bună pentru mătăsurile noastre de la Spitalfields. Chiar cred că avem exact materialul potrivit pentru dumneavoastră. *Madame* Ecrivier, te rog arată-i domniei sale mătasea despre care vorbesc.

Franţuzoaica o cercetă scurt din priviri pe Sophy, apoi se îndreptă uşor spre un sertar de unde scoase un cupon de mătase albastră.

— Albastru! făcu Sophy. Dar eu nu port niciodată albastru.

— Cu cel mai mare respect, milady, poate că a sosit momentul.

— Ce culoare poartă mătuşa mea? se interesă Sophy. Nu pot purta aceeaşi culoare şi ştiu că-i place albastrul.

Dowdy zâmbi:

— Regret că nu putem divulga această informaţie. Înălţimea Sa…

— Să n-o divulgi! se răsti Longmore. Ia ascultă aici. Nu accept să vă bateţi joc de verişoara mea. Şi nu intenţionez să stau pe-aici şi să-mi pierd timpul. Al dracului să fiu dacă n-o să ne arătaţi ce poartă mama la nuntă. Pe legea mea, doar nu credeţi că o să mergem să le povestim gazetarilor?

Îi aruncă lui Sophy o privire piezişă cu ochii lui negri, arzători.

— Ştii, vere, găsesc acest magazin extrem de obositor, oftă Sophy. Mătuşa m-a asigurat că o să ne bucurăm de toată atenţia. Dar mai întâi am fost lăsaţi să aşteptăm şi apoi dintr-odată se codesc în legătură cu ţinuta mătuşii, când e de cea mai mare importanţă ca rochia mea să o completeze pe a ei.

— Vă cer iertare, dar Lady Warford ne-a interzis în mod expres să împărtăşim detaliile, spuse Dowdy. Era îngrijorată că s-ar putea face copii înaintea nunţii, ceea ce, regret să o spun, s-a mai întâmplat în trecut. Alte croitorese, vedeţi domniile voastre, îşi trimit fetele în magazin să spioneze şi…

— Ţi se pare că arătăm ca spioane ale croitoreselor? întrebă Longmore. Mă jur că asta este cea mai agasantă experienţă din câte am avut vreodată. Haide, verişoară. M am să! urat până peste cap de şovăielile şi amânările astea, pufni el luând o spre uşă.

Vai, Doamne, era *perfect!* îşi zise Sophy urmându-l.

— Nici nu pot să mă gândesc la ce o să-i spun mătuşii, bombăni ea. Ştii că o să mă întrebe de ce am mers în cealaltă parte, la croitoreasa franţuzoaică de pe St. James's Street. Cum îi zice?

— Casa Noirot, spuse el deschizând uşa.

Sophy auzi o înjurătură înăbuşită în spatele ei. Apoi:

— N-ai priceput, *madame* Ecrivier? Arată-i doamnei mătasea pe care a ales-o Lady Warford.

Longmore închise uşa şi se întoarse spre cele două vânzătoare.

— Şi modelul, ceru el.

— Modelul? Ochii ca mărgelele ai lui Dowdy se măriră.

— M-ai auzit. Asta-i verişoara mea proaspăt venită din provincie. Nu se simte deloc în largul ei la Londra, şi tratamentul pe care l-a primit aici astăzi nu a făcut nimic s-o liniştească. Arată-i modelul. Dacă-i place, o să rămânem. Dacă nu, asta va fi ultima dată când ne veţi vedea.

*

Era Gladys, din cap până-n picioare. Nu ieşise din pielea personajului nici chiar pentru o clipă.

Nici Longmore nu o făcu. Păi, cum să greşească, când tot ce i se ceruse era să fie el însuşi, un rol pe care-l putea juca la perfecţie.

Sophy, pe de altă parte... dar prefăcătoria era a doua ei natură. Reacţiona la orice ar fi spus el exact cum ar fi făcut-o Gladys. Avea acelaşi amestec de aroganţă şi stânjeneală ce o făcea pe Gladys atât de exasperantă. Şi aceeaşi vulnerabilitate.

Verişoara Gladys era o companie dezagreabilă, cu toate astea lui îi stârnea o anumită compasiune.

În unele momente aproape uita că nu era Gladys, însă parfumul îi amintea imediat cu cine avea de-a face.

Se distrase de minune, dar, când ea plecă în altă cameră cu cele două croitorese, Longmore începu să se neliniştească. Nu-i spusese cum să procedeze în cazul în care ar fi fost descoperită. Respinsese posibilitatea. Dar când o dezbrăcau, cum ar fi putut să nu observe că nu avea silueta îndesată ca un cartof?

Spusese că avea pe ea multe straturi. Câte? Cât timp i-ar fi luat lui să i le dea pe toate jos?

În minte îi veniră imagini care-l făcură să zâmbească. Se lăsă în voia lor doar pentru o clipă. Se aştepta la probleme – în realitate, ora nerăbdător să se confrunte cu ele.

Trebuia să fie mai atent la ce se întâmpla în jurul lui.

Îşi puse bastonul rezemat de un scaun, luă o revistă de femei de pe o măsuţă din apropiere şi apoi o puse la loc. Merse spre vitrina magazinului, îşi puse mâinile la spate şi se uită afară.

Cu toate fâşiile colorate de ţesături şi panglici care atârnau expuse, nu era uşor să vadă ce se petrecea, dar îşi găsi o poziţie care-i permitea să nu-l piardă din ochi pe Fenwick.

Trăsura se afla pe partea cealaltă a străzii, lângă spaţiul verde îngrădit din mijlocul pieţei. Longmore o lăsase acolo pentru că locul era umbrit şi vehiculul nu stătea în calea birjelor care luau sau dădeau jos pasageri.

Auzi uşa din interior deschizându-se, aşa că se întoarse repede să se uite. Era însă doar o fată cu un aer obosit care purta o tavă cu un pahar de vin şi o farfurie de

biscuiţi. După un moment de ezitare, puse tava pe masa cea mai apropiată de fotoliul unde-şi lăsase bastonul, apoi luă câteva reviste de sport şi le aşeză alături, mutând revistele de femei pe o comodă. La sfârşit îl întrebă dacă mai putea să-i aducă ceva.

— Nimic, spuse el. Cât mai durează?

— Nu mai durează mult, înălţimea Voastră. E numai o rochie. Dar deoarece domnia sa e o clientă nouă, au nevoie de câteva minute să-i ia măsurile.

Mai spuse ceva, dar un strigăt de afară îi atrase contelui atenţia la vitrină. Văzu doi bărbaţi masivi mergând grăbiţi pe lângă trăsura lui spre spaţiul verde. Fenwick nu se zărea nicăieri.

Longmore se năpusti afară din magazin.

Capitolul 5

„Numeroasele băi publice din Londra suni spaţioase şi utilate cu mare grijă în interesul vizitatorilor. Preţul obişnuit pentru o baie rece este de un şiling, iar pentru o baie caldă de 3 şilingi şi 6 centime; dar dacă vizitatorul se abonează pentru un trimestru sau mai mult, cheltuiala scade proporţional. Băile cu apă de mare costă 3 şilingi şi 6 centime, sau dacă apa e caldă aproximativ 7 şilingi şi 6 centime.”

Leigh’s New Pictare of London, 1834

Strada, spre deosebire de arterele comerciale din apropiere, era aproape pustie. Contele traversă repede – la timp ca să-i vadă pe cei doi bărbaţi ieşind din spatele trăsurii, cu Fenwick zvârcolindu-se între ei. Unul din indivizi era aproape la fel de înalt ca Longmore, dar mai masiv. Celălalt era nu cu mult mai scund, dar subţire şi musculos. Amândoi aveau cicatrice pe faţă. Amândoi aveau nevoie de

un bărbierit. Amândoi purtau haine scumpe, dar fără gust.

Cel mai solid prinse mai bine jacheta zdrenţuroasă a lui Fenwick.

— Te-am prevenit să nu mă faci să alerg după tine, mârâi el. Dar ai şters-o şi m-ai înfuriat la culme. N-o să scapi de data asta, hoţule, puşlama jegoasă.

— Nu mi-s jegos, izbucni Fenwick. Ia-ţi labele împuţite de pe mine! Se zbătu, dar probabil că bruta apucase mai mult decât gulerul jachetei. Altfel, băiatul ar fi putut să se strecoare din haine. Am preteni, să ştii tu că am, ş-o să te facă să-ţi pară rău! îşi ridică privirea şi-l văzu pe Longmore. Uite! Uite-l pe unu'.

— Ce dracu' înseamnă asta? se răsti contele. Băiatul avea grijă de caii mei.

— Cu tot respectul, sir, aţi fost înşelat. Blestematul ăsta mic nu trebuie crezut nici cât negru sub unghie.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc. Dă-i drumul.

— Iertare, sir, dar mai bine nu. O să fie buclucu' naibii după aia.

— I-am zis de nu ştiu câte ori să-şi ia tălpăşiţa, interveni al doilea bărbat. Domniţa nu-l vrea aici. Nu dă bine la vecini.

— Păi, nu puteam să plec, nu? se burzului puştiul. Înălţimea Sa m-ar fi spânzurat, pă bune, dac-aş fi plecat de la locu' meu. N-aţi spus aşa, Maiestate?

— O să fii spânzurat oricum zilele astea, lătră prima brută.

— Lasă-l în pace, îi ordonă Longmore.

— Cu tot respectul, sir, să nu vă fie milă de-alde ăsta, spuse al doilea. Trebuia de mult să ajungă la casa de corecţie, zău aşa, şi asta dac-o fi norocos, că aicea-i treabă de mers la zdup, dacă mă-ntrebi pă mine. Să se mocăiască şi să se dea bolnav când i s-a spus…

— Eu i-am cerut să stea, îl întrerupse Longmore. Deja am obosit de la discuţia asta. Lasă-l în pace pe băiat şi căraţi-vă.

Primul bătăuş se uită la tovarăşul său. Amândoi se

uitară la băiat, apoi peste drum, spre magazin.

— Să vă spun eu ceva, sir. Lu’ doamna nu-i place deloc să fie contrazisă.

— Ce chestie, pufni Longmore. Nici mie.

— Păi ce-ar fi să-l scot eu pe ticălosul ăsta mic afară din piaţă, unde să nu-l mai poată vedea cucoana, propuse tipul mai solid. Farley aci de faţă o să aibă grijă de caii domniei voastre, sir. Şi puteţi pleca să vă vedeţi de treabă…

— Nu mă iei tu nicăierea! N-o să merg! Fenwick îi dădu un picior tipului care-l ţinea.

Primul individ îi trase puştiului una peste cap, azvârlindu-i şapca murdară pe jos.

Longmore se aruncă asupra bătăuşului.

*

Dinspre sala de prezentare veni un ţipăt înăbuşit.

Sophy, ale cărei urechi erau făcute pâlnie ca să descopere semnele de necaz de afară, îşi puse pelerina şi ieşi în fugă din vestiar.

Dowdy şi Ecrivier se repeziră după ea.

— Dar corsajul dumneavoastră, milady, îngăimă Dowdy.

Sophy alergă către vitrină, unde cusătoreasa stătea cu mâna la gură.

Ajunsese la timp să vadă un tip solid luându-şi avânt spre Longmore, care se eschivă şi îl lovi înapoi suficient de tare pentru a-l face să se clatine.

— Îmi cer mii de scuze pentru Farley şi Payton, înălţimea Voastră, spuse Dowdy. Dar înseamnă că iar a apărut pe-aci puştiul acela care aduce numai necazuri. O s-o trimit pe fată afară să…

Sophy o dădu la o parte şi căută o armă. Bastonul lui Longmore stătea sprijinit de un fotoliu de lângă ea. Îl apucă şi fugi afară.

O auzi pe Dowdy strigând-o, însă continuă să

traverseze strada în goană.

După ce-l doborâse pe cel mai mare, Longmore se îndreptă spre al doilea, dar Fenwick se hotărî să ajute şi se aruncă spre adversar într-un vârtej de pumni şi şuturi.

Ignorându-i protestele, Sophy îl trase pe micul vagabond din încăierare.

Imediat, contele îl apucă pe tipul mai slab şi îl aruncă în gard, însă bătăuşul sări înapoi şi se îndreptă spre el ameninţător, în acelaşi timp, cel mai solid se culese de pe jos, scoase un răget şi o porni în fugă spre Longmore.

Sophy aruncă cu bastonul în calea ticălosului, care se împiedică şi se prăvăli greoi pe caldarâm.

Longmore îl înşfăcă pe subţirel şi îl dădu din nou de gard. De data asta, individul se făcu grămadă la marginea gardului.

— E timpul s-o ştergem, decise Longmore.

Sophy se urcă în trăsură. Fenwick ezita, privind cum brutele se clătinau pe picioare.

— Şi tu zurliule, îi porunci contele.

Băiatul sări pe locul lacheului, iar Longmore linişti rapid caii agitaţi şi le dădu semnalul de plecare.

Pe când se îndepărtau, Sophy strigă:

— Spune-i stăpânei voastre să-mi anuleze comanda. Nu-mi plac oamenii pe care i-a angajat.

*

Bedford Square şi drumurile adiacente, departe de învălmăşeala marilor străzi comerciale, erau practic pustii. Îi luă lui Longmore doar o clipă să iasă din piaţă şi să se îndrepte spre Tottenham Court Road.

Zona era suficient de liniştită încât să audă răsuflarea grea a pasagerilor.

Chiar şi el respira mai zbuciumat decât ar fi trebuit. Pe de altă parte, şi lupta se dovedise mai dificilă decât în mod normal.

— Dumnezeule mare, oftă Sophy, nu pot să vă las

singuri niciun minut.

— Mă plictiseam, spuse Longmore. Nu m-ai sfătuit dumneata să mă vâr într-o bătaie dacă mă plictisesc? începusem să mă şi distrez, când dumneata şi cu hoţomanul ăsta zăpăcit a trebuit să vă amestecaţi. Cum dracu' să am parte de-o încăierare pe cinste dacă trebuie să fiu atent la o pereche de băgăreţi şi să mă asigur că nu dau peste ei – sau că nu sunt omorâţi din greşeală?

Astfel se condimentase o zi ce se anunţa a fi plicticoasă.

— Doar nu poţi crede că mai stăteam în magazin când îmi dăduseşi o ocazie perfectă să-mi fac o ieşire rapidă, replică ea. Plus pretextul să anulez comanda pentru rochia aia urâtă. Într-adevăr, nu putea să iasă mai bine nici dacă am fi plănuit-o noi.

— Ce vrei să spui, domnişoară? se îţi Fenwick din spate. Ne-am băgat în tot necazu' ăsta, am fost cât p-aci să fiu târât la casa de corecţie, şi nici măcar n-ai vrut afurisita aia de rochie?

— Umblă cu şmecherii, râse Longmore. Chiar tu ai spus-o, dacă-mi aduc bine aminte.

Pentru că traficul nu-i dădea de furcă, putu să o privească mai pe-ndelete. Era complet răvăşită; boneta urâtă îi atârna strâmb într-o parte a capului, părul încâlcit era desfăcut pe spate şi lipit de frunte şi obraji. Şi corsetul îi alunecase în neorânduială.

— Îţi cad hainele de pe dumneata, remarcă el.

— Ah, zise ea vârându-şi mâna pe sub pelerină să-şi închidă rochia. După un moment de luptă, mormăi în şoaptă ceva în franceză, apoi rosti cu glas tare: Nebuna aia m-a închis greşit. Nu ştiu ce-a făcut, dar nu pot să-mi deschei blestematul ăsta de corset. Fenwick, te rog să mă ajuţi.

— Ba nici dacă mă pici cu ceară, spuse băiatul. E chestii care le fac şi chestii care nu, şi să mă amestec în copci şi nasturi femeieşti e o chestie la care nu mă bag.

— Hai, nu fi aşa de fandosit. Doar nu te aştepţi ca

Lord Longmore să oprească caii şi să mă închidă el.

— Mai bine el decât io, spuse Fenwick. Nu le ating pe alea nici să mă tai.

— Laşule, îl certă Longmore, gândindu-se că ziua devenea din ce în ce mai bună. O coti pe o stradă lăturalnică şi opri trăsura, îl trimise pe Fenwick să ţină caii, apoi se întoarse spre Sophy: întoarce-te într-o parte, nu sunt acrobat.

Ea îşi desfăcu pelerina, coborând-o de pe umeri, după care se răsuci şi îşi aplecă capul.

Contele îşi dădu seama că atmosfera se schimbase; acum vibra de tensiune.

Gâtul ei stătea dezvelit în faţa lui. Neted, cu o piele perfect albă şi o umbră de auriu la baza părului.

Aproape că-i putea gusta pielea. Se aplecă, singurul lui gând fiind acela că voia să-i lângă ceafa precum o pisică linge smântână.

— Apropo, ai fost strălucit în magazin, îl lăudă ea.

— Mi-ai spus să fiu eu însumi, zise el cu o voce îngroşată.

Îi putea mirosi pielea, cu o tentă de lavandă şi… pin? Abia dacă se putea concentra la copci. Se holbă la gâtul ei gingaş.

— Cred că e undeva pe la mijloc, spuse Sophy.

— Ce anume?

— Copca pe care a băgat-o în brida greşită. E o bridă cusută, o vezi? Nu e o bridă de metal.

Longmore îşi îndreptă atenţia spre rochie. Ţesătura era adunată spre mijlocul spatelui. Deasupra locului unde rochia era greşit închisă apăruse o mică deschizătură prin care se întrezăreau desuurile. Muselină fină. Brodată. Cu flori mici.

Îşi înăbuşi un geamăt.

— Ai intrat perfect în atmosferă, continuă ea. Ai fost genial.

El îşi drese glasul.

— Am fost eu însumi.

Îşi spuse să nu se pripească, dar nu era uşor. Să reziste tentaţiei nu avea niciun sens pentru el. Pe de altă parte, nu câştiga nimic dacă ceda acum, într-un loc public. Chiar şi un neghiob precum contele de Longmore putea înţelege asta.

„Fă-ţi treaba şi gata”, se îndemnă.

Sarcina nu-i cerea niciun efort, căci era obişnuit să încheie şi să descheie îmbrăcămintea femeilor. O făcuse purtând mănuşi, şi nu numai o dată. O făcuse pe întuneric. O făcuse la nişte viteze ce puteau fi omologate ca recorduri pentru emisfera de nord în timp ce femeile şuierau: „Grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, că vine soţul meu!”

Ar fi trebuit să-i ia doar câteva secunde, dar se încurcase ceva şi, oricât ar fi bâjbâit, nu ajungea nicăieri. Îşi simţea degetele ca nişte cârnaţi. Indiferent cum încerca să ajungă la copcă, dădea greş şi cu fiecare eşec se înfierbânta tot mai mult.

— Ce s-a întâmplat? vru ea să ştie.

— Ale naibii, copcile astea, răbufni el.

— Cred că nebuna aia le-a îndoit, altfel n-ar trebui să fie mare lucru. N-avem o armată de servitoare şi nu poţi conta mereu pe vreo soră. În caz de nevoie, trebuie să te poţi îmbrăca fără ajutor.

— Precis eşti al naibii de flexibilă, remarcă el.

Ce greşeală să facă o asemenea afirmaţie! Ea tăcu, şi mintea lui începu să zugrăvească imagini. Ca şi cum n-ar fi fost destul de înfierbântat.

Nu era obişnuit să se poarte cum trebuie pe termen lung. Sophy era… flexibilă, iar mintea lui stăruia asupra acestei idei. Şi mirosea a femeie şi a lavandă, şi a proaspăt. Şi putea să-i vadă câte ceva din desuuri. Capul îi stătea să explodeze.

— Lord Longmore?

Încercă să se adune.

— Copca e fie îndoită, fie răsucită, explică el. Nu pot să văd care e problema.

Nu putea să vadă deoarece mireasma şi căldura corpului ei îi năuciseră simţurile; singurul lui gând era acela că trebuia să-şi ţină mâinile acasă. Pulsul îi crescuse, trimiţându-i valuri de fierbinţeală în vintre.

„Dumnezeule!”

— Probabil că s-a prins în cusătura tivului, opină ea. Tipa se grăbea foarte tare. Abia aştepta să termine cu mine. Sunt surprinsă că nu m-a lăsat pe mâna franţuzoaicei ăleia, Ecrivier. Ai văzut despre ce era vorba, fără îndoială.

— Ar fi trebuit să-l pun pe băiat să facă asta. Are mâinile mai mici.

— Haide, trage şi nu te gândi că se rupe aţa, îi ceru Sophy cu un tremur uşor în glas. Putem să o reparăm cu uşurinţă. Sau şi mai bine, las-o aşa. Tot ce trebuie să faci e să închizi suficient de mult astfel încât corsetul să stea la locul lui.

— E doar o blestemată de copcă! Nu mă dau bătut în faţa unei bucăţi de metal – în niciun caz când tâlharul ăsta stă şi se uită, încropind glume de mahala.

Contele îşi îndreptă umerii şi îşi scoase mănuşile.

De data asta, când îi atinse spatele, ea se înfioră. Palmele lui erau transpirate.

Se aplecă mai aproape, mijind ochii. Găsi bucata de aţă în care se agăţase copca şi o rupse. Respiră adânc, nedându-şi seama că-şi ţinuse răsuflarea.

O auzi şi pe Sophy că trage aer în piept.

„Aha, care va să zică!” Observase şi ea. Şi nu în felul în care simţi o muscă cum ţi se aşază pe piele sau un câine ce-şi împinge botul în mâna ta, ci în acel fel special, feminin.

Maşina de asalt avansase. Cu mari sacrificii, dar o făcuse.

Vesel, închise restul de copci şi nasturi, îi trase pelerina peste umeri şi se întoarse să-şi pună mănuşile.

Dăduse o luptă intensă cu sine însuşi, cu temperamentul său năvalnic, şi ieşise victorios. Făcuse progrese.

— Poţi să vii înapoi, laşule, îi spuse lui Fenwick. E îmbrăcată cum se cuvine acum.

*

Lord Longmore mâna trăsura spre St. James’s Street într-o viteză ameţitoare.

Pe când se avântau în circulaţia aglomerată, Sophy auzea oamenii ţipând şi înjurând, dar se dădeau la o parte din calea lor.

Se agăţase de marginea trăsurii şi se ruga să poată merge şi mai repede.

Încă putea să-i simtă mâinile pe spate şi răsuflarea caldă pe gât. Îi mai răsuna încă în urechi vocea joasă şi răguşită.

Voinţa ei dispăruse. Simţise cum şi creierul i se topea, la fel şi muşchii; aproape că se lăsase pe spate în mâinile lui, îngăduindu-i să facă tot ce voia.

Din fericire pentru ea, Longmore nu intenţionase să facă nimic. Tot din fericire, drumurile urmau să li se despartă. O ajutase să-şi atingă scopul, iar acum Sophy nu voia decât să meargă acasă, să-şi toarne un pahar sau patru de coniac şi să le spună surorilor ei ce aflase.

Când ajunseră la magazin, aproape că sări din trăsură. Dădu să se repeadă înăuntru, când îşi aminti de băiat. Dumnezeule mare! Cum putuse să-l uite?

Se întoarse.

— Păi ce mai aştepţi? Haide, Fenwick.

Puştiul se uită îngrijorat la magazin, dar începu să coboare.

— Nu, stai pe loc, îi ordonă Longmore.

Băiatul se opri, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Tu o să vii cu mine, îl înştiinţă contele. O să mă îngrijesc să mănânci şi să-ţi găsesc un culcuş. Este o plăcintărie bună peste drum...

— Nici gând, interveni Sophy. Eu am fost cea care a

făcut promisiunea.

— Aşa-i, înălţimea Voast', confirmă Fenwick.

— Ai mai multă încredere în ea decât în mine? se răsti Longmore. Ştii ce-i asta? urmă el arătând către Casa Noirot. O croitorie de dame. Plină numai cu *femei.*

— Poate-i mai bine să stau cu dumnealui, domniţă, spuse Fenwick. E mai mare decât domnia ta.

— Ba nu, n-o să stai. Eu te-am găsit prima.

Se îndreptă spre trăsură, iar băiatul se trase înapoi spre cel mai îndepărtat colţ al banchetei.

— Fără supărare, domniţă, dar 'mnealui m-a salvat să fiu târât la casa de corecţie. Fără să mai punem la socoteală că put ea să mă strivească sub picior ca pe-un gândac dac-ar fi vrut.

— Eu ţi-am salvat viaţa scoţându-te din încăierare înainte să calce cineva pe tine din greşeală, spuse Sophy. Şi dacă înălţimea Sa voia să te strivească, ar fi făcut-o imediat după ce ai încercat să-l jefuieşti. Acuma, hai să mergem şi încetează să fii ridicol.

Se întinse să-l ia de mână, dar Fenwick se trase înapoi.

— N-am timp de prostiile astea, pufni Longmore. Bună ziua, domnişoară Noirot.

Sophy trebui să se dea înapoi din calea bidiviilor nerăbdători să pornească.

Rămânând pe loc, cu mâinile încleştate, îl privi cum se îndepărtează.

*

Nu era o idee prea bună să o lase spumegând de furie pe caldarâm. Cu toate astea, o idee cu mult mai rea era să o lase să-i ofere adăpost micului pungaş. Oare cine erau complicii băiatului? Cât de înrăit era în fărădelegi? înrăit sau nu, putea fi intimidat de ţipi mai duri ca el şi pus să deschidă uşa din spate a magazinului pentru o bandă de hoţi şi asasini.

— Credeam c-o cheamă Gladys, se auzi glasul subţire al lui Fenwick.

— Are o sută de nume, după cum îi convine, îl lămuri contele. Să nu încerci să le ţii minte. O să te alegi doar cu o durere de cap.

Dintr-odată răsună un ţipăt nervos.

Se uită în acea direcţie şi văzu că Sophy/Gladys tropăia pe lângă trăsură.

— Să-mi dai băiatul înapoi! se răţoi ea.

— Du-te acasă! strigă el.

Sophy scoase un ţipăt nefiresc, apoi se clătină şi se prăbuşi grămadă pe caldarâm, sub ochii uimiţi ai trecătorilor.

Longmore opri trăsura, îi aruncă frâiele lui Fenwick şi îşi făcu loc prin mulţimea care se adunase iute.

— Daţi-vă imediat la o parte, naiba să vă ia! Vreţi s-o călcaţi în picioare?

Ridică de jos trupul inert, spunându-şi să nu între în panică. Femeile leşinau mereu. Erau obişnuite să facă aşa ceva. Nu mureau din asta.

Totuşi, ştia că Sophy muncea ore în şir şi fusese implicată într-o bătaie cu puţin timp în urmă – o bătaie ce îl lăsase cu răsuflarea tăiată. Se aruncase în mijlocul încăierării şi se descurcase minunat, demonstrând o gândire neobişnuit de rapidă, în special pentru o femeie.

Conştiinţa îi trăgea pumni. Nu foarte dureroşi, e drept, întrucât conştiinţa lui nu era pregătită de luptă.

— La naiba, la naiba, la naiba, mormăi el.

O purtă pe St. James’s Street, urmat de un alai de gură-cască, şi o coti pe Bennet Street. În acel moment, se uită în spate la mulţimea de curioşi.

— Căraţi-vă, le spuse ritos, iar ei se risipiră de îndată.

O duse în curtea îngustă şi dădu un şut în uşa dosnică.

*

Un minut.

Dacă ar mai fi avut la dispoziţie un singur minut, Sophy ar fi putut să-l ia pe Fenwick de acolo. Imediat ce ţipase, stârnise curiozitatea oamenilor din jur. Privitorii i-ar fi luat partea mamei neajutorate care urla ca din gură de şarpe că-i fusese smuls copilul de lângă ea. Ar fi arătat atât de demnă de milă, încât băiatului i-ar fi părut rău şi ar fi venit, era sigură de asta.

Dar Longmore, blestemat să fie, nu-i acordase acel minut, sau măcar o clipă de gândire. O luase pe sus, ca şi când ar fi fost un balot de panglici.

Şi acum era strivită de pieptul lui mare, cald şi puternic, cu un braţ musculos pe sub genunchi şi cu celălalt ţinând-o de spate.

— Poţi să-mi dai drumul, îi spuse.

Îl simţea încordat. Apoi, privirea întunecată, printre gene, îi întâlni ochii.

— Cât de brusc? se interesă el fără s-o lase jos.

— N-o să-l iei pe băiatul ăla. Eu l-am găsit. Dumneata l-ai fi dus la poliţie.

— Trebuia s-o fac. Nu putem avea încredere că o să aibă grijă de cai dacă e căutat de autorităţi. Pun pariu că o să găsim foi volante solicitând prinderea lui.

Pieptul lui era *foarte* cald. Muşchii ei se relaxau, iar corpul tânjea spre o contopire deplină cu trupul lui mare şi puternic.

— Pune-mă jos sau o să ţip, îl ameninţă.

— Joci murdar, constată el.

— Aşa joc eu.

O lăsă jos, dar fără s-o bruscheze. Se arătă extrem de grijuliu, slăbindu-şi strânsoarea treptat, astfel că ea alunecă încet de-a lungul trupului lui, peste o suprafaţă mare de stofă de lână, bumbac şi mătase, toate saturate de mirosul ameţitor de bărbat, până când picioarele îi atinseră pământul.

Ştiuse că era primejdios, avea această reputaţie. Presupusese însă că era primejdios doar în sensul evident:

masiv, sălbatic şi nesăbuit. Îşi dădea seama acum că primejdia nu era doar *evidentă.* Era mortală.

— Îţi recomand să te scuteşti de-o seamă de necazuri şi să nu mi te mai opui, îi spuse. Vreau băiatul şi nimic nu mă va opri.

El o ascultă gânditor, iar privirea lui întunecată deveni rece. După o clipă rosti:

— Ştii, nu-mi vine greu să cred asta.

— Avem nevoie de un băiat în magazin.

— Mi-ai spus că n-aveţi nevoie de ăştia. Aşa ai spus cu câteva momente înainte ca el să năvălească în vieţile noastre.

— N-avem nevoie de bătăuşi, preciză ea răbdătoare. Dar avem nevoie de un flăcău să facă mici comisioane şi să ducă mesaje şi pachete. Nu e nici prea mic, nici prea mare pentru a fi îndrumat. E iute, ager şi arată bine. Cu o baie…

— Şi o despăduchere…

— Şi haine pe măsură, şi puţină educaţie, o să fie perfect.

Longmore făcu o grimasă provocată de chinurile gândirii, după cum îşi imagină Sophy.

Aştepta, simţind cum picături de transpiraţie i se strecurau printre sâni. Dacă n-ar fi fost o Noirot, şi-ar fi încleştat mâinile şi ar fi scrâşnit din dinţi pentru a se stăpâni să nu facă o gafă enormă. Având în vedere însă că era o Noirot, era de mirare că se mai putea gândi încă la băiat.

Mulţumită verişoarei Emma, Sophy şi surorile ei erau construite dintr-un material mai rezistent decât multe alte femei. Aştepta neclintită, întrebându-se de ce naiba nu venea nimeni la uşă. Sprijinul surorilor îi era indispensabil.

— Foarte bine, spuse Longmore ţâfnos. Vocea îi coborâse cu o octavă, şi sunetul ei o făcu să-şi piardă capul. Sunt de acord că nu e o idee complet nebunească, dar ar fi mai bine dacă i-aş comunica-o eu. O să-i dau de mâncare mai întâi şi o să-l îmbunez. După aia, o să-l aduc înapoi.

— Nu care cumva să pui la cale vreo şmecherie, îl

avertiză ea. Observându-i privirea iritată, întrebă: Ce-i?

— Şmecheriile sunt specialitatea *dumitale,* domnişoară Noirot. A mea este să pocnesc oamenii. Dar sunt flatat că mă socoteşti într-atât de isteţ încât să te pot păcăli.

Scoase un scurt hohot de râs şi plecă.

*

— Spune-le surorilor mele că m-am întors, zise Sophy trecând repede pe lângă Mary, servitoarea care în sfârşit deschisese uşa.

Se grăbi să urce scările, îndreptându-se spre camera ei. Trebuia să se spele şi să se schimbe. Trebuia să se spele cu apă rece.

Îşi smulse de pe ea pelerina şi rochia urâtă, apoi se luptă cu şireturile corsetului amintindu-şi de acel răstimp nesfârşit, chinuitor în care Longmore îşi făcuse de lucru la copcile rochiei ei.

N-avea nevoie de niciun memento.

Merse hotărât spre şemineu şi trase de şnurul clopoţelului, după care umplu un vas cu apă, îşi scoase aluniţa şi îşi frecă faţa.

N-avea timp să se spele pe cap. Asta era o treabă ce mânca mult timp, dar trebuia să se dezbrace de hainele acelea oribile. Unde naiba era Mary?

Uşa zbură de perete. Nu era Mary, ci Marcelline.

— Draga mea, eşti bine?

— Nu. Ajută-mă, vrei? Urăsc hainele astea. Nu aduc decât necazuri. Când o să mi le scot, vreau să le arunc direct în foc.

— Sophy!

— Trebuie să ies din corsetul ăsta. Am trei straturi pe dedesubt şi simt că mă sufoc,

— Sophy!

— O să povestesc după ce-mi dau jos afurisitele astea de haine.

Marcelline se puse repede pe treabă şi, un moment mai târziu, Sophy azvârli corsetul la podea.

— Înţeleg că treburile n-au mers prea bine, murmură sora ei.

— Treburile au mers splendid, o contrazise Sophy.

Îşi spuse să nu fie toantă. Longmore nu conta. Era un mijloc spre atingerea unui scop. Ceea ce conta era magazinul.

Începu să-şi smulgă hainele de pe ea. Pe când îşi scotea strat după strat cu ajutorul Marcellinei, îi povesti cât de minunat fusese şi Longmore, aristocratul nătărău şi arogant. Îi povesti cum, mulţumită lui, putuse să cerceteze în amănunţime modelul şi mătasea pe care o alesese Lady Warford. Îi spuse Marcellinei despre reamenajarea de la Dowdy's şi despre modista franţuzoaică.

— Asta nu-i bine, oftă Marcelline.

— Nu e ceea ce am sperat, dar putea să fie şi mai rău, spuse Sophy. Mobilierul nostru e încă mai bun decât cel de la Dowdy's. Tot ce trebuie să facem e să-l aranjăm mai atrăgător. Casa Noirot trebuie să arate diferit. Trebuie să arate cu zece paşi înaintea lui Dowdy's. Oamenii nu bagă de seamă diferenţele subtile.

Asta cerea o sumă de care ele nu dispuneau. Dar Leonie avea să născocească o soluţie. Trebuia să o facă. Sophy nu se putea gândi la *toate.*

— Şi tiparele? întrebă Marcelline. Rochia lui Lady Warford?

— O să le-o dăm fetelor de la Societatea Modistelor s-o descoasă şi apoi să o refacă. Bineînţeles, Lady Warford nu va observa nimic.

— Cum va putea să stea lângă fiica ei şi să nu vadă diferenţa?

— E exact cum era Lady Clara înainte să devină clienta noastră. Ochiul ei este needucat, şi pe moment nu văd niciun mod de a o educa. Mai întâi trebuie să-mi concentrez atenţia asupra viitoarei mirese. Acum, ea e singura ce ne mai apără de dezastru. Dacă va continua să

cumpere de la noi, ne-am asigurat de un client. Dacă se mărită cu Adderley, nu-şi va permite ţinutele de la Casa Noirot. Cum Marcelline se plimba prin încăpere fără să scoată o vorbă, Sophy continuă: Leonie ar spune că trebuie să ne stabilim priorităţile. Avem trei probleme, şi dacă ar fi să le clasificăm de la cea mai simplă la cea mai complicată, aş spune că Lady Warford e cea mai dificilă, Lady Clara următoarea ca dificultate şi Dowdy's cea mai uşor de rezolvat. Eşti de acord?

Marcelline dădu din cap, încă în mişcare.

— Ştim ce să facem cu Dowdy's, cel puţin în prima fază, aşa că o să mă ocup de Lady Clara, propuse Sophy.

— Ar fi de ajutor dacă am şti ce-i în capul ei, replică Marcelline oprindu-se din patrulare.

Lady Clara trecuse pe la ele miercuri, când comandase încă o rochie de călărie şi două pălării, dar Sophy fusese ocupată cu Lady Renfrew, una dintre clientele vechi şi loiale.

— Ce-ar fi să o aducem mâine pentru probă? sugeră Sophy. Aş putea-o face să vorbească.

— Putem trimite o cusătoreasă cu un bilet, acceptă Marcelline. Dar nu-mi place deloc să-i reamintesc unei anumite persoane de la reşedinţa Warford că ea este clienta noastră fidelă.

— Atunci să-l rugăm pe Lord Longmore să ducă biletul. Ar trebui să-şi facă apariţia cam peste o oră.

Întrucât Marcelline ridică nedumerită din sprâncene, Sophy îi povesti despre Fenwick şi despre încercarea lui Longmore de a o şterge cu acesta.

— Ce drăguţ din partea lui! spuse Marcelline râzând. Încearcă să te protejeze de un ucigaş periculos. Numai dacă ar şti.

Fenwick era un mic nevinovat faţă de ele. Nu că ar fi furat vreodată din buzunare, dar nu exista vreo înşelătorie sau vreun şiretlic al străzii pe care să nu îl ştie. La Paris avuseseră de a face cu tot soiul de pungaşi şi nemernici. La un moment dat, în timpul epidemiei de holeră, Parisul

fusese aproape complet sub imperiul anarhiei. Dar ele supravieţuiseră.

— Nu m-am gândit la asta, zise Sophy. Eram prea furioasă pe aroganţa lui. Atât de furioasă, că pentru un moment mi au pierit toate ideile din minte. Numai pentru o clipă, te asigur. Apoi am făcut o scenă şi am leşinat. Din nefericire, a trebuit să leşin pe caldarâm, ceea ce e scârbos.

— Pot să-mi închipui, surâse Marcelline. Dar n-ai putut să te gândeşti la o chestie mai puţin dezgustătoare?

— N-aveam timp. Mă temeam că o să plece. Conduce trăsura ca un vizitiu beat şi nici că-i pasă ce-i în calea lui.

Marcelline împinse într-o parte cu piciorul grămada de haine urâte.

— Sunt de acord cu tine că ar trebui să le ardem. Şi o s-o trimit pe Mary să-ţi pregătească o baie bună. Ar trebui să-ţi spălăm aiureala aia din păr, adăugă ea privindu-i cosiţele îmbâcsite.

— Asta va trebui să aştepte până diseară, spuse Sophy. V-am lăsat toată ziua singure şi am o clientă pe care o aştept după-masă.

O să-l strâng bine sub o bonetă frumoasă din dantelă şi nimeni n-o să bage de seamă.

— Nu ieşi în seara asta?

— E numai petrecerea lordului Londonderry, şi acolo nimeni nu o să poarte rochiile noastre.

— Bine, spuse Marcelline. Ai nevoie de un somn zdravăn la noapte.

Ceea ce-i trebuia lui Sophy erau două mâini mari care să-i dezmierde trupul, ducând-o în ispită.

„Într-una din zilele astea”, îşi promise. Dar nu aveau să fie mâinile lui Longmore, căci urmările ar fi fost groaznice.

Avea şi aşa destule treburi grele de care să se ocupe. Acum, tot ce trebuia ea să ştie despre Longmore era dacă urma să-l aducă pe băiat înapoi sau o silea să ia măsuri drastice.

Se îmbărbătă reflectând pe îndelete la aceste măsuri.

*

După mai mult de două ore de când plecase cu Fenwick, Longmore îşi făcu iarăşi apariţia la intrarea din spate a magazinului de modă. Îi ceru servitoarei Mary, care răspunsese la uşă, să-i transmită lui Sophy Noirot că i-l adusese înapoi pe „micul ei derbedeu”.

Servitoarea îi conduse într-o cameră de la parter. Avea un aspect mai simplu decât salonul de la etaj, fiind gândită pentru scopuri mai mult comerciale, judecând după numeroasele dulapuri şi sertare.

Deşi aici nu intrau clientele, încăperea era extrem de curată, ca toate celelalte părţi ale magazinului pe care el le văzuse.

Fenwick nu-şi putea lua ochii de la duşumea, ca şi când nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva. Probabil că nu văzuse una atât de curată.

Avură doar câteva minute să se întrebe ce era în dulapurile şi sertarele acelea, înainte de a apărea Sophy, care se debarasase complet de personajul Lady Gladys.

Puştiul n-o recunoscu. Păstră tăcerea mult timp, ceea ce nu-i stătea în caracter, holbându-se la ea.

— Da, e aceeaşi doamnă, spuse Longmore pierzându-şi răbdarea. După cum am spus, are o sută de nume şi poate întruchipa o sută de personaje diferite. Iar acesta, adăugă el, este iubitul dumitale Fenwick.

— Ce i-ai făcut? se miră Sophy.

— I-am dat jos câteva straturi de murdărie.

— Parcă i-ai fi dat jos şi câteva straturi de piele.

Fenwick îşi recăpătă glasul:

— Înălţimea Sa mă puse să fac o îmbăiere. I-am zis că am făcut îmbăiere săptămâna trecută. Crez că m-au jupuit de piele pe faţă.

— Baie, interveni Longmore. Nu „îmbăiere”. Cred, nu „crez”. Pronunţă corect, aşa cum ţi-am arătat.

— *Cred,* rosti Fenwick cu o grijă exagerată.

— Mi-am obosit creierul traducând din nu ştiu ce limbă vorbeşte el, oftă contele.

— Am mâncat plăcintă, povesti încântat puştiul. O plăcintă cu carne mare cât ţeasta mea. Arătă cu mâinile. Am mers în nu-ş ce magazin şi mi-a găsit ţoalele astea. Sub privirea aspră a contelui, reluă: *Lucrurile* astea.

— Am fost la un vânzător de haine de-a gata de lângă băi, explică Longmore. Ştiu că vrei să-l bagi într-o livrea dichisită, dar n-avea rost să-l curăţ din cap până-n picioare ca după aia să-l îmbrac la loc în zdrenţele pe care le purta el.

Sophy îl privi cu o expresie mai blândă ca de obicei.

Era cumva aprobare? Doamne, Dumnezeule! însemna că mai înaintase un pas, gândi Longmore.

— Fenwick şi cu mine am vorbit pe-ndelete, spuse el. Am ajuns la concluzia că ar fi mai fericit în serviciul dumitale decât oriunde altundeva unde m-aş fi gândit eu să-l duc. O să aibă un acoperiş deasupra capului, mese regulate, haine neobişnuit de bune şi un culcuş unde e puţin probabil că va fi jefuit, bătut sau târât la închisoare ori la casa de corecţie.

— Nici măcar eu n-aş fi putut să pun mai bine problema, zâmbi ea.

— Poate că nu, dar ai fi folosit mai multe adjective. În orice caz, n-am putut afla numele lui adevărat sau de unde vine ori cui aparţine, dacă e într-adevăr al cuiva. E foarte posibil să nu ştie nici el. Străzile Londrei erau pline de copii abandonaţi care nu-şi cunoscuseră părinţii, aşa că n-ar fi fost de mirare. Îndrăznesc să afirm că dumneata poţi să-i afli secretele, continuă Longmore.

Înainte ca ea să poată răspunde, intrară surorile ei.

Fenwick se holbă la ele stupefiat, iar contele nu-l putea învinovăţi pentru asta. O singură femeie Noirot era destul de uimitoare cu horbotele, mânecile bufante, fustele, volănaşele şi panglicile ei. Însă cele trei împreună, în toate culorile curcubeului, toate foşnind în timp ce se mişcau,

ofereau o experienţă halucinantă.

— El este Fenwick, îl prezentă Sophy.

Cele trei femei îl priviră pe băiat cu aceeaşi expresie de interes politicos.

Longmore se întrebă ce se petrecea în capul lor. Nu, în realitate se întreba ce îi trecea doar *ei* prin cap.

— Am făcut baie, le înştiinţă puştiul.

— Cu săpun, completă Longmore. Păi, ce aveţi de gând, îl ţineţi sau nu?

Ducesa de Clevedon zâmbi.

— Cred că o să se descurce foarte bine.

— Da, haide, Fenwick, zise Leonie cu vioiciunea ei obişnuită. Deocamdată o să te ia în primire servitoarea noastră, Mary. Suntem cam ocupate azi. Dar o să vorbim mai târziu, după ora închiderii. Îşi puse o mână pe umărul băiatului şi îl conduse pe uşa interioară.

— Ce amabil din partea dumneavoastră că l-aţi curăţat şi îmbrăcat, i se adresă ducesa, încă zâmbind.

— M-am gândit că va fi mai uşor să-l iau pur şi simplu la baia publică şi să-i las pe cei de-acolo să-l spele temeinic, spuse el. Dar acum e al dumneavoastră, şi n-o să vă mai reţin de la clientele domniei voastre.

Făcu o plecăciune şi se întoarse să plece, când auzi un zgomot. Camera nu era departe de uşa din spate pe care se pare că încerca să o doboare cineva.

Îşi aminti de bătăuşii tocmiţi de Dowdy’s. În aceeaşi clipă îşi aminti că Fenwick pomenise despre prietenii lui. Micii pungaşi mergeau de obicei în gaşcă conduşi de un tâlhar mai mare.

Blocând-o pe Sophy cu un gest ferm, se îndreptă repede spre culoarul scurt şi deschise brusc uşa.

Fratele lui, Valentine, stătea cu pumnii ridicaţi, gata să lovească din nou în uşă.

— Ce dracu’? bombăni Longmore. Chiar *toată* lumea ştie de uşa asta?

— Te-am căutat pretutindeni, spuse Valentine. Am încercat la tine acasă, apoi la White’s, apoi m-am dus la

reşedinţa Clevedon – dar nu te văzuseră, şi ducele nu era acasă, şi nimeni nu ştia unde plecase. Apoi m-am gândit că poate ai chefuit toată noaptea, aşa că am venit înapoi, să te caut la Crockford's, şi cineva de acolo mi-a spus că te-a văzut cum o luaseşi pe Bennett Street cu puţin timp în urmă. Am venit aici şi ţi-am văzut trăsura. Am încercat cinci uşi în curtea asta blestemată. Ce e aici?

— N-are importanţă ce-i aici. Ce naiba vrei?

Valentine privi peste umărul fratelui său. Acesta se întoarse şi văzu că Sophy îl însoţise pe culoar.

— Mai degrabă ţi-aş vorbi afară, spuse Valentine. S-a întâmplat ceva.

— E Lady Clara, murmură Sophy.

Ochii lui Valentine se măriră.

— Cum dracu'…

— Ce-a mai făcut de data asta? întrebă Longmore. Şi-a omorât logodnicul? Pe mama?

— Ea ştie chiar totul? replică Valentine cu privirea aţintită spre Sophy.

— Este cumnata lui Clevedon, nătărăule. E practic din familie.

— Nu din familia *noastră,* îl corectă Valentine.

— Nu fi încrezut, frăţioare. Te face să arăţi constipat. Ce-a mai făcut Clara acum?

— Nu vrei să vii afară? Nu ţin să afle chiar toată lumea.

— Lumea asta află oricum totul, zise Longmore făcând semn spre Sophy.

Valentine mormăi în barbă, lăsă să-i scape un oftat, apoi păşi pe culoar, închizând uşa în urma lui.

— Clara a şters-o, anunţă el.

Capitolul 6

„Unele persoane sunt de părere că cel mai grandios

lucru în natură este o navă lansată pe abisurile oceanului; dar daţi-mi, pentru tainica mea satisfacţie, poştalioanele care se revarsă în valuri seara în Piccadilly, fac praf caldarâmul şi înghit drumul ce le stă în faţă spre Land's End![7]

William Hazlitt, *Schiţe şi eseuri,* 1839

— Nu fi tâmpit, spuse Longmore. Clara niciodată n-ar…

— Domnii mei, interveni Sophy. Aici nu-i cel mai bun loc pentru a discuta problema. Se circulă prea mult. Se închid şi se deschid uşi.

— Ce dracu' e de discutat? izbucni Longmore. Doar n-o s-o iei în serios.

Expresia ei era însă cât se poate de serioasă.

— Te sfătuiesc să o faci, zise ea. Dar un loc mai liniştit ar fi mai bun.

Se îndreptă spre camera din care tocmai venise Longmore fără să privească în spate. Pentru o clipă, contele îi urmări mişcarea şoldurilor. Apoi observă că şi fratele lui se uita la acelaşi lucru.

— Nu sta acolo ca un lemn, îl dojeni. Tu eşti ăla care vrea să ţină totul în mare secret.

O urmară în încăpere, iar Sophy închise ambele uşi.

— Asta e o furtună într-un pahar cu apă, tipică pentru familia Fairfax, declară Longmore. Clara e incapabilă să fugă. Nu se poate îmbrăca singură. Abia dacă ştie cum să mănânce singură. N-are niciun ban. Unde ar putea merge?

— A luat-o pe Davis, spuse Valentine.

— Haide, fii serios.

— Ce fel de glume îţi imaginezi tu că fac?

— O doamnă nu poate păstra secrete faţă de camerista ei, explică Sophy. A trebuit să-i spună lui Davis.

---

7 Cel mai vestic punct al peninsulei Cornwall şi al Angliei. Adesea este folosit pentru a sugera o distanţă mare (capătul lumii), (n.tr.)

Deşi Davis probabil că a primit vestea cu mare tristeţe, n-ar pălăvrăgi şi n-ar lăsa-o pe Lady Clara să plece de una singură.

Destul de adevărat. Davis era un câine de pază teribil de fidel şi de protector. De asemenea, era – sau cel puţin aşa credea Longmore – cu picioarele bine înfipte în pământ.

— Clara a plecat cu cabrioleta ei cam pe la prânz, spuse Valentine. Avea o grămadă de bagaje despre care a spus că erau haine vechi pe care le ducea la o acţiune de caritate. După aceea avea de gând să o viziteze pe strămătuşa Dora în Kensington şi să rămână acolo peste noapte. A mai făcut asta. Nimeni n-a bănuit nimic. N-am fi ştiut adevărul decât mâine, dacă strămătuşa Dora n-ar fi venit să o vadă pe mama astăzi. După aia a izbucnit tărăboiul, aşa cum vă puteţi închipui.

Longmore era uimit că nu se auziseră de acolo urletele. Reşedinţa Warford era doar la câteva străzi distanţă, de cealaltă parte a Green Park.

— Lady Clara a lăsat vreun mesaj? se interesă Sophy.

Valentine înţepeni brusc. Îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune după toate regulile artei.

— Nu cred că am avut onoarea, spuse el.

„Măgar încrezut!”

— Domnişoară Noirot, permiteţi-mi să vi-l prezint pe fratele meu, Valentine Fairfax, rosti Longmore.

Încă o plecăciune excesiv de politicoasă din partea nătângului, care spuse:

— Domnişoară Noirot, poate că veţi fi atât de amabilă să mă lăsaţi să discut cu fratele meu între patru ochi.

Sophy făcu o reverenţă fără mare legătură cu regulile etichetei. Se lăsă în jos într-un freamăt de funde, dantelă şi muselină, scoţând un foşnet asemănător cu murmurul publicului scandalizat de la teatru atunci când o târfă îşi făcea apariţia în lojă. Se ridică, graţioasă ca o balerină, apoi se uită la Valentine, toată numai ochi mari şi albaştri:

— Nu mă pricep deloc. Întrebaţi-l pe Lord Longmore.

— În privinţa asta nu m-am hotărât încă, zise

Longmore. E limpede însă că n-are sens să încerci să-i ascunzi vreun secret.

Valentine, privind cu totul vrăjit în ochii aceia mari şi albaştri, n-auzise niciun cuvânt.

— Un mesaj, îl îmboldi Longmore. A lăsat sora noastră vreun mesaj?

Valentine se scutură, ieşi din transă şi scoase din străfundurile vestei o bucată de hârtie pe care i-o înmână fratelui său.

Textul era concis:

Nu o să mă mărit cu omul acela. Prefer să fiu dezonorată pentru tot restul vieţii mele şi să trăiesc în mizerie.

C.

— Ah, bine, făcu Longmore. Asta ne mai lipsea acum: o dramă.

Totuşi îşi aminti cum se boţise faţa Clarei cu o săptămână în urmă, când venise la Casa Noirot. Spusese… Ce spusese oare?

Ceva despre mama lor care o necăjea. Ceva despre căsătorie. Căsătoria în mare grabă.

Căsătoria cu care n-ar fi fost nevoită să se confrunte, dacă Longmore şi-ar fi îndeplinit o sarcină simplă a cărei necesitate i se părea chiar şi lui dincolo de orice îndoială: să-l ţină pe Adderley departe de ea.

Sophy întinse mâna, luă biletul şi parcurse rapid cele câteva rânduri, apoi întoarse hârtia. Pe exterior, Clara scrisese „Mama”.

— Imediat ce mama şi-a dat seama că nu se dusese la mătuşa Dora, a alergat la etaj şi a întors pe dos camera Clarei, povesti Valentine. Biletul era vârât în cutia de bijuterii a Clarei. Luase tot ce era acolo. Nu că ar fi avut ceva prea valoros. De obicei, mama îi împrumuta bijuteriile, iar pe cele bune le ţinea sub cheie.

— Ar putea să-şi vândă hainele, sugeră Sophy.

Camerista s-ar putea ocupa de asta. De aceea a luat toate acele bagaje. Observându-le privirile uimite, îi lămuri: Rochiile ei, mai ales cele făcute de noi, i-ar aduce o sumă frumuşică.

Atunci Longmore simţi primul fior de panică.

Clara. Pe drum. Însoţită doar de cameristă, expusă tuturor pericolelor.

I se făcu rău.

— Îmi imaginez că mama n-a stat degeaba, zise Valentine. O fi găsit dulapurile şi sertarele golite.

— S-a oprit din ţipat îndeajuns ca să poată cerceta? întrebă sarcastic Longmore.

— N-a ţipat deloc. Mai întâi a leşinat, apoi a început să plângă, după care s-a închis în camera Clarei. Nu lasă pe nimeni înăuntru şi nu vorbeşte cu nimeni.

— Ah, nu. Sărmana femeie! Sophy îşi puse mâna la gură şi închise ochii. Doar pentru o clipă lăsă să se vadă o urmă de emoţie. Longmore înţelese în acel moment cât de rară era priveliştea: Sophy vădea o emoţie autentică. Nu ştia cum de înţelesese că era sinceră, dar ştia, în acelaşi fel cum o recunoştea pe tânăra femeie indiferent cum se deghiza. Licărul de sensibilitate dispăru, şi ea se învioră: Ar fi fost de dorit să lase mai multe indicii. Dar şi-a luat camerista, hainele şi nişte fleacuri pentru amanet, deci a premeditat totul. Dar să le luăm pe rând. Trebuie să descoperim încotro a *luat-o.*

— Noi? întrebară fraţii în acelaşi timp.

*

Lord Valentine Fairfax, pe care Sophy îl văzuse de multe ori până acum, semăna cu fratele lui mai mare doar la statură. La înfăţişare semăna cu sora lui, Clara. Cu toate astea, legătura lor de rudenie era evidentă. Pe faţa lor se succedară cu rapiditate aceleaşi expresii: surpriză, derută, iritare.

Erau aristocraţi. Creierele lor nu erau prea dezvoltate

şi categoric nu erau deprinse să înţeleagă subtilităţile.

Sophy arboră un aer confuz.

— Am presupus că vreţi să mă ajutaţi.

— Să *te* ajutăm? repetă Lord Longmore.

Lord Valentine reacţionă politicos:

— Este foarte… ăă… amabil din partea dumneavoastră, domnişoară… ăă…

— *Noirot,* idiotule. Ţi-am mai spus. Cumnata lui Clevedon. Şi dacă ea…

— Da, desigur, spuse Lord Valentine. Cred că putem apela la Clevedon să ne ajute la organizarea căutării.

— Aha, da? făcu Sophy. Şi unde propuneţi să se înceapă căutarea?

— Păi… Lord Valentine se încruntă şi se uită spre fratele lui.

— Pentru că nu sunt dumirită de unde aţi începe, urmă tânăra femeie. Poate că greşesc, dar mi se pare că o să aveţi nevoie de o echipă foarte numeroasă de căutare, să cercetaţi fiecare drum care iese din Londra pentru a-i da de urmă şi apoi toate posibilele direcţii spre… ei bine, spre oriunde. Cei doi se uitară unul la altul şi apoi spre ea. Sophy continuă în acelaşi ritm alert: Nu mă pot opri să nu mă întreb, de asemenea, cum o să faceţi toate astea fără a atrage atenţia asupra faptului că Lady Clara Fairfax a fugit de acasă însoţită doar de camerista ei. Poate că mă înşel – sunt doar o negustoreasă – dar am crezut tot timpul că fetelor de familie bună nu li se permite să plece aşa, pur şi simplu, de capul lor. Îmi închipui că, dacă o fată a făcut aşa ceva, familia ei n-ar vrea să se ştie.

— Păi… îngăimă Lord Valentine, în timp ce Longmore scoase o înjurătură urâtă.

Sophy ar fi putut adăuga câteva la fel de urâte, în două limbi. Era foarte grav, din multe motive. O fată bine educată, călătorind însoţită doar de o cameristă. Tot atât de bine şi-ar fi putut picta o ţintă roşie pe spate. Şi pe faţă. Şi dacă lumea întreagă avea să afle, după ce se întâmplase cu Adderley… Nimic nu i-ar mai fi putut reface reputaţia.

Nu puteau decât să spere că fata se răzgândise şi că în acele momente se află în drum spre casă. Sophy era însă prea lucidă ca să se bizuie pe speranţă.

Mulţumită experienţei de o viaţă, nu îşi exterioriză nimic din frământările intime.

— Am o reţea vastă de cunoştinţe la care pot apela în situaţii din acestea, le spuse. Şi mai bine, îl avem pe Fenwick. Presupun că şi el îşi poate chema gaşca. Cineva din aceste două grupuri o fi observat două femei într-o cabrioletă care arată aşa şi pe dincolo, mergând în cutare direcţie.

Era momentul pentru comentarii. Cei doi bărbaţi o priveau însă fără să scoată un cuvânt, ambii cu aceeaşi expresie atentă pe faţă. Presupunea că se gândeau intens la spusele ei. Nu se putea aştepta nimeni să facă două lucruri deodată.

— Tot ce am nevoie de la domniile voastre este o descriere a vehiculului şi a caracteristicilor lui distinctive. Îşi ridică micul ceas de buzunar care îi atârna de cordon şi îl deschise. Este aproape patru şi jumătate. Cu puţin noroc, o să primim veşti înainte de lăsarea serii.

— Lăsarea serii! exclamă Lord Valentine. Draga mea fată, e plecată deja de ore întregi. La lăsarea serii ar putea fi în Dover sau Brighton sau chiar pe o navă traversând Canalul spre Continent.

— Domnişoara Noirot nu este draga ta fată, prostănac arogant ce eşti, interveni Longmore.

— Are nevoie de documente ca să traverseze spre Continent, le atrase atenţia Sophy.

Spre deosebire de familia Noirot, Lady Clara nu avea de unde şti cui să se adreseze pentru a obţine paşapoarte falsificate, scrisori de credit şi altele asemenea sau cum să le falsifice pe ale ei.

— Asta înseamnă să căutăm doar pe tot teritoriul Marii Britanii, conchise Lord Valentine.

— Mulţumesc *foarte mult pentru că subliniezi evidenţa,* bombăni Longmore.

— Am vrut doar…

— Nu contează ce a vrut, domnişoară Noirot, îl întrerupse fratele său. Nu ştie ce vrea să spună şi fiind foarte sensibil, ca toţi cei aidoma nouă, intră în panică la orice fleac.

— Cred că sunt motive de panică, spuse ca. Asta nu-i bine.

— Ai spus acum câteva clipe că putem să fim de folos. Ce vrei să fac?

— Sau eu, bineînţeles, completă Lord Valent ine.

Sophy n-avea de ales. Nu se putea descurca de una singură. Ajutorul lor era esenţial.

— Lord Longmore, îţi propun să te dud acasă şi să-i ceri valetului să-ţi facă bagajul pentru o călătorie de câteva zile.

— Câteva zile! Lord Valentine îşi puse mâinile în cap. Călătorind doar cu camerista! Clara va fi ruinată în mod ireparabil!

Ruina Clarei era ultima dintre grijile lui Sophy în acest moment. Putea doar să spere că fata nu fusese atacată. Violată. Omorâtă. Era complet vulnerabilă. Nu ştia absolut nimic. Uite cât de lesne profitase Adderley de ea.

— Te rog ia-ţi lucruri pentru câteva zile, stărui ea păstrându-şi vocea joasă şi calmă, iar expresia feţei liniştită. Nu-şi frământă mâinile. Lord Valentine trebuia potolit şi Longmore trebuia să creadă că ea ştia ce are de făcut. În clipa în care am veşti, trimit după dumneata şi o pornim la drum.

— Trimiţi după noi, o corectă Lord Longmore.

— Eu sunt obişnuită cu dumneata. Lord Valentine şi cu mine abia dacă ne cunoaştem.

Cel puţin Longmore înţelegea – până la un punct – de ce era capabilă. Ştia de munca ei pentru *Spectacle.* N-ar mai fi trebuit să piardă timp explicând fiecare fleac. Colaboraseră destul de bine la Dowdy’s.

Îl folosise atunci şi avea să-l folosească şi acum. Un instrument. Asta-i tot ce era el, îşi zise.

Se întoarse spre fratele mai mic:

— Milord, vă sfătuiesc să vă întoarceţi la reşedinţa Warford. Ce trebuie să faceţi este să vă ajutaţi familia să găsească o scuză simplă pentru lipsa lui Lady Clara la primirea vizitatorilor acasă. O răceală severă sau ceva asemănător – ceva care să ţină lumea la distanţă.

— Ai vreo idee mai bună? întrebă Longmore, observând confuzia de pe chipul fratelui său. Trebuie să-ţi subliniez că domnişoara Noirot e foarte implicată în asta? Clara e clienta preferată a magazinului. Toate hainele pe care le comandă sunt concepute special doar pentru ea. Dacă păţeşte ceva, Casa Noirot o să rămână cu blestematul ei de trusou pe cap şi o să se ducă totul de râpă – pentru că *nimeni* nu poate purta acele haine ca Lady Clara, explică el imitând emfaza lui Sophy. Ca să nu mai spun că spera să-i vândă şi mai multe, odată ce vor născoci un plan să scape de Adderley.

— E tipic pentru tine să faci glume în astfel de momente, mormăi Lord Valentine.

— Nu glumesc, aşa cum ai şti dacă tu ai fi fost cel şantajat şi bătut măr în timp ce o însoţeai pe sora noastră să-şi cumpere blestematele ei de haine.

— Nu e nicio glumă, interveni Sophy. Surorile mele şi cu mine îl vrem pe Lord Adderley scos din peisaj. Vreau ca frumoasa dumitale soră să-şi ia un soţ cu o avere considerabilă. Într-adevăr este cel mai bun client al nostru şi într-adevăr am da faliment dacă n-ar putea să poarte minunatele veştminte de nuntă pe care i le facem.

Fără glumă. Un adevăr oribil. Mai adevărat decât îşi puteau închipui.

Longmore se îndepărtă de fratele lui, rămas stană de piatră.

— Domnişoară Noirot, ai spus că vrei o descriere a cabrioletei, îţi sugerez să iei o hârtie şi un creion. Am comandat acea trăsură special pentru ea şi îmi amintesc fiecare amănunt. Şi dacă se întâmplă să uit ceva, Valentine ne va atrage atenţia. Crede că ar fi trebuit să cumpăr o

trăsură pentru *el.*

*

La puţin timp după aceea, cele trei surori Noirot se aflau în dormitorul lui Sophy, ajutând-o să-şi facă bagajul. Le spusese despre Lady Clara şi despre modul în care intenţiona s-o caute. Spera ca ele să vină cu o soluţie mai bună. Din păcate, îşi dădea seama că planul ei era departe de a fi mulţumitor în numeroase privinţe.

Dar Marcelline şi Leonie, care vedeau problemele la fel de limpede ca şi ea, nu aveau nimic mai bun de oferit.

— Nu văd nicio altă variantă, oftă Marcelline. Este nu doar periculos pentru reputaţia ei să se anunţe această dispariţie, ci şi primejdios din punct de vedere fizic. Tot felul de ticăloşi o să plece în căutarea ei. Ar putea fi sechestrată pentru o recompensă – şi asta în cel mai fericit caz. *Mon Dieu,* sărmana ei mamă!

Marcelline avea o fiică pe care aproape că o pierduse. De două ori. Ştia prin ce trecea acum Lady Warford. De fapt, toate trei înţelegeau de ce marchiza se închisese în camera fiicei sale.

Lady Clara nu era nimic mai mult decât o clientă, dar Sophy era foarte îngrijorată.

— Vorbind despre ticăloşi, spuse ea în vreme ce făcea sul nişte ciorapi. Aş vrea să ştiu ce a făcut Adderley ca să o determine să-şi ia câmpii.

— Mai contează? replică Leonie.

— Îmi doresc să fi ştiut înainte ca ea să plece. Ar putea fi de folos.

— O să afli atunci când o s-o găseşti, zise Leonie. Şi *sigur* că o s-o găseşti. Trebuie.

— Bineînţeles că Sophy o s-o găsească, întări Marcelline. Dar dragele mele, ce dracu’ o să-i spun eu lui Clevedon? O să fie înnebunit. Ştiţi ce dragă îi e Lady Clara.

El pierduse o soră la o vârstă fragedă. Când soţii Fairfax îl luaseră sub aripa lor, Lady Clara îi devenise ca o

soră. Întotdeauna fuseseră apropiaţi. Deşi avuseseră nişte certuri cu puţin timp în urmă, Lady Clara participase la nunta lui cu Marcelline şi se părea că le acceptase pe cele trei Noirot aproape ca pe nişte surori.

— Dă-i ceva de făcut, sugeră Sophy. I-am spus lui Longmore că o să mă ocup de Adderley, dar nu pot fi în două locuri în acelaşi timp. Roagă-l pe Clevedon să afle foarte discret cât mai multe amănunte despre Adderley. Am nevoie de orice informaţie pe care o poate obţine.

— Ce ar putea afla Clevedon în afară de ce este deja ştiut de toată lumea, cum ar fi pasiunea lui Adderley pentru jocurile de noroc şi starea sa financiară? se miră Leonie.

— Scena aia de pe terasă n-a fost un act necugetat de pasiune, remarcă Sophy. Am ştiut că nu era ceva în ordine. Sunt sigură că a fost planificat. Adderley ar fi trebuit să lupte cu disperare pentru femeia pe care o iubea, dar l-a lăsat pe Longmore să-l lovească şi pe Lady Clara să-l apere. Pune-l pe Clevedon să sape cât mai adânc cu putinţă. Poate afla la fel de multe la un joc obişnuit de cărţi cum pot eu afla trăgând cu urechea la petreceri şi discutând cu cocotele.

Luă pălăria pe care plănuise să o poarte şi se aşeză să-i prindă un voal.

— Aş putea să cercetez mai amănunţit în finanţele lui Adderley, se oferi Leonie.

— Tu şi cu Marcelline o să aveţi destule de făcut, ocupându-vă de magazin cât timp o să lipsesc, spuse Sophy. Îmi pare rău că las totul în seama voastră.

— Nu fi caraghioasă! Trebuie s-o găseşti. Asta-i pe locul întâi.

— Lady Clara face parte din familia noastră acum, indiferent dacă-i place sau nu mamei ei, spuse Marcelline. Încruntându-se la pălăria de care se ocupa Sophy, urmă: Că veni vorba de familii, iubito, trebuie să discutăm puţin înainte de plecare.

*

Deşi traversase destul de rapid Londra după ce Fenwick venise să-l cheme, se făcuse aproape opt şi jumătate când trăsura lui Longmore se apropia de cafeneaua Gloucester din Piccadilly. Soarele era la apus.

La fel ca în fiecare seară pe la ora asta, în piaţă domnea o stare de agitaţie şi de tensiune. Cele şapte poştalioane erau gata de plecare şi toţi cei prezenţi erau fie parte din spectacol, fie din spectatori.

Longmore ştia că agitaţia fusese şi mai mare cu câţiva ani în urmă. Atunci, toate cele treizeci şi cinci de trăsuri ale Poştei Regale plecau din Londra în acelaşi timp – la ora opt – împreună cu o serie de diligenţe. Deşi amânarea plecării poştalioanelor cu o jumătate de oră redusese întru câtva aglomeraţia, nu era tocmai locul şi timpul potrivit pentru a o întâlni pe „verişoara Gladys". Să găsească o femeie oarecare printre atâţia oameni nu era uşor, mai ales pe înserate, când o mulţime de curioşi asistau la plecarea poştalioanelor.

Apoi observă o foială neobişnuită într-un grup de spectatori. Bărbaţii se îmbrânceau, călcându-se pe picioare, riscând să cadă sub copitele cailor şi roţile trăsurilor.

Explicaţia stătea chiar în mijlocul lor.

În loc de deghizarea obişnuită, în seara asta, Sophy etala ultima creaţie nebunească a Casei Noirot. Rochia era de un mov discret, însă nimic altceva nu mai era discret. Pe umeri i se revărsa un guler lat. Sub el era încă un guler sau un fel de capă ce-i ajungea până la coate. Dedesubt se vedeau mânecile bufante de mărimea unor butoiaşe de bere. Metri întregi de dantelă neagră izvorau de sub gulerele rochiei de-a lungul părţii din faţă. Nişte chestii verzi ce voiau să fie lăstari înfrunziţi ţâşneau din calota pălăriei albe. Câteva funde verzi şi un val de dantelă albă căptuşeau partea din faţă a borului pălăriei, încadrându-i chipul – sau ce se putea vedea din el de sub vălul negru aranjat cu eleganţă.

Era complet caraghios.

Era ciudat de atrăgător.

— Dumnezeule mare, gemu el. Doamne, Dumnezeule!

Ea îl zări şi se îndreptă agale spre trăsura lui, unduindu-şi şoldurile mai mult decât era necesar, după părerea contelui, prin gloata aceea de zurbagii. O urma un servitor de la han care-i ducea geamantanele.

— Uite-o, spuse Fenwick din locul său de la spate.

— O văd şi eu, replică Longmore.

Înainte ca el să poată coborî să o ajute, o grămadă de bărbaţi se năpustiră spre trăsură. Unul întinse mâna să o ajute, dar contele se aplecă şi i-o oferi pe a lui. Sophy o prinse şi mâna lui mare, înmănuşată, aproape că înghiţi de tot mâna ei mai mică, în mănuşa moale de viţel. După o mică pauză, tânăra femeie se urcă în trăsură.

Cei de pe caldarâm tăcură în timpul acesta, admirând-o din spate. Se auzi un oftat când ea se aşeză – cu un foşnet tulburător – pe partea stângă a banchetei şi aproape că dispăru sub glugă.

Doi bărbaţi se luptară să ia bagajele de la servitor, dar el le aruncă repede în spate, unde Fenwick le aranjă lângă cele ale lui Longmore.

De vreme ce o răscoală părea iminentă şi Longmore n-avea deloc timp pentru aşa ceva, îndemnă caii să plece. N-avea de ales decât să stea la coadă după poştalioane.

— Nu-i cel mai potrivit moment de plecare din Londra, observă el. Toate poştalioanele o iau pe acelaşi drum în acelaşi timp prin Piccadilly spre Hyde Park Corner. Trebuie să le urmăm până când ajungem la Brompton Road. Poştalionul de Portsmouth coteşte acolo şi aşa o să facem şi noi.

— Prefer să plec în toiul aglomeraţiei, spuse ea. Cu atâta du-te vino, un grup de călători atrage mai puţin atenţia.

— Şi cum ţi-ai propus să nu atragi atenţia în echipamentul ăla? se interesă el făcând semn spre ţinuta ei. Ar trebui să fie o deghizare?

— Da. Sunt cea mai nouă cucerire amoroasă a dumitale.

El nu era sigur dacă auzise bine. Străbăteau pavajul de granit după un lung şir zgomotos de trăsuri. Zeci de copite loveau pietrele, lanţuri zăngăneau şi o sumedenie de roţi huruiau şi vuiau.

— Eşti ce anume? o întrebă privind-o lung.

— Sunt o demimondenă, îl lămuri ea. Surorile mele şi cu mine am căzut de acord că nimeni din cei care te cunosc n-o să-şi aducă aminte dacă te văd cu o femeie de moravuri îndoielnice – şi pe mine e cu mult mai puţin probabil să mă recunoască cineva decât pe dumneata. Nici măcar clientele Casei Noirot nu prea bagă de seamă feţele noastre.

Era complet ţicnită. Niciun om cu ochii în bună stare nu putea să uite faţa ei înşelător de angelică, ochii uşor oblici, de un albastru tulburător, nasul obraznic, buzele pline şi îmbietoare.

— Nu suntem la fel de invizibile ca servitoarele, dar pe-aproape, continuă nebuna. De asemenea, oamenii înclină să nu recunoască o persoană care e în afara mediului ei obişnuit. Am ales special această rochie pentru că mă face să arăt foarte luxos – şi e mai îndrăzneaţă decât ar purta o englezoaică respectabilă. Vezi dumneata, sunt o văduvă veselă, explică ea atingându-şi vălul cochet. Şi nimănui nu i se va părea ciudat că femeia care te acompaniază a preferat să-şi acopere faţa în public.

— Te-ai autonumit amanta mea, spuse el, înăbuşindu-şi un surâs. E frumos din partea dumitale.

— Nu-i un sacrificiu. Majoritatea deghizărilor mele sunt neconfortabile şi deloc drăguţe. Nici hainele mele obişnuite nu sunt foarte atrăgătoare.

— După gustul cui, mă întreb. Îmi amintesc de o pălărie cu un soi de aranjament în formă de moară de vânt din care ţâşneau funde, flori, pene şi mai ştiu eu ce alte chestii.

— Poţi fi mai îndrăzneţ cu pălăriile, dar nu poţi purta acest tip de ţinută în Londra. Sperie clienţii. Marcelline e

singura care ajunge să poarte cele mai excentrice creaţii ale ei, pentru că ea e cea care merge la Paris. Şi să nu uiţi, femeile căsătorite au o libertate de mişcare mai mare atât aici, cât şi acolo.

Longmore ştia prea bine acest aspect. Şi bărbaţilor li se permiteau mai multe în compania lor.

Sophy nu era măritată, dar era o modistă întrucâtva franţuzoaică. Practic era acelaşi lucru.

— Chiar dacă aş merge la Paris, n-aş putea să port exact ce poartă ea, continuă Sophy. Femeile nemăritate de acolo vor să arate şi mai mult decât englezoaicele că sunt neprihănite. Fuste simple, părul strâns la spate. Nu înţeleg ce găsesc bărbaţii atrăgător în asta, dar pe de altă parte… Cu un râset uşor, continuă: Ce-ţi pasă dumitale? Important e că astfel nu vom stârni curiozitatea nimănui. Pe deasupra, oamenii vor fi atât de ocupaţi să se holbeze la ţinuta mea, încât n-o să dea mare atenţie feţei.

Virgină?

Nu putea fi virgină. Ar fi fost absurd. Cu trupul ăla şi mersul ăla şi… şi era *modistă!*

— Că tot veni vorba despre virgine, spuse el, hai să discutăm despre sora mea.

Ţinând seama de biletul adus de Fenwick, Sophy avea motive serioase să creadă că Lady Clara călătorea pe Portsmouth Road. Câţiva dintre prietenii puştiului zăriseră cabrioleta la Hyde Park Corner. După aceea, vehiculul fusese observat pe Knightsbridge Road, îndreptându-se spre Kensington. Dar după cum spusese un băiat de la poştă, mai târziu, la un han din Fulham, o femeie care arăta ca un buldog întrebase care era cel mai bun drum spre Richmond Park.

— S-a făcut că se îndreaptă spre casa mătuşii ei, apoi s-a întors şi a luat-o, se pare, spre sud-vest, conchise Sophy. Richmond Park are vreo însemnătate pentru ea?

— Niciuna de care să ştiu eu. Dacă ar fi să ghicesc, singurul loc la care mă pot gândi este Bath. Când era mică, soră-mea mergea destul de des la Bath cu bunica dinspre

tată. Erau foarte apropiate. Bunica Warford a murit acum vreo trei ani, şi Clara a suportat foarte greu pierderea. Întotdeauna i-au plăcut doamnele în vârstă, prietenele bunicii. Însă nu-mi vine în minte nicio cunoştinţă din Richmond Park.

— Poate nici nu ştie unde se duce, opină Sophy. I s-o fi întâmplat ceva cumplit, care a determinat-o să fugă de acasă orbeşte. Pur şi simplu a fugit.

Ajunseră la bariera de la Hyde Park. Spre deosebire de poştalioane, trăsura lor trebuia să se oprească, iar Longmore trebuia să achite o taxă.

Profită de pauză ca să-l controleze pe Fenwick. Băiatul stătea pe scaunul din spate, cu braţele încrucişate în poziţia caracteristică a pajilor, uitându-se la cerul ce se întuneca cu repeziciune.

Şi contele se uită în sus. Nori groşi li se adunau deasupra capetelor. Nu era îngrijorat. Acoperişul trăsurii era bun şi, dacă se pornea o ploaie puternică, putea să monteze apărătoarea.

Locul din spate nu avea acoperiş, însă Fenwick avea să se descurce. Olney îi dăduse o umbrelă, iar Reade – foarte nefericit că rămăsese acasă – fusese convins să-i cedeze una dintre vechile lui pelerine.

După barieră trecură pe lângă hanul White Horse şi barăcile infanteriei.

— Nu pot înţelege ce i-a venit surorii mele, bombăni el. A fost întotdeauna înţeleaptă.

— Înţeleaptă, dar neştiutoare, preciză Sophy.

Longmore detectă o mică şovăială în vocea ei. Îi cunoştea de-acum toate schimbările de ton. Câteodată, într-o mulţime, o identifica doar după glas, chiar dacă adopta un accent provincial.

Se uită la ea. Îşi ţinea mâna pe frunte. Vălul era la locul lui, disimulându-i expresia feţei, şi totuşi chiar şi el putea să-şi dea seama că era supărată.

— Ce mai e acum? rosti cu asprime.

— Nu ştie nimic, oftă Sophy. Chiar şi pentru o fată de

douăzeci şi unu de ani, e jalnic de naivă.

Inspiră adânc, iar Longmore privi fascinat cum pieptul i se ridica şi cobora. Nu s-ar fi cuvenit, date fiind împrejurările, însă era bărbat, iar ea era îmbrăcată ca o cocotă la modă.

Trecură de canalul Westbourne şi se apropiară de hanul Rural Castle. Răsunau cornurile poştalioanelor, care de acolo îşi separau drumurile. Cel de Portsmouth o lua pe Brompton Road, direcţie pe care urmau s-o apuce şi ei în curând.

— Are trei fraţi. Nu-i aşa de neştiutoare, spuse el. Ştie cum sunt bărbaţii. Trebuia să aibă atâta minte încât să nu-i încurajeze pe niciunul din descreieraţii ăia.

— O femeie poate crede că are habar despre ce e vorba, dar până când nu se întâmplă, până când nu o atinge un bărbat, nu *ştie.*

Longmore îşi aminti reacţia femeii de lângă el când îi suflase pe gât. Era oare posibil ca ea să nu fi ştiut ce credea el că ştie?

Ipoteza era ridicolă. Doar nu era o şcolăriţă. Crescuse la Paris. Era modistă. Şi avea un mers care-ar fi scos din minţi orice bărbat.

Trecu de Sloane Street şi coti pe Brompton Road. Nu mai era decât un poştalion, nu prea departe de ei.

— Poate că asta e, spuse Sophy.

— Ce să fie?

— Poate că avea chiar şi mai puţină experienţă decât fetele de vârsta ei. Cât e de atunci? Numără pe degetele înmănuşate. O lună de când l-a trimis pe cumnatul meu la dracu'. Mă gândesc doar ce-a fost pentru ea. Închipuie-ţi că îţi petreci cea mai mare parte din viaţă presupunând că o să te măriţi cu o anume persoană şi apoi îţi dai seama că nu e ce-ţi doreşti. Sunt sigură că s-a simţit eliberată şi uşurată după ce l-a respins pe ducele de Clevedon, dar după aceea… Trebuia să se regăsească. Trebuia să facă ceea ce fac celelalte fete la şaptesprezece sau optsprezece ani în primele lor sezoane mondene.

— Venerabile! Vocea ascuţită a lui Fenwick întrerupse o tiradă filosofică foarte complicată. Ascultă, Luminăţia Ta!

— Înălţimea Ta! îl corectă Sophy. Ţi-am explicat. Cât de greu e să-ţi aduci aminte?

— Înălţimea Ta! repetă supus Fenwick. Mai bine aţi închide în faţă cât puteţi de bine. Bate vântul de la răsărit.

— Ce e puştiul ăsta, o sfârlează de vânt? pufni Longmore.

În acel moment începu să răpăie ploaia.

— Mai bine v-aţi grăbi, Maiestate, insistă băiatul. Vremea o să se strice urât într-o clipă.

Capitolul 7

„La Putney Heath, la miazăzi faţă de sat, este un obelisc ridicat de Corporaţia Londrei cu o inscripţie comemorând un experiment făcut în 1776 de către David Hartley, Esq., pentru a demonstra eficacitatea metodei de construcţie a caselor rezistente la foc pe care el a inventat-o şi pentru care a primit o bursă de 2500 £ de la Parlament."

Samuel Lewis, *Un dicţionar topografic al Angliei,* 1831

Vremea se strică într-adevăr foarte repede. Vântul începu să sufle cu putere, făcând ca ploaia să lovească din lateral, astfel încât nici chiar prelata nu-i putea apăra în întregime.

Totuşi, orice vizitiu putea conduce o trăsură pe ploaie. Vremea asta nu putea încetini Poşta Regală, darămite să o oprească. Vizitiii poştalioanelor mergeau mai departe prin furtuni, inundaţii, grindină, lapoviţă şi viscole. Pe moment, Longmore se lupta doar cu o ploaie urâtă. Fără tunete şi fulgere ca să agite caii.

Prin urmare, îşi continuă drumul.

Furtuna creştea în intensitate, ploaia bătea câteodată drept în faţă şi altă dată îi lovea din lateral, în funcţie de

rafalele de vânt.

Deşi luna în creştere nu apunea decât la primele ore ale dimineţii, vijelia îi acoperise lumina. Ploaia şiroia pe acoperiş, împiedicându-l pe Longmore să vadă caii şi drumul din faţa lui. Estompase şi razele slabe aruncate pe drum de felinarele trăsurii. Cum bezna se adâncea, încetini treptat până ajunse la un pas de plimbare.

Trecuseră de Queen’s Elm; acum înainta aproape orbeşte, încrezându-se mai mult în cai pentru a ţine drumul drept. Din fericire, era un drum principal pentru căruţe, lat şi neted, ceea ce scădea riscul de a nimeri într-un şanţ.

Totuşi, trebuia să se concentreze la mânatul bidiviilor. Nu putea fi vorba de o conversaţie. În orice caz, cu ploaia ce bătea pe acoperiş şi cu vântul şuierându-le pe la urechi, ar fi trebuit să ţipe pentru a se face auziţi.

Trecură prin sate ce se puteau observa doar datorită luminilor de la câteva ferestre. Nu prea multe. La ţară era ora culcării. Hanurile şi tavernele funcţionau încă, dar în rest nimic.

Contele se uită în stânga. Doar mâna înmănuşată a lui Sophy, strânsă pe mânerul curbat al banchetei, lăsa să i se întrevadă teama.

Deşi îşi mută repede privirea către drum, o parte a minţii lui rămăsese pradă uimirii. Nu-i venea în cap nicio altă femeie care să nu fi urlat sau să nu fi plâns până acum, strigându-i să oprească.

Începu să dezbată în gând această posibilitate.

Deşi, din cauza ritmului lent, păreau să se afle pe drum de ore întregi, ştia că nu ajunseseră prea departe. Nu traversaseră încă podul Putney, care se găsea la numai patru mile de Hyde Park Corner.

Prin ploaia şfichiuitoare, izbuti să distingă înaintea lor nişte lumini ce pâlpâiau. Treptat începu să vadă contururile nedesluşite ale caselor – sau ceva ce semăna cu nişte case. În sfârşit ajunseră la vechea clădire dublă de la barieră, cu acoperişul ei care se întindea peste drum. Acesta abătea cumva ploaia abundentă în timp ce aşteptau ca portarul să

le ia cei optsprezece pence şi să deschidă poarta. Deşi nu prea voia să se întindă la vorbă, bărbatul răspunse totuşi întrebării lui Longmore.

Da, îşi amintea cabrioleta. Un vehicul extraordinar de frumos şi o minunăţie de cal. Două femei se adăposteau sub acoperişul rabatabil. Nu putuse să le vadă prea bine feţele. Una întrebase pe unde se ajungea la Richmond Park.

La insistenţele contelui, portarul se înduplecă să-i ofere mai multe amănunte:

— Le-am zis să ţină drumul ăsta până la răscruce, apoi să se uite după obeliscul de la Putney Heath şi să meargă pe acolo, drept înainte. Le-am spus după ce să se uite. Nu-i greu să ţii drumul principal, dar din oarece motive, unii se abat din drum şi ajung la Wimbledon.

Grăbit, paznicul intră la adăpostul clădirii sale.

— Richmond Park, rosti Longmore. Trebui să ridice glasul pentru a se putea face auzit prin vânt şi ploaia zgomotoasă. Ce dracu' e acolo?

— Am citit că Richmond Park e minunat, spuse Sophy.

— Crezi că s-a dus să admire peisajul?

— Sper că da. S-ar putea să o calmeze.

El trebui să se oprească din vorbă pentru a fi atent la intrarea pe pod. O construcţie veche, îngustă, bolovănoasă, unde din loc în loc apăreau în chip neaşteptat denivelări. Pe o asemenea vreme, într-o beznă deplină, trebuia să înainteze cu foarte mare prudenţă.

Prudenţa nu era stilul preferat al lui Longmore.

Scrâşnea din dinţi când ajunse cu bine pe malul celălalt al Tamisei. De aici încolo se urca spre Putney Heath şi obelisc, cam la două mile distanţă.

Caii îşi târau picioarele pe drum în timp ce ploaia continua să-i biciuiască, şiroaiele scurgându-se de pe marginea acoperişului. Vântul şuierător, care întregea atmosfera de coşmar, sufla apăraia peste chipul lui Longmore şi pe eşarfa pe care o purta la gât.

Deşi ştia că monstruosul ei costum de călătorie era alcătuit din straturi multiple, până la urmă umezeala avea

s-o pătrundă până la oase, dacă nu o făcuse deja.

Îi aruncă o scurtă privire. Îşi întorsese capul într-o parte, aşa că spatele bonetei ducea greul luptei cu ploaia mânată de vânt. Acesta era singurul semn de disconfort. Nicio vorbă de nemulţumire.

El se tot mira de asta, chiar în timp ce era atent la drum şi se întreba ce să facă.

Când în sfârşit ajunseră la Putney Heath, vântul se stinse brusc. Din depărtare se auzi sunetul unui clopot, apoi un uruit ameninţător. Longmore îşi răsuci la timp capul ca să vadă arcul luminos al unui fulger.

Vântul se înteţi din nou venind din aceeaşi direcţie. Îndrepta furtuna direct spre ei.

*

Sophy împietrise. Inima îi bătea cu putere de atâta timp, încât se simţea ameţită. O îngrozea gândul că avea să leşine şi să cadă din trăsură sub o roată. Dacă ea cădea, era posibil ca Longmore nici să nu-şi dea seama, ţinând cont de întuneric şi de răpăitul neîncetat al ploii.

În siguranţa căminului ei, sunetul ploii bătând pe un acoperiş, chiar şi aşa de puternic precum acesta, putea fi liniştitor.

Asta nu era deloc liniştitor. Sophy crescuse la oraş, doar în copilărie stătuse câtva timp la ţară. Îşi amintea vag cum traversaseră Franţa rurală când ea şi cu surorile ei fugiseră din Parisul cuprins de holeră cu trei ani în urmă. Dar călătoriseră într-o trăsură închisă şi nu noaptea, pe o vreme atât de mizerabilă.

Raţional, ştia că nu o pândea nicio primejdie teribilă. În afară de faima sa de om nesăbuit, Longmore era şi un vizitiu foarte priceput. Nu se putea să fie în mâini mai sigure într-o trăsură. Conducea cu acel calm magnific pe care britanicii îl considerau *de rigueur* la cei care mânuiau un bici. Caii păreau liniştiţi şi docili. Drumul era neted şi bine întreţinut. Pe margine erau răspândite hanuri. Se

găsea repede un ajutor la nevoie.

Cu toate astea, nu putea să-şi reprime anxietatea.

Plecase la drum preocupată înainte de orice de Lady Clara. Greutăţile călătoriei, mai ales pe timp de noapte, nu-şi făcuseră loc în mintea ei. În primul rând pentru că în acest moment al anului amurgul se prelungea până târziu, deci întunericul nu era deplin, în al doilea rând, seara promitea să fie una plăcută: când plecase de acasă spre cafeneaua Gloucester, presupusese că luna avea să le lumineze calea.

În loc de asta, erau înconjuraţi de o beznă infernală pe care luminiţele întrezărite ici-colo nu făceau decât să-l accentueze. Păreau să înainteze printr-o pustietate sinistră.

Arcul unui fulger întrerupse monotonia sumbră, făcând-o să tresară. Longmore îşi întoarse capul brusc în acea direcţie şi, la lumina slabă a felinarelor trăsurii, Sophy văzu cum i se încordase maxilarul.

— Eşti bine? vru el să ştie.

— Da, minţi ea.

— Cailor n-o să le placă deloc o furtună cu tunete şi fulgere, aşa că m-am hotărât să nu risc. N-o să-i fii de mare ajutor surorii mele cu gâtul rupt. Va trebui să ne oprim.

Sophy se strădui să-şi potolească bătăile puternice ale inimii. La oricâte pericole s-ar fi expus acum, întârzierea o neliniştea şi mai mult. La Londra, după ce Fenwick îi povestise ce aflase de la prietenii lui despre cabrioletă, căutase Richmond Park pe o hartă. Nu era departe de capitală. Totuşi, oricât de mică ar fi fost distanţa, dacă însuşi Longmore nu voia să rişte continuând călătoria, atunci nicio persoană sănătoasă la cap nu ar fi încercat.

Nu peste mult timp intrară în curtea unui han. Fulgere albe luminau cerul şi tunetele bubuiau tot mai des şi mai tare, foarte aproape de ei.

În timp ce grăjdarii se grăbeau să ia în primire caii, Longmore o trase practic din trăsură şi o purtă spre intrare, strigând peste umăr:

— Aveţi grijă de puşti. Dacă nu s-a înecat, uscaţi-l şi

daţi-i ceva de mâncare.

Peste un minut, în vreme ce ea îşi scutura apa de pe rochie, contele i se adresă hangiului cu aceeaşi nervozitate arogantă pe care o manifestase faţă de Dowdy şi asistenta ei:

— Da, două camere. Mătuşa mea are nevoie de o cameră a ei. Şi ai face bine să-i trimiţi o cameristă.

— Mătuşa dumitale? spuse Sophy după ce hangiul plecase grăbit să se îngrijească de camere.

O scânteie veselă se aprinse în ochii întunecaţi ai lui Longmore şi un surâs slab îi ridică colţurile gurii.

— Poate nu ştii că eu călătoresc întotdeauna cu mătuşa mea. Sunt un nepot extrem de grijuliu. Din fericire, am o mulţime.

Numai de atât fusese nevoie: o licărire ştrengărească în ochii lui negri şi umbra unui surâs. Inima ei tresări şi îi trimise valuri de căldură prin tot corpul, mai ales în pântece. Trebui să lupte cu ea însăşi ca să nu se repeadă la cea mai apropiată fereastră şi să o deschidă larg, nu conta că e furtună. Avea nevoie de o porţie mare de apă rece.

Îşi spuse să se liniştească. Probabil că el folosise acea privire cu sute de femei, cu acelaşi efect. În plus, ea era o Noirot. Ea era cea care trebuia să distrugă bărbaţii doar cu o privire.

În orice caz, trebuia să fie bucuroasă că Longmore avea un minim de înţelepciune.

Pentru că eufemismul *fille de joie*[8] dispăruse, „mătuşă” era probabil mai util decât „nevastă”. Longmore era cunoscut în regiune, şi se ştia prea bine că nu era însurat şi n-avea niciun gând să-şi pună pirostriile în viitorul apropiat.

— E ridicol, zise el consultându-şi ceasul de buzunar. N-am mers nici măcar opt mile şi e aproape zece şi jumătate.

— Ea n-ar călători pe vremea asta, nu? spuse Sophy

---

8 Prostituată (în lb.franceză, n.tr.)

pe o voce joasă, deşi erau singuri în încăpere. Dacă a vizitat într-adevăr parcul, nu crezi că la lăsarea întunericului s-a oprit la un han din preajmă?

— Sper să fie aşa. Dar cine ştie ce-i trece prin minte?

— O are pe Davis, îi aminti ea. N-ar lăsa-o pe stăpâna ei să se expună primejdiilor.

— Clara poate fi cumplit de încăpăţânată. Speranţa mea stă în cal. Oriunde se va duce, îi va fi al naibii de greu să schimbe caii. La cabrioletă este suficient unul, dar trebuie să fie puternic. Hanurile îi ţin pe ăştia pentru poştalioane şi diligenţe. Probabil că va fi nevoită să-l păstreze pe cel cu care a pornit-o la drum, ceea ce înseamnă că va trebui să facă pauze lungi şi dese ca să-l adape, să-i dea de mâncare şi să-l lase să se odihnească.

Sophy nu ştia mare lucru despre îngrijirea cailor. Ea şi surorile ei fuseseră destul de ocupate să înveţe nu doar meserie, ci şi să se poarte ca nişte femei de lume. Asta însemnase o realizare importantă pentru cele trei fete, în condiţiile în care dispuneau de foarte puţin timp liber, dar nici n-ar fi putut să procedeze altfel. Cu toate că cei din familiile DeLucey şi Noirot erau pungaşi şi tâlhari mai mari sau mai mici, nu uitau niciodată că aveau o descendenţă nobilă. De asemenea, ştiau că accentul rafinat şi bunele maniere contribuiau în mare măsură la atragerea aristocraţilor creduli în plasa lor.

Învăţarea croitoriei şi deprinderea comportamentului elevat – fără a mai menţiona căpătarea anumitor talente mai puţin nobile de la alde Noirot şi DeLucey – nu le mai lăsaseră timp pentru fineţuri precum echitaţia şi arta îngrijirii cailor. Sophy putea să recunoască tipurile generale de trăsuri şi să aprecieze un bidiviu arătos, dar pentru restul trebuia să se bazeze pe cunoştinţele lui Longmore.

— O să-l trimit pe Fenwick să se bage printre grăjdari, spuse el privind către uşa pe unde ieşise gazda lor. Vor fi observat cabrioleta dacă a trecut pe aici sau vor fi auzit despre ea de la băieţii de la poştă. O să obţinem informaţii mai amănunţite de la ei decât de la oricare paznic de

bariere.

Imediat reapăru hangiul, urmat de o servitoare durdulie, în vreme ce Sophy urca pe scări spre camera ei, Longmore rămase în urmă, discutând cu proprietarul hanului.

*

La mai puţin de zece mile distanţă, la hanul Esher's Bear, Lady Clara stătea lângă foc studiind harta rutieră întocmită de Paterson.

— Portsmouth, îi spuse lui Davis. Suntem deja în această direcţie şi e numai o călătorie de o zi. Nici măcar şaizeci de mile.

— Da, dar sunt mai puţin de douăzeci de mile până la Londra, milady, o atenţionă camerista.

— Nu mă întorc, rosti ferm Clara. Nu o să mă întorc la *el.*

— Milady, nu e înţelept.

— Nu sunt înţeleaptă! Clara sări de pe fotoliu, lăsând ghidul să cadă pe podea. Am refuzat un duce pentru că nu mă iubea îndeajuns. Sărmanul Clevedon! Cel puţin el mă *plăcea.*

— Milady, toţi cei care vă cunosc vă iubesc.

— Nu şi Adderley, spuse Clara cu amărăciune. Cum de-am putut fi atât de oarbă? Dar am fost. Am crezut toate acele cuvinte romantice pe care le-a luat din cărţi.

— Unii bărbaţi nu se pot exprima.

— Ştiu, dar nu asta era problema, nu-i aşa? Nu asta era adevărata problemă. Cel mai umilitor a fost când Lady Bartham

— *Loretta Chase* a subliniat un lucru foarte simplu: dacă mă iubea sincer şi mă respecta, n-ar fi făcut niciodată ce a făcut.

Domnia sa n-o spusese chiar aşa de făţiş. Pe de altă parte, insultele lui Lady Bartham nu erau niciodată virulente. Se strecura pe lângă subiect ca un şarpe şi din

când în când, atunci când nu te aşteptai, se repezea la tine, înfigându-ţi nişte colţişori atât de fini, încât abia dacă-i simţeai... până când, în clipa următoare, otrava te pătrundea.

— Portsmouth e un oraş maritim, milady, zise Davis după o clipă de tăcere. Foarte dur. Marinari şi bordeluri şi...

— E aproape, o întrerupse Clara. E port. Pot să mă îmbarc pe o navă şi să plec departe. Nu poate fi chiar aşa de periculos. Se duc acolo o mulţime de vizitatori. Dacă tot sunt dezonorată, de ce să nu văd lumea? Nici măcar n-am văzut Anglia! Unde mă duc eu vreodată? La moşia noastră din Lancashire şi înapoi la Londra, şi din nou în Lancashire. De când a murit bunica Warford, nu mă mai duc nicăieri. Obişnuia să mă ia cu ea şi ne distram de minune, spuse ea înghiţind în sec. Încă o chinuia dorul de bunica ei. Nimeni n-o putea înlocui, iar acum avea nevoie de sfaturile sale mai mult ca oricând. Obişnuia să-şi conducă singură trăsura, ştii? continuă ea, deşi Davis ştia foarte bine. Dar Clara simţea nevoia să vorbească, şi camerista nu ţipa la ea cum o făcea mama. Conducea excelent. Mergeam la Richmond Park şi îi vizitam prietenele de acolo.

Făceau adesea excursii de o zi la Richmond Park şi la Hampton Court. Clara alesese acum această destinaţie sperând cumva ca spiritul bunicii să-şi facă apariţia şi să-i spună ce să facă. Părăsise parcul la fel de încurcată cum venise şi se îndreptase către Hampton Court, dar înţelepciunea bunicii nu o vizitase nici acolo. O întâlnise pe bătrâna Lady Durwick, care o sfătuise să se întoarcă şi să lase prostiile.

Nu ştia încotro s-o apuce. Spre Portsmouth, pentru început. După aceea... undeva, oriunde. Dar nu la Londra. Nu înapoi la *el.*

Camera lui Sophy era mică, dar curată, şi camerista se arăta foarte dornică să-i fie pe plac. Oamenii din toate păturile societăţii judecau după aparenţe. În vreme ce accentul rafinat şi hainele elegante garantau un serviciu atent, bacşişurile generoase puteau ridica nivelul serviciilor

la cea mai pură slugărnicie.
Sophy nu numai că era îmbrăcată elegant, dar avea şi bani gheaţă. Marcelline o pusese pe Leonie să facă rost de fonduri pentru bacşişuri, iar Sophy nu se zgârcea să le împartă. Voia o cină gustoasă, un foc bun şi o baie şi era dornică să plătească pentru asta.
Le primi pe toate trei repede, fără bătăi de cap, în ciuda orei târzii şi a numărului mare de clienţi care se refugiaseră de furtună.
Era totuşi prea agitată în legătură cu Lady Clara şi magazinul, aşa încât abia dacă ciuguli puţin din felurile de mâncare. De vreme ce, chiar în cele mai bune condiţii, avea un somn uşor, ştia că n-ar fi putut să adoarmă decât după ce făcea o baie. Asta avea s-o liniştească. Pe deasupra, trebuia să-şi scoată îngrozitorul amestec de ou din păr. Îşi adusese săpunul ei favorit, înmiresmat cu lavandă şi rozmarin.
Deşi servitorii de la han aduseseră o cadă foarte mică, se îmbăiase altă dată în condiţii şi mai primitive. Şi nu, nu era cel mai simplu lucru cu putinţă să-şi spele părul fără ajutor, dar se descurcă.
Şi astfel, cu timpul, mulţumită spălatului pe cap, băii şi miresmei liniştitoare a săpunului – la care se adăugă un pahar cu vin –, agitaţia începu să se domolească.
Îşi puse cămaşa de noapte, se înfăşură în halat, îşi turnă încă un pahar de vin şi se aşeză într-un fotoliu lângă foc să-şi usuce părul.
Pereţii vechiului han erau groşi, aşa că auzea foarte puţin din ce se petrecea în afara camerei. Tunetele se îndepărtau şi, chiar dacă ploaia continua să bată în fereastră, sunetul nu i se mai părea înspăimântător, acum că era în siguranţă şi uscată. Întotdeauna îi plăcuse ropotul ploii.
Îşi aminti de zilele ploioase de la Paris şi de ploaia ceţoasă de săptămâna trecută, când se plimbase pe St. James’s Street ca să-l atragă pe Lord Longmore din bârlogul lui. În timp re se prefăcea că se uită în altă parte, îl

observase cum traversa strada spre ea. Picioarele lungi în pantalonii minunat ajustaţi, jacheta elegant croită ce i se mula pe trup, subliniind umerii laţi şi trunchiul suplu, eşarfa albă ca zăpada legată şic sub bărbia sa puternică… Se mişca cu graţia uşoară a unui bărbat care se simte bine în pielea lui şi complet sigur pe el. Ce combinaţie ciudată era! În parte filfizon, în parte zurbagiu… Aşa de înalt şi de bine făcut… I-ar fi plăcut să-i croiască ea hainele. Ah, i-ar fi plăcut la nebunie să-l îmbrace în ceva cambrat pe corp! Până la urmă, nu era nimic rău în visare.

Dar ce ardea?

*

Longmore încerca să nu se gândească la faptul că sora lui căzuse pradă furtunii.

„N-o fi afară, în bătaia vântului şi a ploii, îşi zise. Nu e atât de proastă. Chiar dacă e, Davis n-ar accepta asta.”

Dar oriunde ar fi fost Clara, era puţin probabil s-o prindă din urmă prea curând. În consecinţă, nu putea s-o protejeze.

În vreme ce mintea îi ţesea imagini îngrozitoare cu sora lui în ghearele tâlharilor, nu putea să ignore ce se petrecea în camera alăturată. Auzise zgomotul înfundat al vocilor când Sophy vorbise cu camerista, tropăitul paşilor în cameră, o bufnitură când un lucru greu fusese lăsat pe podea şi apoi un plescăit.

Făcea baie.

Asta era o imagine cu mult mai plăcută decât a surorii sale în pericol. În definitiv, grijile legate de soarta Clarei n-ar fi făcut decât să-i tocească nervii, deja slăbiţi după chinul îndurat prin furtună.

Trimise după încă o sticlă de vin şi îi dădu servitorului jacheta s-o usuce şi s-o cureţe. De vreme ce pantalonii îi erau încă umezi, trase un fotoliu lângă foc şi se aşeză cu paharul în mână.

Treptat, se linişti. Poate că sora lui era nebună, dar n-

ar fi expus calul pericolelor. Se va fi adăpostit, precis într-un han respectabil, pentru că Davis n-ar fi lăsat-o să între într-unul sordid – şi hanuri respectabile erau o sumedenie pe Portsmouth Road.

Vinul şi gândurile mai optimiste îl calmară, aşa că se lăsă în voia unei moţăieli agreabile. Tocmai îşi ridicase picioarele încălţate în cizme pe apărătoarea căminului când Sophy ţipă.

Sări din fotoliu la uşa dintre camerele lor şi zgâlţâi mânerul. Nu se deschidea. Se dădu înapoi cu un pas şi izbi, iar uşa zbură de perete.

Sophy gemea slab de durere şi ţopăia pe loc încercând să-şi scoată halatul. Ieşea fum din tiv. Văzu o mică flacără care se strecura în sus.

Din două salturi ajunse la ea, rupse şireturile, îi trase halatul jos şi îl aruncă în cada de baie.

— Ah! icni ea. Ah!

— Eşti bine? o întrebă el. Fără a mai aştepta un răspuns, o întoarse, cu inima bătându-i cu putere în timp ce căuta semne de arsură. Văzu câteva pete maronii şi găuri la poalele halatului, dar nu ardea nimic. Ce naiba făceai?

O răsuci la loc. Deşi plină de volănaşe – la gât şi încheietura mâinii şi la decolteu – cămaşa ei de noapte nu acoperea mare lucru. Muselină subţire ca hârtia… prin care se puteau întrevedea contururile… trupului ei… gol.

Mintea îi fu cuprinsă de ceaţă. O înlătură. Nu era timp pentru asta acum. Nu trebuia să se grăbească. Nu era nici timpul, nici locul.

O parte a minţii îi spunea „De ce nu?”, însă o ignoră.

— Te-ai îmbătat? Ai căzut în foc?

Cineva bătu la uşa de pe culoar.

— Doamnă! Doamnă!

Sophy se repezi la geamantan şi începu să scotocească, pe când Longmore merse să deschidă uşa. Un servitor de la han stătea în prag.

— Ce naiba vrei?

— Înălţimea Voastră, îmi cer iertare, dar cineva a ţipat

– şi unul din oaspeţi a mirosit fum.

— Da, am ţipat, spuse Sophy înfăşurându-se într-un şal. Mi s-a părut că văd un liliac.

— Un liliac, doamnă? Dar fumul? Servitorul adulmecă. Miroase afum.

Tipul încerca să se uite pe lângă Longmore, care avansă până în pragul uşii ca să-i blocheze căutătura pofticioasă în direcţia unei femei care nu-i aparţinea.

— Ăsta a fost liliacul, declară contele. L-am prins şi l-am zvârlit în foc. Ţi-ar plăcea să iei o îmbucătură? Nu-i încă bine făcut, mă tem. Nu? Păi, atunci haide, afară cu tine.

Închise uşa în nasul servitorului şi se întoarse către Sophy, căreia şalul îi acoperea acum cele mai interesante părţi.

La început căutase doar urme de arsură. După aceea, descoperise cât de subţirică era cămaşa ei de noapte. Acum băgă de seamă că părul îi era ud, revărsându-i-se pe umeri. Îi cădea peste sâni, lung şi des. În anumite locuri, câteva bucle începuseră să se usuce şi, pe măsură ce se uscau, îşi schimbau culoarea de la un castaniu-deschis la blond-auriu… şi se încreţeau. Singure.

Răsuflarea i se acceleră, iar organele de procreare îi ajunseră într-o stare de excitaţie insuportabilă.

„Nu acum.”

„De ce nu?”

— Ce naiba s-a întâmplat? zise în cele din urmă. Zărind sticla cu vin pe măsuţa de lângă foc, o întrebă: Cât de mult ai băut?

— Nu sunt beată. Eram… eram prea agitată ca să adorm. Am făcut baie.

— Am auzit, spuse el. Cum ea îl privea cu ochii măriţi, fără să scoată un sunet, continuă: M-aş fi uitat pe gaura cheii, dar metoda asta nu-i atât de bună pe cât i s-a dus vestea. Poţi să vezi doar o mică parte din cameră, de obicei, şi din experienţă ştiu că nu-i partea cea mai interesantă. În orice caz, eram lângă foc, uscându-mă, şi nu părea să merite osteneala să părăsesc sticla şi căldura ca

să mă ghemuiesc lângă uşă, totul ca să nu văd mare lucru.

Sophy se uită la uşa dintre camerele lor, apoi la cada de baie, apoi la el.

— Nu credeai că merită *osteneala?*

Longmore ridică din umeri.

— Nu ştiu ce mi-a venit. Şi încă nu ştiu cum ai izbutit să iei foc, la cât erai de udă.

După o clipă de tăcere, Sophy îi explică:

— Nu am făcut doar baie, ci mi-am spălat şi părul să-mi scot amestecul de ou. Se râncezise. Eram sigură că dacă îmi pun capul pe pernă, toate insectele din apropiere o să dea năvală să se ospăteze.

— Nu era atât de rău.

— Spui asta pentru că nu era pe capul *dumitale.* Pe scurt, m-am spălat pe cap. Apoi a trebuit, evident, să-mi usuc părul lângă foc. Tocmai asta făceam, dar probabil că am aţipit – şi când m-am trezit, îmi luase foc halatul. Presupun că am alunecat pe fotoliu şi am ajuns prea aproape de cămin, iar o scânteie a sărit pe mine. După aia, n-am putut să-mi desfac afurisitele alea de funde ca să-mi scot blestematul de halat de pe mine. Mulţumesc pentru că m-ai salvat. Îmi pare rău că ţi-am pricinuit atâtea n-necazuri.

— Păi, a fost captivant, zâmbi el.

— Nu-mi place să fiu captivantă în fe-felul ăsta.

— Doamne, Dumnezeule, doar n-o să începi să plângi acum, nu-i aşa? Nu eşti supărată că ţi-ai stricat halatul, nu?

— Nu… nu. Bineînţeles că n-nu.

— Pentru că nu m-am uitat pe gaura cheii?

— Nu fi r-ridicol.

— Atunci de ce plângi?

— Nu plâng! protestă ea clipind des. Mă simt foarte bine.

— Nu, nu-i aşa.

— Ba da. Doar că… mă gândesc mereu că trebuia să stau cu sora dumitale atunci când a venit la magazin sâmbăta trecută. Ţi-am spus că o să ne ocupăm de

Adderley, dar pe ea n-am înştiinţat-o. Aveam alte treburi pe cap. Mama dumitale. Şi Dowdy's. Şi acum… se pare că mi-am organizat greşit priorităţile.

— Aiureli. Nu ştiai că sora mea avea să se poarte ca o proastă.

— Nu eram atentă! Şi acum e în pericol. N-are nici cea mai mică idee cum să supravieţuiască. N-ar recunoaşte un ticălos nici dacă ăla ar avea o etichetă pe piept. A avut încredere tocmai în Adderley! Ar fi trebuit să fac ceva!

— Ce tot spui acolo? Ce puteai să faci?

— Ceva, oftă Sophy ridicându-şi braţele. O diversiune.

Longmore veni spre ea, o luă de umeri şi o scutură uşor.

— Opreşte-te.

— Sunt atât de îngrijorată!

Îi luă faţa în mâini şi i-o ridică aşa încât să o poată privi în ochi. Erau plini de lacrimi. Era ca şi cum ai fi scrutat Marea Adriatică prin ceaţă. O mică perlă sărată îi alunecă pe nas. Buza de jos se bosumflase. Tremura.

Nu era momentul şi nici locul. Nu trebuia să grăbească lucrurile, îşi aminti Longmore. Însă mişcarea braţelor lui Sophy îi făcuse sânii să tremure, iar contele se putea gândi doar la un lucru la un moment dat, şi în orice caz interdicţiile nu însemnau mare lucru pentru el.

Era cine era, adică nu un băiat cumsecade. Aşa că se aplecă şi îi strivi gura mică şi îmbufnată sub a lui.

*

Nu făcuse niciodată lucrurile pe jumătate. Nu era să înceapă tocmai acum.

O săruta apăsat, îndrăzneţ, nesăbuit, la fel cum făcea toate lucrurile. Nu-i dăduse niciodată prin cap să fie prevăzător.

De fapt, nici nu-i dăduseră prea multe prin cap. O făcuse, aşa, pur şi simplu, în felul în care făcea totul, fără să chibzuiască ori să-şi facă griji.

Şi apoi, căzu de pe o stâncă.

Se duse tot mai jos, ca şi când dedesubt era o mare şi el cădea drept în ea.

Cumva, se scufunda în fiinţa ei. Gusta marea – o picătură de lacrimi sărate şi mai era şi o urmă de vin din care băuse. Îi inspiră mireasma proaspătă. Acolo unde se scufunda, lumea era caldă. Levănţica şi încă o aromă parfumau aerul, amintindu-i un moment încântător: soarele Toscanei şi o vilă îmbrăcată în lavandă şi iasomie. Simţi aceeaşi fericire inexplicabilă, înălţătoare pe care o simţise cu ani în urmă, departe de Anglia.

O luă în braţe. Instinctiv, se agăţa de ceva prea minunat, peste înţelegerea lui.

Gura ei se topi pur şi simplu sub a lui, atât de moale şi îmbietoare. Şi trupul i se contopi cu al lui ca şi când era cel mai firesc lucru din lume. Îşi ridică braţele şi îl luă de gât. Sânii i se apăsau de jacheta lui. Era aşa de caldă, cu rotunjimi atât de dulci, şi el era din ce în ce mai fierbinte, pulsul îi bubuia în vreme ce se afunda tot mai adânc, înnebunit de dulceaţa gurii ei, de mirosul proaspăt şi de felul desăvârşit în care curbele ei ademenitoare se îmbinau cu trupul lui.

O prinse de fund, strângând-o mai tare lângă el. Geamătul ei înăbuşit îl făcu să tresară. Era exact semnalul de care avea nevoie.

Îşi desprinse mâinile de pe şezutul ei, îşi luă gura de pe a ei, se retrase cu un pas şi încă unul.

Sophy abia se ţinea pe picioare, contemplându-l uimită cu ochii ei mari şi albaştri. Şalul zăcea într-o băltoacă pe podea.

— Doamne, Dumnezeule, spuse ea cu sufletul la gură.

Îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la el ca un beţiv care încearcă să se adune.

„Drace!” bombăni el în gând. Era prima oară. Nu mai fusese sărutată niciodată până atunci.

Era cu totul imposibil.

Nu, nu era.

Ba da, era.

N-avea importanţă. Singura soluţie pentru el era să se retragă, şi încă repede de tot.

— Să. Nu. Mai. Faci. Niciodată. Aşa. Ceva.

— Da, replică ea cu un mic zâmbet confuz.

— Nu suport istericalele, rosti Longmore hotărât.

— Da, repetă Sophy.

Şi el era ameţit, dar o putea vedea destul de limpede. Vedea mult prea mult din ea… sau nu prea suficient. Putea să vadă şi patul, doar la câţiva paşi, atât de îmbietor.

Păi, atunci, de ce să nu accepte invitaţia?

Pentru că… nu ştia de ce. Sau de ce nu.

Îi întoarse spatele, ei, patului, întregii situaţii şi ieşi cu paşi apăsaţi.

*

Ca prin ceaţă, Sophy îl urmări plecând.

Avea în faţa ochilor imaginea completă: părul negru ciufulit ca şi când şi-ar fi trecut degetele prin el – sau ca să o fi făcut? —, umerii laţi şi zvâcnirea omoplaţilor sub jachetă, muşchii braţelor, ispititor de vizibili sub pânza fină a cămăşii, şalele şi ascuţirea vestei acolo unde se strângea la baza şirei spinării… şi mai departe şoldurile şi picioarele lungi… şi corpul lui întreg ce se mişca uşor şi graţios ca un cal pursânge.

Longmore închise uşa în urma lui cu o bruscheţe care o făcu să tresară, scoţând-o din amorţeală.

Îşi scutură capul. Închise şi deschise ochii. Îşi trecu limba peste buze… aşa cum o făcuse el.

Îşi umplu paharul cu vin şi îl sorbi dintr-o înghiţitură ca să se întărească, apoi se îndreptă spre uşa ce lega camerele lor şi o deschise.

El înţepeni, cu paharul de vin dus pe jumătate spre gură. Gura aia păcătoasă şi periculoasă.

— Nu, spuse ea. În niciun caz.

— Poftim? Ai înnebunit?

— Am fost nebună pentru o clipă, dar nu poţi să mai faci aşa ceva. Nu poţi să fii aşa un idiot.

— Pleacă, se răsti el. Ştii că eşti aproape dezbrăcată?

— N-are importanţă. Vreau…

— *N-are importanţă?* Ascultă-mă, Domnişoară Fără Prihană. Sunt multe lucruri cărora un bărbat „nu le dă importanţă”. O femeie aproape goală nu se află printre ele.

— *Tant pis*[9]*!* pufni ea. N-am avut timp să mă îmbrac. Trebuie s-o spun atâta timp cât ştiu de ce o spun, atâta timp cât sunt încă ameţită.

Contele îşi trecu mâna prin părul în dezordine.

— Nu trebuie să spui nimic. Trebuie să pleci.

— Nu pot să mă încurc cu clienţii, îi explică Sophy. Pică prost pentru afaceri.

— Afaceri!

— Şi să nu-mi spui că nu eşti un client.

— Nu sunt, prostuţo. Când am cumpărat ultima oară o rochie?

— Orice bărbat care are mijloacele de a plăti facturile noastre are toate şansele să pună mâna, mai curând sau mai târziu, pe o femeie pe care ne-o dorim în magazinul nostru. Nu va deveni clientă fidelă dacă ni se va duce faima că vânăm bărbaţi.

— Afaceri, oftă el. Deci despre magazin e vorba!

— Da. Ceea ce înseamnă că vorbesc foarte serios. Dacă mă mai săruţi încă o dată, o să te înjunghii.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi trântind uşa în urma ei.

Îşi turnă încă un pahar de vin, dar pe ăsta îl bău mai încet. Inima îi bătea atât de tare, că o durea. Nu-şi putea aminti când făcuse pentru ultima dată ceva aşa de dificil şi de înspăimântător şi complet contrar voinţei sale.

Nu era de mirare că Marcelline îşi pierduse capul după Clevedon. Nu era de mirare că insistase să-i explice lui Sophy pentru a o suta oară cum se fac copiii.

Dorinţa era o forţă periculoasă.

---

9 Cu atât mai rău (în lb. franceză în original, n.tr.)

Ca oricărui Noirot, lui Sophy îi plăceau primejdia, riscul, jocurile de noroc. Dar nu putea, nu voia să se joace cu Casa Noirot. Dacă lăsa forţa periculoasă să pună stăpânire pe ea, ar fi distrus tot ce clădiseră ele cu nişte eforturi şi suferinţe de neînchipuit.

Se ridică, se îndreptă spre cada de baie şi scoase halatul pe care îl aruncase acolo. Îl stoarse şi îl aşeză peste fotoliu – în preajma focului, dar nu prea aproape. Se mai putea salva ceva. Fetele de la Societatea Modistelor puteau să-l desfacă şi să recupereze bucăţi de pânză.

Halatul nu era important. Magazinul era cel pe care Sophy trebuia să-l salveze – şi asta însemna să o salveze pe Lady Clara. Asta era misiunea ei, deloc uşoară.

Zâmbi. Era o Noirot, la urma urmelor, şi ce haz ar mai fi avut dacă ar fi fost uşor?

Capitolul 8

„Richmond Park are un perimetru de opt mile şi se întinde pe 2253 de acri[10] din care abia o sută ţin de această parohie; 650 de acri sunt în Mortlake, 265, în Petersham, 230, în Putney şi restul, în Kingston. Relief ul e diversificat, cu dealuri şi văi; de asemenea, numeroşii stejari falnici şi alte specii de arbori îi conferă un aspect plăcut.”

Daniel Lysons, *împrejurimile Londrei,* 1810

Reşedinţa Warford
Sâmbătă, 6 *iunie*

— Bolnavă? spuse Adderley. Sper că nu e ceva grav.

---

10 Un acru = circa 4000 m^2 (n.tr.)

Clara era ditamai muierea, îşi zise, nici gând să fie slabă sau bolnăvicioasă.

— Şi noi sperăm, replică Lord Valentine. Probabil că a prins-o răceala seara trecută la mătuşa Dora. Are o casă veche şi peste tot trage curentul. În plus, noaptea era umedă.

— O răceală, deci, făcu Adderley. Simţea şi el răceala. Tristeţea plutea în aer la reşedinţa Warford.

Mai mult decât tristeţea obişnuită a locului. Găsea atmosfera glacială în cel mai bun caz. Faţă de el, Lady Warford fusese de o politeţe lipsită de orice căldură, lăsând impresia că mirosise ceva ce bunele maniere nu-i permiteau să menţioneze. Clara fusese la început destul de apropiată – sau cât de afectuoasă ştia ea să fie –, dar devenise din ce în ce mai distantă odată cu trecerea timpului.

Nu că sentimentele lor ar fi contat. Clara trebuia să se mărite cu el, şi toată lumea ştia asta. Puteau să cârtească oricât voiau – de altfel, Lady Warford nu pierdea nicio ocazie să-i reamintească originea lui modestă –, dar el nu avea să plece şi ei nu-şi puteau permite să-l lase să plece.

Singurul lucru pe care nu-l anticipase era îmbolnăvirea Clarei.

O maladie gravă, dacă era să se ia după semnale. Faţa lui Lord Valentine era evident funebră.

Adderley simţi cum îl cuprindea panica. Nu putea să moară. Nu înainte de nuntă.

— Pot fi de vreun ajutor? vru el să ştie.

Lord Valentine îşi scutură capul cu tristeţe.

— Regret, nu e nimic de făcut. Mama noastră e cu ea. N-a părăsit-o niciun moment.

— Îmi imaginez că aţi trimis după un doctor.

— Te asigur că sora mea este foarte bine îngrijită. Îndrăznesc să spun că într-o zi, două va fi în perfectă stare.

Lord Valentine nu vorbise cu prea multă convingere.

Îngrijorat şi furios, Adderley plecă.

Îşi petrecuse luni întregi să o dea pe brazdă, luni pe

care le-ar fi putut dedica altcuiva.

Să facă bine să nu moară, căci ar fi fost al dracului de supărător. Nu cunoştea nicio altă fată cu zestre mare care să fie măcar pe aproape atât de uşor de cucerit. Pe deasupra, nu avea timp s-o seducă pe noua victimă. Creditorii n-ar mai fi aşteptat nici măcar până la înmormântare.

*

Se aflau iarăşi în trăsură, pregătindu-se de plecare. Mohorât, Longmore se întreba ce-l apucase în ajun ca să nu profite de o ocazie perfectă.

Era surpriza, hotărî el. Fusese luat complet prin surprindere să afle că Sophy era aşa de neexperimentată.

În mod normal, îşi revenea repede după şocuri, dar fusese o zi cumplită. Sora lui fugise de acasă, astfel că prima dată, după ani buni, trebuise să-şi facă griji pentru ea, apoi Sophy luase foc.

Nu era de mirare că mintea îi plecase cu sorcova.

După ce se zvârcolise şi se răsucise – fără îndoială din cauza excitaţiei sexuale nesatisfăcute reuşise să doarmă destul de bine. Ziua care începuse se anunţa senină, iar mintea îi funcţiona din nou. Putea să vadă lucrurile limpede acum.

Poate că nu era prea experimentată. Asta nu însemna că n-avea nicio experienţă. Era franţuzoaică. Avea gust. Era doar o fată mofturoasă care nu practicase prea mult artele amorului.

Un bărbat avea să contribuie la educaţia ei într-o bună zi. De ce să nu fie el acela?

Era adevărat, nu mai jucase niciodată rolul mentorului, dar trebuia să înceapă odată. În plus, fusese întotdeauna dornic să descopere situaţii noi.

Tot atât de adevărat era că Sophy îi poruncise să nu se apropie, dar asta fusese *după.* Până când să facă greşeala prostească de a se întoarce în camera lui, ea

fusese destul de entuziastă.

În acea dimineaţă, la micul dejun, îl întâmpinase veselă, fără urme vizibile de supărare.

Parada modei extravagante continua cu o rochie de călătorie într-o combinaţie de gri şi roz. Un fel de pelerină, un accesoriu în mare vogă, se răsfira peste mânecile uluitor de umflate. La gâtul aşa-zisei pelerine fâlfâia un guler din dantelă albă sub care începea linia fundelor ce se sfârşea într-un punct de sub talie – ca şi când bărbaţii ar fi avut nevoie de vreo îndrumare într-acolo. Fundele continuau în jos pe laturile fustei, de-a lungul unui V pus invers ce indica, în mod bizar, exact acelaşi loc. Pălăria avea flori de jur împrejurul borului şi încă şi mai multe flori ce răsăreau din spate, printre nenumăratele panglici verzi.

Longmore ameţea numai privind-o.

O prefera aproape goală, dar şi asta era fără îndoială distractiv. De vreme ce îi aştepta o zi de explorare prin Richmond Park, distracţia era absolut necesară.

Abia ce plecară de la han când Fenwick, de la spatele trăsurii, începu să strănute cu putere.

— Ai face bine să nu te îmbolnăveşti, spuse contele. N-avem timp să îngrijim răceli.

— Doar că mirosii oarece, spuse puştiul. La privirea urâtă a lui Longmore, simţi nevoia să continue: Ceva. Ce naiba este cu mirosul ăsta?

— Ce miros?

Singurul miros pe care-l simţea contele era lavanda lui Sophy. Se îndoia că Fenwick, din locul unde stătea, după acoperişul strâns şi grămada de bagaje, putea percepe o mireasmă abia subînţeleasă.

— Cred că se referă la aer, interveni Sophy. Asta-i aerul de ţară, Fenwick.

Inhală adânc, iar pieptul i se ridică şi coborî în mod foarte vizibil, datorită fundelor.

Desfacerea lor i-ar fi oferit un spectacol pe cinste, se gândi Longmore.

*

Richmond Park părea de-a dreptul minunat. Deşi crescuse la oraş, Sophy putea înţelege atracţia unei naturi răspândite pe arii largi, iar aici era o întindere imensă, cam de cinci ori mai mare decât Hyde Park, după cum o informase Longmore. Putea lesne să şi-o închipuie pe Lady Clara stând pe vârful unui deal şi contemplând Londra învăluită de ceaţă. S-ar fi simţit la o distanţă sigură de toate necazurile ei.

Dar nu era în siguranţă. N-avea nici cea mai mică idee cum să aibă grijă de ea însăşi şi o cameristă nu era de ajuns.

Cum nu voiau să dea sfoară-n ţară că o fată inocentă fugise de acasă, trebuiau să fie foarte atenţi atunci când puneau întrebări. Ca să nu dea cuiva vreo idee să pornească în căutarea lui Lady Clara, născociseră o poveste simplă: vizitiul cabrioletei uitase la un han poşeta tinerei aristocrate, conţinând nişte bani şi câteva hârtii, iar ei doreau să i-o înapoieze.

Nu încercaseră să caute chiar în parc. Ar fi luat zile întregi, spusese Longmore. În loc de asta, luaseră la rând hanurile de lângă bariere. Chiar şi aşa, orele treceau şi făcuseră deja un ocol complet al parcului, întorcându-se la Richmond Hill, fără să afle ceva.

Era cam pe la amiază când în sfârşit găsiră un han unde se oprise Clara. Oamenii îşi aminteau că întrebase de cea mai bună rută spre Palatul Hampton Court.

— S-a dus şi speranţa că s-ar întoarce la Londra, oftă Longmore când o porniră din nou la drum.

— Cel puţin avem veşti, îl consolă Sophy.

— Da. O să mergem înapoi pe Portsmouth Road după ce am alergat după potcoave de cai morţi. Când o să pun mâna pe ea…

— E aşa de uşor pentru dumneata, îl întrerupse Sophy.

— Uşor? Ce dracu’ vrea să însemne asta?

— Dacă cineva te ofensează sau te insultă, îi tragi un pumn sau îl provoci la duel. Dacă eşti nedreptăţit, poţi acţiona. Ce poate sora dumitale să facă?

— N-are voie să facă nimic. E fată.

— Aşadar trebuie doar să sufere? Ţi-a trecut prin minte cât de umilită se simte? Pun pariu pe orice că aşa-zişii ei prieteni au chinuit-o în chip viclean. Cum poate ea să riposteze? E imposibil. Între timp, e dureros de conştientă că toţi bărbaţii care odată o admirau şi o respectau, acum gândesc despre ea că este o mare proastă. Poţi să-ţi imaginezi cum te simţi într-o asemenea situaţie?

— *Sentimente,* pufni el pe un ton batjocoritor care-i stârni lui Sophy dorinţa de a-i trage un pumn.

— Da, sentimente. De ce nu? Nu se poate apăra. Nu-i poate face să se oprească. Aşa că a fugit. Era ori asta, ori să înnebunească, nu mă îndoiesc. Sunt îngrijorată pentru ea şi îmi doresc să nu fi plecat astfel, dar trebuie să admir faptul că a riscat totul, mai degrabă decât să sufere cu mâinile în sân.

Se lăsă o lungă tăcere. Sophy nu încercă să o umple, mulţumindu-se să privească drept înainte până când i se domolea mânia.

Idiot nesimţit! Ştia că-şi răceşte gura de pomană, dar era prea mult, într-adevăr…

— O admiri, spuse el.

— Da. A fost curajoasă.

— Mai degrabă necugetată. Prostesc de necugetată.

— Ca fratele ei.

Urmă o nouă repriză de tăcere.

— Asta cam aşa e, zise el în final.

*

Discursul ei înflăcărat fusese o surpriză, şi nu singura.

Longmore încă nu digerase pe deplin declaraţia uimitoare despre Clara când, o clipă mai târziu, pe când traversau din nou Tamisa, Sophy zări vechiul palat.

— Ah, ce încântător! strigă ea. Ah, uite! Râse, un sunet din gât care lui îi gâdilă urechile şi îi trezi senzaţii ciudate, calde în piept. Era cât pe ce să spun că Lucie ar fi încântată să vadă asta, dar probabil că am şi eu şase ani dacă mă simt aşa de entuziasmată.

Contele se uită la clădirea vastă şi apoi la ea.

— N-ai văzut niciodată Hampton Court Palace?

— Când am avut timp? replică ea, încă zâmbind. De trei ani încoace, lumea mea e în capitală. N-am ieşit niciodată din Londra.

Era cu totul altă Sophy, mai curând o fetiţă. Practic sărea în loc de agitaţie.

— Nicio plimbare pe râu? se interesă el.

— Am un magazin, ai uitat? E deschis şase zile pe săptămână. Suntem la lucru de la nouă dimineaţa la nouă seara.

Ea muncea mai mult decât atât, îşi dădu el seama: noaptea târziu şi în zori, spionând pentru Tom Foxe. N-avea timp de plimbări de plăcere la ţară.

Nu s-ar fi gândit niciodată la asta. De ce să o facă? Nu muncise niciodată. Nu ştia nimic despre acest subiect.

Se părea că nici despre sora lui nu ştia prea multe, iar asta era o altă surpriză. Nu era sigur că mintea lui mai putea cuprinde multe veşti de acest gen.

— E ciudat, nu crezi? spuse ea. Trebuie doar să ies din magazin şi să mă uit în jos pe St. James's Street ca să văd Palatul St. James. Ştiu că e tot de pe vremea Tudorilor, dar are de jur împrejur clădiri şi străzi. Trăsuri ce merg încolo şi încoace. Omnibuze, căruţe şi mii de trecători. Pentru mine, nu e decât o clădire oarecare, mai mult sau mai puţin la fel cu alte palate. Toate arată măreţ, dar – făcu un gest cuprinzător – cel de aici domină peisajul. *Arată* ca un castel.

— E unul din cele mai vechi, zise Longmore. De veacuri, niciunul din regii noştri n-a mai vrut să locuiască aici. Nici regele actual. Nici ultimul, nici cel de dinaintea lui. E pentru burlaci, fete bătrâne şi văduvele eroilor de război… Glasul i se stinse treptat, pe măsură ce gândul i se

contura în minte.

„Richmond Park. Hampton Court. Bineînţeles!”

— Fete bătrâne şi văduve? repetă Sophy.

— În apartamentele aparţinând regelui, care le sunt date spre folosinţă celor care au servit Coroana într-un fel special sau urmaşilor acestora. E vorba în principal de femei singure, bătrâne, în mare parte. Şi ştiu de ce Clara a venit aici.

Deşi Longmore n-o mai vizitase de mult timp pe buna prietenă a bunicii lui, paznicii palatului îl recunoscură. În ajun o recunoscuseră şi pe Lady Clara, aşa cum i au şi spus imediat, oferind informaţia înainte ca el să le-o solicite.

Probabil că se întrebau de ce Lady Durwich era aşa de căutată de familia Fairfax în ultimul timp. Longmore îi lasă să se întrebe şi o îndemnă pe Sophy să se grăbească prin labirintul de culoare spre apartamentul pe care Lady Durwich îl ocupase în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

Nu era însă atât de uşor să obţină reacţia dorită din partea lui Sophy. Ea voia să admire turnuleţele şi ornamentele vechi şi să se uite curioasă prin coridoarele care dădeau în curte. Era ca şi cum ar fi încercat să conducă un copil.

— S-ar zice că n-ai mai văzut o grămadă de cărămizi dărăpănate de pe vremea Tudorilor până acum, mormăi el.

— Eu am un *magazin,* îi aminti ea.

— Aşa-i. Şase zile pe săptămână. De la nouă dimineaţa la nouă seara.

— Câteodată, una dintre noi o duce pe Lucie la grădina zoologică, la amfiteatrul Astley sau la bâlci. Dar n-am făcut niciodată o excursie de o zi în afara Londrei. E atât de interesant! Lucie ar fi foarte încântată.

— Ei bine, atunci Clevedon ar trebui s-o aducă aici în timp ce voi, celelalte, vă spulberaţi concurenţa, conchise Longmore. Azi n-avem timp pentru un tur. Sunt câteva tablouri şi statui frumoase, iar grădinile vădesc un grad agreabil de excentricitate. Deocamdată însă, tot ce ne interesează este Lady Durwich.

— Înţeleg.

— Să nu joci niciun rol, o sfătui el. De data asta, să fii dumneata însăţi.

— O croitoreasă?

— Lady Durwich are o mie de ani, spuse el. Mă îndoiesc că mai există ceva pe lumea asta care s-o şocheze. Cu toate astea, sunt un tip de modă veche…

— Exact pe dos, aş spune.

— Şi puţin timid…

— Asta-i primul lucru pe care l-am observat la dumneata. Timiditatea. Când ai năvălit în casa ducelui de Clevedon cu mare scandal…

— Destul de timid, de fapt prezentându-te prietenei bunicii mele drept *ma chère amie* – cu atât mai mult cu cât de fapt nu eşti. Încă.

— Şi nu voi fi niciodată, dar pot să mă prefac aşa de bine, încât vei crede că e adevărat, râse Sophy.

— Problema este că nu pot să mă ocup de ea şi de o femeie imaginară în acelaşi timp.

— Ai dreptate, zise ea după un moment de reflecţie.

Puţin timp după aceea, un servitor îi introduse în salonul lui Lady Durwich.

Draga de ea căpătase şi mai multe riduri şi parcă se micşorase puţin, dar arăta remarcabil de bine, ţinând cont că depăşise nouă decenii de viaţă. Fusese întotdeauna genul de femeie durdulie, liniştită, nici pe departe atât de încordată cum era mama lui, mereu de o politeţe fără cusur. Pe vremuri, ea şi bunica Warford formaseră împreună cu contesa de Hargate şi alte câteva doamne unul dintre cele mai îndrăzneţe grupuri din înalta societate.

— Longmore, nu te-am văzut de un secol, spuse ea întinzându-şi mâna grăsuţă plină de inele, pe care el o sărută galant, în ultimul timp, familia ta a fost neobişnuit de ocupată cu vizitele. Clara a trecut pe aici chiar ieri. Dar de asta ai venit, desigur. Mi-a spus că a fugit, prostuţa de ea. I-am zis să plece direct acasă. Ce aiureli! „Nu-l iubesc”, auzi tu. Trebuia să se gândească la asta înainte să meargă pe

terasă şi să-i permită toate acele familiarităţi. Realmente, am fost uimită. Am crezut întotdeauna despre Clara că are mai multă minte. În acea clipă, privirea ascuţită a ochilor ei căprui se opri asupra lui Sophy. Dar cine e asta? Bătrâna doamnă îşi luă lornionul şi o studie pe îndelete pe însoţitoarea contelui, din vârful pălăriei ridicole până la picioarele vârâte în botinele de mătase uimitor de nepotrivite. Arată familiar – dar nu-i una de-a voastră, ştiu. Asta nu-i o Fairfax.

— Într-adevăr, nu, Lady Durwich. Permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Noirot, o cunoscută creatoare de modă.

Sophy se cufundă într-o reverenţă exagerată, exact ca aceea cu care îl tratase pe Valentine – panglici, funde şi flori fluturând prin aer.

— Vai, vai, rareori mai vede omul aşa ceva, comentă Lady Durwich când Sophy se ridică. O creatoare de modă, zici? Cum îi zice culorii ăsteia, domnişoară Noirot?

— Cendre de rose, milady.

— Roz cenuşă? traduse el.

Ambele femei îi aruncară aceeaşi privire: „Ce tâmpit eşti!”

— Domnişoara Noirot este croitoreasa Clarei, preciză Longmore. E profund îngrijorată în legătură cu trusoul surorii mele.

— Nu mai îndruga prostii, spuse bătrâna doamnă. Ştiu că ţi-e greu, dar fă un efort. Nu mai am timp de pierdut – zece sau douăzeci de ani, cel mult. Poate ar fi mai bine să o laşi pe tânăra doamnă să vorbească.

Lăsă deoparte lornionul şi îşi îndreptă o privire radioasă, întrebătoare, spre Sophy.

— Ca să spun lucrurilor pe nume, milady, am observat că Lord Longmore, cu toate calităţile sale…

— Ah, ai descoperit câteva, aşa-i?

— Cu toate calităţile sale, de exemplu un nemaipomenit upercut, un aer de comandă şi un croitor excelent, continuă Sophy dând uşor din cap, ceea ce puse

în mişcare fundele. În aceste domenii, ca şi în multe altele, nu-i poţi găsi vreun cusur. Cu toate astea, nu cred că fac o afirmaţie absurdă spunând că e mai puţin înzestrat în ceea ce priveşte tactul şi puterea de convingere. Am impresia că pentru Lady Clara va fi nevoie de multă putere de convingere.

— Aşa se pare, aprobă Lady Durwich. Am început să cred că e complet ţicnită.

Atunci intră o servitoare aducând ceaiul, după care Lady Durwich îşi exercită îndatoririle de gazdă. Deşi n-aveau timp de pierdut, Longmore presupunea că bătrâna doamnă nu se bucura prea des de musafiri – sau de cei tineri, în orice caz. Deşi era înnebunit să obţină informaţiile şi să plece, ştia că ar fi fost o mojicie să grăbească lucrurile.

Problema era că Sophy i se părea vârstnicei aristocrate cu mult mai interesantă decât necazurile Clarei. Şi nu era de mirare, având în vedere şarmul ei debordant.

Când, în timp ce se bea ceaiul şi se mâncau tartinele, Lady Durwich o întrebă dacă făcuse un tur al palatului înainte, Sophy se transformă instantaneu dintr-o modistă franţuzoaică sofisticată într-o tânără englezoaică emoţionată.

— Lord Longmore abia a putut să mă urnească. Mă opream mereu cu gura căscată, asemenea unui copil. Ce minunat trebuie să fie pentru dumneavoastră să aveţi un apartament în castel!

Nu mi-am dat seama că cineva locuieşte aici – adică în afară de personal, ştiţi.

— Dumnezeule mare, unde a fost fata asta? se minună Lady Durwich. N-ai auzit niciodată de apartamentele alocate?

— Domnişoara Noirot a locuit la Paris până de curând, spuse Longmore. E mai degrabă franţuzoaică.

— Părinţii mei au fost englezi, îl corectă Sophy. Dar e adevărat că mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei la Paris. Vedeţi, sunt o simplă orăşeancă.

— Domnişoara Noirot mi-a spus că asta e prima oară

când a ieşit aşa departe din Londra de când se află în Anglia, zise contele.

— Şi acum că am văzut cum e la ţară, mă minunez de curajul lui Lady Clara de a pleca de una singură. Drumurile sunt destul de bine întreţinute, dar trebuie să te opreşti să mănânci şi să ai de-a face cu rândaşi şi alţii de felul ăsta. Trebuie să plăteşti taxele de drum la bariere şi să fii atent să nu greşeşti direcţia. Nu se compară cu deplasarea prin Londra. Probabil că a fost într-adevăr disperată, de a fugit de acasă.

— Întotdeauna a fost o fată încăpăţânată, deşi oamenii au altă impresie, spuse Lady Durwich.

— Frumuseţea angelică, explică Longmore. Curtezanii ei îi dedică nişte poezii elucubrante. N-o cunosc defel.

— O subestimează, spuse Sophy. Pentru că e aşa de frumoasă, cred că n-are pic de minte.

— E femeie, pufni Longmore. La ce-i trebuie să aibă minte?

— Ca să se descurce cu bărbaţii care n-au deloc, replică Sophy. Nu e uşor. Milady, dacă aţi dori să-mi spuneţi cât de multe vă amintiţi din conversaţia cu ea, poate că am găsi un indiciu asupra planurilor ei.

Asta avea să dureze o veşnicie.

Longmore se ridică de pe scaun şi se duse la o fereastră care dădea spre curtea interioară. N-avea multe lucruri interesante de văzut: o alee pietruită şi nişte ziduri de cărămidă roşie ce se ridicau pe trei etaje, blocând lumina zilei.

Doamnele în vârstă erau guralive şi uituce. Rareori povesteau ceva în ordinea corectă, în cea mai mare parte a timpului luând-o pe ocolite. În câteva ore urma să se întunece. Asta n-ar fi fost o problemă; el şi cu Sophy puteau călători şi noaptea, dacă vremea nu le mai juca feste.

Ascultă cât de atent putu conversaţia femeilor, însă nu era o treabă uşoară. Mintea lui dorea să cutreiere pe alei lăturalnice întortocheate, cu unghere şi ziduri crăpate, ca acelea de acolo, din cea mai veche aripă a palatului.

Se gândi la sora lui şi la ce spusese Sophy despre ea. Nu fusese plăcut.

Se gândi la părul lui Sophy, care i se revărsa pe spate şi peste sâni, lungile bucle încreţindu-se şi devenind aurii pe măsură ce se uscau. Se gândi la contururile sânilor sub cămaşa de noapte de muselină subţire, la contururile coapselor, la locul dintre ele, triunghiul despre care ştia că era pudrat cu aur.

Asta era cu mult mai plăcut.

Cu toate astea, simţea cum se sufocă. Camera era prea confortabilă şi caldă. Apartamentelor din Hampton Court li se dusese vestea că erau dărăpănate, întunecoase şi umede, însă Lady Durwich pusese să se facă focul, care arunca o lumină agreabilă în încăperea plină de fleacurile strânse de-a lungul deceniilor, în spatele lui, vocile femeilor se auzeau încet, în vreme ce discutau ca două vechi prietene.

Evident că nu era de niciun folos acolo. La fel de bine putea pleca. În timp ce doamnele flecăreau, el le putea pune întrebări ofiţerilor. Avea să-l găsească pe Fenwick şi să-l pună să-i dea raportul. Abia ce hotărâse să-şi ceară scuze, când Lady Durwich strigă:

— Dar ia stai! Ştiam eu că ai un aer familiar. Acum am înţeles! Ochii ăia. Ăştia sunt ochi DeLucey, i-aş recunoaşte oriunde.

*

Sophy simţi că Longmore se întorsese de la fereastră cu privirea ascuţită.

Zâmbi politicos către Lady Durwich.

— Înălţimea Voastră nu e prima care spune asta.

— Nu-i de mirare, zise bătrâna doamnă. Nu poţi uita ochii ăştia. Mi-a trebuit o clipă, totuşi, să-mi amintesc legătura. Dar fostul conte de Mandeville era un bun prieten al soţului meu. Şi apoi era Eugenia, Lady Hargate. Fiul ei cel mai mare, Rathbourne, s-a însurat cu o fată din ramura

tânără – nesăbuiţii. Fiica lui Lady Rathbourne era preferata Eugeniei. Am văzut-o la înmormântarea ei. Îţi aminteşti că ai cunoscut-o pe Lady Lisle, nu-i aşa, Longmore? O roşcată drăguţă. Nu sunt ăştia ochii DeLucey?

Expresia lui se schimbă foarte puţin, dar pentru Sophy fu de ajuns. Observă cum ochii lui negri se măriră şi cum i se schimbă atitudinea: o idee mai atentă, ca un lup care dă de urma unui miros.

— Ah, da, nesăbuiţii DeLucey, spuse Sophy cu o voce amuzată. Din câte ştiu, cei mai mulţi au trăit în străinătate. Nu este pe de-a-ntregul imposibil ca unul dintre strămoşii mei să fi fost copil din flori.

Din momentul sosirii la Londra, ea şi surorile ei fuseseră conştiente de riscul la care se expuneau. Marcelline putea să scape mai lesne, pentru că semăna cu tatăl lor, dar Sophy şi Leonie moşteniseră ochii mamei DeLucey, şi acei ochi mari, de un albastru intens, erau absolut deosebiţi, după cum observase până şi nonagenara lor gazdă.

„Nesăbuiţii” DeLucey – mai cunoscuţi în Anglia drept Nesuferiţii DeLucey – erau, şi pe drept cuvânt, priviţi cu neîncredere în cel mai bun caz şi urâţi în cel mai rău caz. Marcelline, Sophy şi Leonie erau ultimele din familie. Holera îi ucisese pe toţi ceilalţi.

— La fel putem spune şi cei mai mulţi dintre noi, declară Lady Durwich.

Îşi luă lornionul şi o studie din nou pe Sophy, care îşi păstră calmul. Avea ani buni de practică la masa de joc – fără a mai pune la socoteală servirea unor clienţi foarte enervanţi.

— Nu vreau să vă întrerup fascinanta discuţie despre vremurile de altădată, dar ziua e pe sfârşite şi se pare că încă n-am descoperit unde s-a dus Clara după ce a plecat de aici.

— Nerăbdarea tinereţii, îl dojeni Lady Durwich. Asta i-am zis şi Clarei. N-am priceput cum a putut să iasă neînsoţită pe terasă, mai cu seamă cu Adderley. Am

impresia că nu avea nimic de-a face cu el.

— Cum să nu aibă de-a face cu Adderley când el a fost cel care a dezbrăcat-o pe jumătate? răbufni Longmore.

— De fapt n-a făcut-o, interveni Sophy. I-a împins decolteul în jos vreo câţiva centimetri şi i-a deranjat cutele delicate ale corsetului. Ştiind că toate amănuntele de croitorie aveau să-l enerveze pe Longmore şi să-i abată gândul de la neamul DeLucey, continuă:

— Vedeţi, domnia voastră, corsajul era destul de adânc, ţesătura era încrucişată pe piept în cute înguste. I-am brodat o cunună de trandafiri cu boboci, tulpini şi frunze de jur împrejurul fustei, de la tiv până sus. Avea o broşă cu smaralde asortată, pe care i-am prins-o jos – aşa, explică ea arătând zona dintre sâni corespunzătoare. Asta a permis expunerea frumoasă a unei mici porţiuni din cămăşuţă, a unei foarte fine şi aurii…

— Da, da, cred că Lady Durwich a citit noianul ăsta de amănunte în *Spectacle,* i-o reteză Longmore. Aşa cum am făcut-o noi toţi.

— Am vrut doar să subliniez că Lady Clara a putut să apară în faţa ochilor dumitale fraterni mai dezbrăcată decât era în realitate, bombăni Sophy.

— Ce importanţă are? Era singură cu el, iar Adderley i-a răvăşit rochia şi a pretins că e cavaler încercând să ascundă fapta, când ştia prea bine că nu putea fi ascunsă.

— Ah, dar dacă era cu adevărat cavaler, nu avea nevoie să ascundă nimic, remarcă Lady Durwich. Dacă ţinea cu adevărat la ea, n-ar fi condus-o de la bun început afară pe terasă. Bineînţeles că nu i-am spus asta, nevrând s-o mai necăjesc pe biata copilă. Dar ştia deja. Tocmai asta a pus-o pe jar. Mi-a zis că nenorocita aia de Bartham i-a trântit-o drept în faţă – sau a făcut o aluzie destul de transparentă. Potrivit Clarei, fusese şi aşa destul de rău să suporte umilinţa, dar să o suporte pentru un bărbat care o dispreţuia era intolerabil. Am încercat să-i bag minţile în cap, dar ştiţi cum le pune ea la inimă pe toate. Bunica ei poate că ar fi convins-o, ştia întotdeauna cum. Dar eu parcă

vorbeam la pereţi. Nu ştiu cum se poate îndrepta această situaţie. Clara sigur nu crede că se poate – şi de asta nu pot decât să mă tem pentru ea.

Capitolul 9

„HAMPTON COURT este un palat regal la treisprezece mile de Londra, ridicat de Cardinalul Wolsey şi dăruit de acesta regalului său stăpân, Henry… Palatul şi împrejurimile, care merită neîndoielnic atenţia unui străin, sunt foarte accesibile dacă i se solicită politicos intrarea unuia dintre paznicii clădirii."

Cruchley, *Imagini din Londra,* 1834

Cam la o eternitate după aceea, Longmore o mâna pe Sophy spre ieşire pe acelaşi drum pe unde intraseră. Ea zăbovea, holbându-se la ferestre şi la coridoarele înguste şi privind ţintă uşile închise ca şi cum ar fi putut să vadă prin ele.

— Ai fi rămas peste noapte dacă te-aş fi lăsat, mormăi el.

— Încercam doar să obţin toate informaţiile. Să o convingi pe sora dumitale să se întoarcă la Londra nu va fi o treabă uşoară. Trebuie să înţeleg cât de mult posibil.

El nu voise să înţeleagă nimic în plus. Dezvăluirea lui Lady Durwich, pe deasupra tiradei lui Sophy despre Clara, îl lăsase într-o stare de agitaţie. Avea nevoie să iasă din acel apartament tihnit sau să spargă ceva.

Nu mai voia să-l omoare pe Adderley. Moartea era prea bună pentru el. Trebuia să fie bătut măr, să i se facă praf şi pulbere pentru totdeauna faţa aia arătoasă. Trebuia să sufere pentru tot restul zilelor sale pentru felul în care a o rănise pe Clara.

— Am preferat să ies de acolo, spuse el. Femeile şi

discuţiile lor despre *sentimente!* Nu-i tema mea preferată. Mai util a fost să-i descos pe paznicii palatului şi pe servitori. Clara se pare că n-a stat de vorbă cu nimeni, în afară de Lady Durwich. Davis, pe de altă parte, a sporovăit cu un grădinar despre hanurile locale, iar omul i-a recomandat hanul Esher's Bear. Trebuie să plecăm.

— Ştiu, zise ea.

— Păi atunci?

— Vin.

— Pierzi vremea.

— Mă gândesc.

— Nu poţi să mergi şi să te gândeşti în acelaşi timp?

— Totdeauna eşti aşa de nerăbdător? replică Sophy. Dar de ce mai întreb?

— Am pierdut ore întregi.

— Nu mai mult decât sora dumitale. N-a putut călători prin furtună. A rămas peste noapte la un han. A trebuit să-şi odihnească calul. Dumneata ai spus-o.

— Are un avans de o zi faţă de noi.

— Nu cred că trebuie s-o pornim la drum când eşti într-atât de furios.

— Nu sunt furios. Şi chiar dacă aş fi, asta nu ar afecta condusul trăsurii.

— Eşti *extrem* de furios, stărui ea. E de la ce am spus despre Clara, nu-i aşa? Şi ce a spus Lady Durwich. Şi acum ai vrea să omori pe cineva. Sau să baţi pe cineva. Şi nu ne putem permite ca dumneata să te iei la bătaie, pentru că dacă eşti arestat…

— N-o să fiu arestat, mormăi Longmore.

Sophy trecu în faţa lui, forţându-l să se oprească, şi îi luă din mână frâiele.

— Ascultă-mă. O să mă ocup eu de problema surorii dumitale.

— Dumneata! Asta nu poate fi reparat. M-am amăgit crezând că se poate. Nemernicul ăla i-a distrus reputaţia cu premeditare. N-a fost nici măcar dorinţă, naiba să-l ia. A fost cu sânge rece…

— O să mă ocup eu de el, repetă ea.

— Eşti femeie! O negustoreasă! Ce dracu' crezi că poţi face?

— N-ai idee de ce sunt eu capabilă să fac.

— Să minţi, da. Să joci teatru, da. Să spionezi, da.

— Eşti aristocrat neghiob şi răsfăţat. Nu ştii nimic despre mine. Nu ştii prin ce am trecut. Eşti un copil. Un ţânc. Un copil prea mare care-i loveşte pe alţii când nu i se face pe plac. Dumneata… Aha!

Longmore o luă de talie, o trase şi o strânse la pieptul lui.

— Sunt un copil, zici?

Sophy se zbătu, dar era ca şi cum s-ar fi luptat cu un zid de cărămidă. Contele vârî capul sub borul pălăriei înzorzonate şi îi găsi gura. Atunci când ea îşi aminti să se tragă înapoi, era prea târziu, pentru că el o săruta deja. De data asta o făcea mai hotărât ca înainte.

Tânăra femeie simţea efectele sărutului din cap până-n picioare.

Îşi încleştă mâinile. Asta putea să facă. Putea să se lupte cu el. Se sili să-l lovească. Îi dădu câţiva pumni peste piept, dar era jalnic; şi dacă ar fi izbit cu mai multă putere, probabil că rezultatul ar fi fost acelaşi.

Gura lui aspră şi cinică era aşa de caldă peste a ei, şi el era aşa de mare şi cald, şi puternic… şi ocrotitor!

Şi îl putea mirosi. Îi putea mirosi pielea şi masculinitatea şi era ca şi cum fuma opium. Corpul lui masiv, mirosul şi gustul lui îi anihilară voinţa şi creierul.

Se dădu bătută. Corpul ei se mulă pe al lui şi buzele i se deschiseră. Sărutul deveni obscur, adânc şi periculos, şi totul dispăru în afară de simţăminte. Senzaţii pe care nu le putea numi năvăliră în inima ei şi o făcură să se zbată cu putere, apoi se învolburară mai jos, spre zona periculoasă, stârnindu-i o lăcomie pe care n-o mai cunoscuse vreodată.

Mâinile sale se desfăcură doar ca să se agaţe de umerii lui, deoarece i se înmuiaseră genunchii şi simţea că leşină. Îşi păstră cunoştinţa şi totuşi leşină, iar şi iar.

Longmore o împinse de perete, cu gura încă stăpânindu-i-o pe a ei, în vreme ce limba o învăţa tot soiul de păcate. Sophy nu se mai ţinu de el şi dădu frâu liber pasiunii, rezemându-se de perete, cu mâinile sprijinindu-se de cărămizile reci în vreme ce tot restul era fermecător de cald. El îşi puse mâinile pe perete de-o parte şi de alta a capului ei, înconjurând-o, iar ea simţi cum capul lui se înclina într-o parte, în timp ce o învăţa încă o sută de sărutări păcătoase.

Auzi ceva, dar era departe şi neimportant.

Apoi răsună mai tare.

Era cineva care îşi dregea glasul.

Deschise ochii în acelaşi moment în care Longmore îşi desprindea gura de a ei. De-abia ridicându-şi capul, se uită în direcţia zgomotului.

— Să-mi fie cu iertare, milord, zise o voce răguşită.

Contele îşi ridică încă puţin capul, numai ca să arunce o privire ameninţătoare spre voce.

— Nu vezi că-s ocupat?

— Da, înălţimea Voastră, spuse vocea. Dar…

— Aaaah! făcu Sophy împingându-l cât colo pe Longmore. Blestemat să fii! îl împinse din nou, dar era ca şi când ar fi împins zidul castelului.

El se uită spre mâinile ei înmănuşate, cu ochii negri strălucind de amuzament. Un colţ al gurii – gura lui înnebunitor de păcătoasă – i se ridică.

— Dă-mi drumul! ţipă ea.

Longmore inspiră şi respiră lent, apoi se dădu înapoi. Nu avea suficient timp să-şi domolească excitarea, deşi asta era partea cea mai uşoară. Chestiunea dificilă o reprezenta gânditul, pentru că mintea lui era caldă şi tulbure într-un chip plăcut. Ar fi preferat de o mie de ori să rămână în starea asta decât să se întoarcă la cea avută cu câteva minute înainte.

Cu ochii îngustaţi privi la autorul deranjului. Sophy nu era foarte răvăşită, dar destul cât să nu lase nicio îndoială asupra celor petrecute. Pălăria îi alunecase într-o parte,

buzele îi erau umflate şi îl privea cu nişte ochi mari, uimiţi.

Arăta delicios.

— Îmi luam doar rămas-bun, spuse el cu o voce mai joasă şi mai răguşită ca de obicei.

— Aşa se cheamă asta? replică ea.

— Te las aici, cu Lady Durwich. Puteţi vorbi despre sentimente după pofta inimii.

Sophy trase de funda de sub bărbie, desfăcând-o, îşi scoase pălăria şi îl lovi cu ea. Îl lovi în piept şi pe mână, apoi iarăşi pe piept, după care se îndepărtă în grabă. Pălăria, atârnând de panglicile din mâna ei, se lovea de fuste pe când înainta legănând din şolduri.

— O să te pierzi pe-aici fără mine, o avertiză el din urmă.

— N-aş crede, spuse ea fără a se întoarce din drum.

Longmore ridică din umeri şi îşi îndreptă propria pălărie când observă că paznicul palatului era încă acolo. Stătea nepăsător la câţiva paşi distanţă.

— Voiai ceva? îl întrebă aspru.

Omul privi către o fereastră pe care se profila o siluetă întunecată.

— Lady Flinton e puţin cam formalistă, milord, spuse el pe un ton de scuză. S-a enervat în legătură cu ceea ce a numit „purtări imorale”. Mi-a cerut să iau măsuri.

Longmore îşi lovi uşor pălăria înspre silueta de la fereastră, apoi se duse după Sophy.

După cum se aşteptase, ea o luase pe un drum greşit. O găsi în curtea cu ceas, bătându-şi pălăria de fustă şi uitându-se la orologiul astronomic.

— Ai spus că o să mă înjunghii dacă o să te mai sărut, îi aminti.

Privirea ei albastră, care nu mai era înceţoşată, ci rece şi alertă, se îndreptă de la ceas spre el.

— Am căutat o armă, dar se pare că nu era niciuna disponibilă.

— Să te conduc la Camera Gardienilor? Acolo sunt tot soiul de suliţe, săgeţi şi alte chestii de înjunghiat.

— Da, negreşit.

— Din păcate, n-avem timp. Trebuie s-o găsim pe sora mea.

O luă de braţ, însă nu era aşa de uşor pe cât s-ar fi gândit. Partea superioară era ca o pernă mare. Trebui s-o apuce de partea de jos, lângă încheietură. Fu tentat să o ia de mână, dar bănuia că asta l-ar fi excitat din nou, şi pierduseră deja foarte mult timp.

Nu chiar o pierdere, dar…

O prinse cu putere de antebraţ şi porni spre ieşire. Sophy îl urmă relativ docil. Din păcate, îşi zise el. N-ar fi refuzat încă o trântă.

Dar nu, trebuiau să plece.

— Credeam că o să mă laşi aici, spuse ea.

— M-ai convins să nu o fac… cu o clipă în urmă… când erai sprijinită de perete, sub fereastra lui Lady Flinton.

— Ah, da. Şi pentru că veni vorba…

— Da, sigur, oftă Longmore. Acum o să şi *discutăm* despre asta.

— Bineînţeles că o s-o facem. Eram complet îmbrăcată, aşa că să nu te foloseşti de scuza ţinutei mele care te-ar fi ispitit.

— N-am nevoie de nicio scuză, dar aş putea comenta că ai prea multe haine pe tine.

Sophy îi aruncă o privire exasperată pe care contele o ştia prea bine. Oamenii se uitau mereu aşa la el. Cu toate astea, versiunea ei era fără pereche.

— Singura parte neacoperită era faţa ta, îi spuse. Şi gura ţi se mişca fără încetare. Aşa că a trebuit s-o fac să se oprească.

— Mă întreb de ce nu te-a înjunghiat nicio femeie până acum?

— Am reflexe rapide, spuse el.

Tânăra femeie îşi luă privirea de la el şi se uită din nou spre ceas.

— Dacă asta i-a făcut Lord Adderley lui Lady Clara, nu-i de mirare că a dat de necaz. Este complet lipsit de

eleganţă din partea unui bărbat care are experienţă cu carul să profite astfel de o fată inocentă.

Acesta era ultimul răspuns la care el s-ar fi aşteptat.

— N-am profitat de tine. Era numai un sărut.

— Numai! ripostă ea.

— Nici măcar nu ţi-am atins hainele, fără să mai vorbim că n-am încercat nici măcar să ţi le scot. Îşi aminti că-şi pusese mâinile pe perete – o parte a minţii lui o fi gândit, probabil, că era mai bine să n-o atingă. Bineînţeles, să le scot ar fi fost o treabă de vreo două ore, continuă el. În orice caz, acum că ai o oarecare practică şi eu am fost un dascăl competent, înseamnă că va fi mult mai greu pentru bărbaţii incorecţi să profite de tine în viitor… Cu întârziere, afirmaţia ei îi ajunse în creier. Ce vrei să spui, nu-i de mirare că Clara a dat de necaz?

— Nu sunt o femeie răsfăţată. Am crescut într-o prăvălie din Paris. Am o afacere. Se presupune că sunt isteaţă. Ea e o fată inocentă care s-a aflat mereu sub protecţia familiei. Dacă Adderley a sărutat-o astfel, n-a avut nicio şansă. E atât de nedrept!

Longmore nu profitase în mod josnic. Sophy nu era o fată crescută în puf care fusese protejată de lumea adevărată încă din copilărie. Ea era o modistă – din Paris! — a cărei soră îl transformase pe ducele de Clevedon într-un idiot ameţit. Nu putea fi incorect să o sărute. Oare era?

— Intenţionezi să mă loveşti din nou cu ciudăţenia aia de pălărie? se interesă el. Sau poate ai vrea să te aranjezi şi să ţi-o pui înapoi pe cap înainte să ne întoarcem la trăsură?

Sophy îl lovi cu pălăria. El i-o smulse şi se îndepărtă repede.

Putea auzi tocurile de piele ale botinelor ei extravagante lovind pietrişul în spatele lui şi foşnetul fustelor pe când îl urma grăbită. Fără să se uite în spate, o lăsă să-l ajungă în apropiere de intrarea principală.

Gâfâind, cu faţa îmbujorată, întinse mâna.

— Dă-mi pălăria, îi ceru.

Contele nu băgă în seamă mâna întinsă, dar îi puse pălăria pe cap de-a-ndoaselea şi îi luă mâna s-o conducă la ieşire. Sophy se smulse de lângă el şi se grăbi spre cea mai apropiată fereastră. Îi reflecta o imagine strâmbă.

— Arăţi ca un gargui, remarcă el.

Tânăra femeie se apropie şi mai tare de fereastră şi se uită cu ochii mijiţi.

Peste o clipă, umerii i se scuturară şi chicoti, apoi izbucni într-un hohot nestăvilit. Fundele şi panglicile fluturau şi dansau, iar Longmore se gândi că nu auzise niciodată ceva atât de minunat ca râsul ei.

Nu doar îl auzea, ci îl şi simţea. Pătrunsese adânc în el, atingând un loc de mult ascuns, şi era un sentiment ascuţit ca şi când l-ar fi înjunghiat drept în inimă.

În secunda următoare, totul se sfârşise. Zâmbind, Sophy scutură din cap, apoi îşi scoase pălăria şi şi-o puse drept, încercând să se vadă în geam.

Longmore veni în spatele ei şi i-o aranjă corect.

Ea se întoarse şi îl scrută cu ochii oi mari, albaştri, strălucind de o expresie ce îi alarmă instinctele şi îl făcu să devină prudent.

Nu zăbovi să înţeleagă. Pur şi simplu ţinu seamă de instinct.

Îi legă panglicile, după care se îndepărtă, în afara privirii aceleia albastre.

— Păi, atunci, mai bine am pleca, murmură el.

Sophy nu avea nevoie de explicaţii ca să priceapă că sărutul nu însemnase nimic pentru contele de Longmore. Era bărbat, şi încă unul care nu era cunoscut pentru abstinenţă, nici chiar pentru fidelitate.

Pentru ea, de exemplu, fusese o experienţă de viaţă şocantă. O lungă perioadă de timp nu apucase să se gândească niciun pic la Casa Noirot sau la haine, cu excepţia sentimentului că erau prea multe. În calea lor.

Dacă asta era reacţia pe care o manifesta faţă de un bărbat, nu avea să-şi permită niciodată o aventură: nu s-ar mai fi preocupat deloc de magazin.

Cum Dumnezeu reuşise Marcelline? O minte mai puternică? Sau era căsătoria? Poate căsătoria avea un efect calmant.

Cu greu îşi putea imagina o perspectivă mai înfricoşătoare decât să se mărite cu Longmore. Era o catastrofă din atâtea puncte de vedere, că mintea ei refuza să o ia în consideraţie.

Trebuia să se liniştească. Totuşi, chiar dacă era pe deplin conştientă că el procedase la fel ca toţi bărbaţii, nu-i fu deloc lesne să-şi întoarcă gândurile spre Lady Clara şi cea mai simplă dintre părţile acestei probleme: încotro se îndrepta.

Răspunsul veni la câteva mile distanţă de Hampton Court, la hanul Esher's Bear.

Era un stabiliment mare, aflat la răscruce de drumuri. Când sosiră, câteva trăsuri tocmai intrau în curte, iar altele ieşeau. Se îndreptau către Londra, îşi spuse Longmore.

— Diligenţele spre oraş sosesc toate cam la aceeaşi oră. Poate că le-ai observat în timp ce mă aşteptai la cafeneaua Gloucester. Sau poate că nu, fiind înconjurată de bărbaţi care încercau să-ţi atragă atenţia.

— Nu te preocupa de bărbaţii ăia, milord. Aveam ochi doar pentru dumneata.

— Măcar ai gust, remarcă el.

Şi aşa se sfârşi acest schimb de cuvinte, pentru că el trebui să-şi facă loc printre celelalte vehicule. Când opri trăsura, Fenwick sări rapid jos şi se duse să prindă hăţurile.

Îi trecu prin cap că băiatul – un mic vagabond, în definitiv – făcuse asta de nenumărate ori, încă de la început.

— Se descurcă atât de bine, observă Sophy în timp ce cobora. I-ai încredinţat ieri caii la Bedford Square. E un lucru obişnuit?

— Mereu sunt băieţi care pierd timpul pe-acolo, gata să-ţi ţină animalele pentru câţiva bănuţi, spuse el conducând-o spre han. Dar ai remarcat chiar dumneata cât de repede şi uşor sărise în spatele trăsurii ca să mă

prăduiască. S-ar părea că a stat pe lângă nişte grajduri sau hanuri de popas. Nu că cineva ar putea scoate de la el vreo informaţie. Poate dacă l-ai strânge în menghină.

— Îmi pare bine, de dragul acestei călătorii, dar să nu-ţi închipui că mi-l poţi lua.

— Nici nu m-aş gândi. Reed l-ar ucide în somn. Valetul meu e un om foarte posesiv. Chiar şi acum am o bănuială că unelteşte împotriva băiatului pentru că i-a luat locul.

Conversaţia se întrerupse odată ce intrară în han, ciocnindu-se de diverşii clienţi. Peste câteva minute însă, diligenţele pentru Londra plecară, agitaţia încetă şi Longmore fu în stare să-l prindă pe hangiu şi să-i îndruge povestea cu poşeta uitată.

Bărbatul îşi aminti imediat de cabrioleta cu cele două doamne. Îi arătă chiar şi însemnarea din registru: se prezentaseră ca doamna Glasgow şi domnişoara Peters. Sophy recunoscu scrisul elegant al tinerei aristocrate. Davis, care probabil nu era obişnuită cu mânuirea condeiului, îşi scrisese numele fals în litere mici, pătrăţoase, ce arătau atât de dezaprobator pe cât puteau fi nişte litere.

— Au plecat pe la amiază, spuse hangiul. Spre Portsmouth.

— Pe toţi dracii, mormăi Longmore.

*

— Tocmai la Portsmouth s-au găsit să se ducă, spuse el când erau din nou în trăsură. Oraş portuar. Plin ochi de bordeluri, marinari beţi şi tot soiul de peşti şi codoaşe în căutare de fraieri pe care să-i prostească. Şi nave ce pleacă în cele patru zări. Europa. Irlanda. America.

Era mai rău, cu mult mai rău decât faptul că sora lui plecase singură la drum.

Era conştient că valurile de panică se ridicau şi încercau să-l cuprindă. Reuşi să le domolească.

— Nu poate pleca din ţară, vru Sophy să-l liniştească.

— Nu ştie asta, replică el. O să încerce. Într-un loc mişunând de şarlatani şi de ticăloşi gata să profite de pe urma unei fete naive. O s-o miroasă de la o poştă, o domniţă răsfăţată complet neştiutoare.

— Nu e de una singură. O are pe Davis. Oricine vrea să ajungă la Lady Clara trebuie să treacă de cameristă. Davis poate că a cedat mofturilor stăpânei, dar a mers cu ea ca s-o protejeze.

— O amărâtă de femeie, bombăni el.

Sophy nici nu trebuia să se uite. Simţise îmbăţoşarea, acel ceva în aer care-i dădea de ştire că îşi ieşise din pepeni. Din nou.

— De ce trebuie să presupui că toate femeile sunt plăpânde?

— Pentru că aşa sunt. Pot să te ridic cu o singură mână. Poţi şi tu să mă ridici, chiar cu amândouă mâinile?

— Asta nu-i singurul fel de putere, îi atrase ea atenţia.

— E camerista unei lady, spuse Longmore. Este deasupra servitoarelor. N-are nevoie să ridice greutăţi.

— Se trezeşte la orice oră şi iese din casă pe orice vreme. Când nu o însoţeşte la dans pe stăpâna ei, cârpeşte, curăţă şi face ordine. Dacă milady se îmbolnăveşte, camerista ei e cea care se ocupă de oblojirea ei, în vreme ce doctorii şi rudele dau ordine. Camerista aleargă pe scări zi şi noapte, aducând şi cărând diverse. E cu ochii pe servitorii de rând, asigurându-se că milady are parte de un tratament corespunzător. Nicio fiinţă plăpândă n-ar supravieţui o jumătate de zi.

Longmore o privi drept în faţă. Nu se gândise niciodată mai mult de câteva clipe la femeia care avea grijă de sora lui. Observase doar că era urâtă şi că semăna cu un buldog.

— Sunt de acord că e puternică, admise el. Nu e mai puţin adevărat că e doar o femeie.

— O femeie extraordinară, preciză Sophy. Lord Adderley reprezintă pentru Lady Clara un pericol mai mare decât destrăbălaţii din Portsmouth.

— Este limpede că ai avut prea puţin de-a face cu marinarii.

— Habar n-ai tu, zise ea pe un ton misterios.

Aşa se părea.

— Atunci, luminează-mă, îi ceru el.

— Sunt o croitoreasă. O modistă. Toată lumea ştie că suntem o pradă uşoară.

— Tu nu pari să ştii asta, spuse el. Eşti al dracului de refractară.

— Fusese o ironie.

— N-am înţeles o iotă.

— În plus de asta, am motive serioase să fiu refractară, ceea ce ţi-am explicat seara trecută. Nu-mi spune că n-ai înţeles.

— N-am fost foarte atent, mărturisi el.

— O să mă faci să-ţi dau una.

— O să ai nevoie de o cărămidă, o atenţionă el.

— Ţintesc foarte bine, se lăudă Sophy.

Ajunseră la poarta Cobham, unde aflară – în caz că aveau vreun dubiu – că vehiculul trecuse pe acolo cu o zi în urmă.

Soarele se apropiase de orizont. Apunea pe la ora opt. Aveau un drum lung până la Portsmouth, mai mult de cincizeci de mile. Mulţumită anotimpului şi lunii, nu aveau să călătorească într-o beznă completă, asta dacă vremea nu le va juca din nou vreo festă.

De data asta Longmore nu intenţiona să se mai oprească, nici dacă un uragan le mătura calea.

Se uită la ea. Pălăria i se mai dezumflase oarecum. Panglicile erau mai mototolite şi florile nu mai erau aşa de vesele ca înainte. Nu era de mirare, după ce încercase să-l bată cu ea. Amintindu-şi, zâmbi.

Era un leac nemaipomenit pentru supărare.

— Povesteşte-mi despre marinari. Ai vărsat ceai fierbinte peste ei? S-au împiedicat de propriile lor săbii?

— Ştiai că poţi ucide pe cineva cu un ac de pălărie? replică ea.

— Nu ştiam. Vorbeşti din experienţă? Ai omorât pe cineva?

Nu că aş visa să-ţi aduc vreo critică.

— Am provocat doar o rană. Este uimitor de eficace. Căpitanul cu pricina a ţipat ca o fată şi a leşinat.

— Ce păcat că nu ai fost răspunzătoare cu educaţia surorii mele, murmură el.

— Şmecheriile astea n-ar fi ajutat-o prea mult. Ar fi avut nevoie de experienţa unei vieţi întregi, şi chiar şi aşa ar fi putut cădea în capcană. Adderley e un bărbat plin de farmec şi are maniere de cuceritor. Lady Durwich e însă de altă părere*: după ea, Clara încerca să-l facă pe altul gelos ori era supărată pe cineva. Poate că *ea* era geloasă, şi atunci s-a comportat în stilul „Las’ că-ţi arăt eu ţie” sau „O să ţi-o plătesc eu” sau…

— Întotdeauna e aşa? o întrerupse el. Mintea ta băgăcioasă nu stă niciodată liniştită?

— Dacă n-am fi fost înzestrate cu imaginaţie, Marcelline, Leonie şi cu mine n-am fi ajuns unde suntem azi. Dumneata n-ai nevoie să te gândeşti la aşa ceva. Bărbaţii conduc lumea, şi lumea e făcută în interesul nobililor. Dar femeile trebuie să-şi închipuie, să viseze. Chiar şi Lady Clara. Noi am învăţat-o să viseze şi să îndrăznească un pic – şi refuz să mă simt vinovată pentru asta – dar am fost un fel de Pygmalion? Şi ar fi trebuit să…

— Referinţe clasice, pufni el. Clevedon face asta mereu. Acum şi tu. Cine era Pygmalion?

— Sculptorul care a creat o statuie frumoasă şi…

— Ala, exact. Şi ea a prins viaţă.

— Da.

— Cum de ştii toate astea? Când găseşte timp o negustoreasă să înveţe cine era Pygmalion? Unde învaţă ea să scrie texte elaborate?

Sophy îl privi cu un interes politicos, expresie care îi transformă faţa cea aproape frumoasă într-o mască rigidă.

— Nu te miri când un gentleman poate vorbi, citi şi scrie în trei sau şase limbi, poate ţine cuvântări în

Parlament, poate face experienţe de chimie, poate scrie lucrări despre botanică şi înfiinţează sau contribuie direct la o jumătate de duzină de acte caritabile? Nu te întrebi niciodată când găseşte un nobil timpul necesar să facă toate astea? Ia-l, de exemplu, pe doctorul Young.

— N-am auzit niciodată de el.

Sophy îl lămuri. Tipul murise cu câţiva ani înainte. Fusese un fenomen. Medic la Spitalul St. George. Activase în Comitetul Longitudinii, în consiliul de redacţie al *Almanahului Nautic,* în Societatea Regală. Scrisese despre geologie şi cutremure, despre lumină şi armonia muzicală, făcuse calcule legate de asigurările de viaţă. Contribuise chiar la descifrarea Pietrei de la Rosetta[11].

Mintea lui Longmore se întoarse la conversaţia cu Lady Durwich şi la ce spusese ea despre nesăbuiţii DeLucey. Îşi aminti de Lady Lisle, care îşi petrecuse cea mai mare parte din anii de după căsătorie călătorind în Egipt cu soţul ei. Era şi o femeie plină de şarm, care emana o energie asemănătoare…

Se întoarse să o studieze pe Sophy… şi descoperi că Fenwick stătea atârnat peste acoperiş. Se răsti la el:

— Ce crezi că faci?

— Ascultam, spuse băiatul. Cestiile care le vorbiţi voi, grangurii.

— Chestiile, îl corectă automat Longmore.

— *Chestiile*, repetă puştiul. Îşi pusese braţele încrucişate pe acoperiş, aşezându-se comod. E ca şi când ascult poveşti. Ce era aia despre porcar[12] şi nu ştiu cum?

— Pygmalion, spuse ea. Începu să-i povestească, neprecupeţind adjectivele şi adverbele. Istorisirea dură preţ de câteva mile. Apoi se lansă în alte poveşti: Atalanta[13] şi

---

11 Stelă egipteană din anul 195 î.Hr., din timpul regelui Ptolemeu al V-lea, găsită în oraşul egiptean Rosetta (Rashid) (n.tr.)

12 Joc de cuvinte in engleză în original. Pig man sau om porc, asemănător la pronunţie cu Pygmalion (n.tr.)

13 Personaj din mitologia greacă, iubitoare a vânătorii, care refuzase să se mărite până când nu era întrecută la fugă de un erou. Meleagru,

merele, Icar şi aripile sale, de unde ajunse la Ulise şi peregrinările lui.

S-o asculte acum fu o cu totul altă experienţă decât atunci când îi citea articolele despre modă. Când vorbea, prelua personalitatea eroului. Îl vrăji nu numai pe băiat, dar şi pe Longmore, care uită cu totul de Lady Lisle.

Nimeni nu-l lua pe Lord Longmore drept un intelectual remarcabil. Cu toate astea, fiind un om simplu, se agăţa de o temă şi nu-i mai dădea drumul. Sophy îi alungase lesne din minte aluzia lui Lady Durwich la cei din familia DeLucey. Nu era greu să-i abată atenţia.

Ştia că lui nu i-ar fi păsat deloc dacă ea se trăgea din Nesuferiţii DeLucey. Nu i-ar fi păsat nici că membrii clanului Noirot se bucurau de aceeaşi proastă reputaţie. Necazul era că, de vreme ce lui nu-i păsa, ar fi putut să creadă că informaţia nu era un secret ce trebuia păzit cu străşnicie. Dacă Sophy ar fi putut să i-o scoată din minte – unde, cugetă ea, nu mai era prea mult loc – diminua riscul ca el să comenteze cu glas tare cu oricare dintre prietenii lui.

Odiseea îi purtă de-a lungul următoarelor două schimbări ale cailor. Apoi, Longmore hotărî că ea arăta obosită şi înfometată. Pe când mâncau pe fugă la un han, o îndemnă să se odihnească.

— Luna e sus de la începutul după-amiezii, sublinie el. Va apune în primele ore ale dimineţii. Trebuie să mă concentrez la drum, iar fantasticele aventuri ale eroilor greci mă distrag prea mult. Şi Fenwick trebuie să doarmă.

Ţinu caii în pas constant şi îi lăsă să galopeze pe porţiunile de şes. Din când în când, îi atrăgea atenţia asupra unor privelişti pe lângă care treceau, câteva dintre ele fantomatice în lumina lunii, cum ar fi Devil’s Punchbowl sau spânzurători pe marginea drumului.

În cea mai mare parte a călătoriei păstrară însă tăcerea. Sophy se trezi de două ori şi descoperi că

---

primind ajutor de la Afrodita sub forma unor mere fermecate, a reuşit să o întreacă şi a luat-o de soţie, (n.tr.)

adormise pe umărul lui. Asta era ceva. Chiar şi cu arcurile excelente şi cu întreţinerea riguroasă, nicio călătorie cu trăsura nu era perfect lină.

Când, trezindu-se a doua oară, se trase repede într-o parte, el râse:

— Ştiam că eşti obosită.

— Trăsura se leagănă, ripostă ea.

— Mai dormi, dacă eşti în stare. Mai avem destul de mers. Sper numai să putem ajunge la Portsmouth înainte de apusul lunii. Nu sunt prea dornic să mă strecor pe străzi pe care nu le cunosc în bezna de dinaintea răsăritului.

Capitolul 10

„Fericit cu adevărat va fi vizitatorul care este atât de norocos încât să se afle la postul de comandă când o navă militară de primă mână iese din port. El se va bucura de una dintre cele mai grandioase privelişti din lume, castelul maiestuos de la prova, şi va auzi sunetul uluitor al tunurilor ei când, în trecere, salută drapelul garnizoanei."

Ghidul pentru New Portsmouth, Southsea, insulele Anglesey & Hayling, 1834

Când ajunseră la Portsmouth, luna era la apus. Cu toate astea, tot ce trebuia Longmore să facă era să ţină drumul principal, de-a lungul căruia se înşirau multe stabilimente cu aspect prosper. Pentru găzduire avea de ales între două hanuri, Fountain şi George. Optă pentru cel de-al doilea, pentru că Poşta Regală pleca de acolo. În plus, era şi hanul care-i fusese recomandat cameristei Clarei.

După ce-l trimise pe Fenwick să stea la taclale cu servitorii şi grăjdarii, o conduse pe Sophy în han.

Era sigur că trebuia să se bazeze în principal pe Fenwick, deoarece hangiul, la câţi clienţi avusese, probabil

că nu-şi mai amintea de cele două femei. Dacă Clara se comportase la fel ca până atunci, însemna că stătuse mai retrasă, lăsând-o pe Davis să ia camera şi să aranjeze masa şi restul. Femeile urâte aveau tendinţa să nu facă o impresie durabilă.

Hangiul declară că nu văzuse două femei ce călătoreau împreună, iar registrul îi confirmă spusele.

Longmore se îndepărtă să discute cu Sophy.

— Ar fi cazul să poposim aici. Nu putem face prea mult la ora asta.

— Dar ai spus că pe la ora patru va răsări soarele. Sophy îşi scoase ceasul de buzunar care îi atârna de cordonul rochiei de călătorie şi constată: E abia două şi jumătate.

— Şi tu arăţi ca dracu’, observă el. Trebuie să dormi.

— Am dormit în trăsură, protestă ea.

Dormise rezemată de umărul lui, gâdilându-l cu decoraţiunile ridicole de pe pălărie. Aluneca tot mai jos, apoi, la un moment dat, se trezea tresărind.

Lui i se părea adorabilă – un gând ciudat, ţinând cont de personalitatea ei, dar aşa era. Era o fată complicată. Asta o făcea atât de interesantă. Asta, plus gura delicioasă, parfumul şi silueta perfectă.

— Nu a fost un somn propriu-zis, spuse el. Ideea este că arăţi ca dracu’. Ignorându-i protestele, îi luă o cameră, comandă de mâncare şi ceru o cameristă. Trebuia să o scoată cineva din haine şi s-o bage în pat. Mai bine să nu fie el, că atunci nu s-ar fi odihnit nimeni.

*

Sophy avea o foarte vagă amintire despre ce se întâmplase după ce ajunseseră la han. O cuprinsese oboseala, într-un val uriaş ce trebuie să se fi acumulat de săptămâni întregi. Pur şi simplu o inundase. Abia dacă-şi putea ţine ochii deschişi.

Longmore se agitase în jurul ei şi le poruncise tuturor

să iasă. Insistase să aibă o cameristă şi îşi aducea vag aminte că aceasta sporovăia pe când urcau pe scări spre cameră. Pusese să i se trimită o masă uşoară şi Sophy înfulecase tot, surprinsă cât de foame îi era. Se spălase şi se dezbrăcase – având în vedere ora – cu ajutorul foarte amabil şi răbdător al cameristei. Probabil că Longmore îi dăduse un bacşiş generos.

Fiind atât de obosită, nu se aştepta să adoarmă. Cu cât căutarea se prelungea, cu atât îi sporea îngrijorarea cu privire la Lady Clara. Îl convinsese pe Longmore că sora lui era în siguranţă sub paza lui Davis, dar ea însăşi nu avea aceeaşi certitudine.

Probabil că dormise totuşi, pentru că o trezi zgomotul. Era atât de ameţită, încât îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama că bătea cineva la uşă.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătând iute, şi observă că lumina soarelui la răsărit inunda camera. Cât de mult dormise?

Se dădu jos din pat împleticindu-se, îşi găsi halatul pe un scaun din apropiere şi tocmai îl punea pe ea când auzi vocea contelui.

— Unde naiba e blestemata aia de cameristă?

Sophy alergă spre uşă şi o deschise.

Longmore stătea pe coridor, îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purtase pe drum. Nu dormise? Cu siguranţă că nu se bărbierise. Umbra de pe maxilarul lui îl făcea să arate mai periculos decât oricând.

— Clara e aici, o anunţă el.

— Aici? în han?

— Nu. Adică, dacă e aici, nu mi-a spus nimeni. Dar n-a părăsit Portsmouth încă. N-ar fi trebuit să te trezesc…

— N-ar fi trebuit să mă laşi să dorm, îl întrerupse ea.

— Lasă asta. Am nevoie de ajutorul tău. Oamenii devin bănuitori când un bărbat se interesează prea îndeaproape de soarta unei tinere. Încep să mintă. Lui Fenwick îi lipsesc metodele tale fermecătoare de a scoate informaţii de la cei ce nu prea vor să vorbească, iar eu am

probleme în a-mi stăpâni mânia.

— Dar ai căutat şi fără mine, spuse ea cu reproş.

Longmore trecu pragul uşii, iar Sophy se retrase cu doi paşi. Se uită spre picioarele ei. La fel făcu şi ea. Era desculţă.

— Unde-ţi sunt papucii?

Fără a mai aştepta răspuns, se îndreptă spre pat, găsi papucii şi arătă spre un scaun. Ea se aşeză.

— Pot şi eu să-mi pun…

— Nici măcar nu te-ai trezit bine.

Îngenunche şi îi luă piciorul, vârându-l în papuc, după care rămase în acea poziţie, privind-o neclintit.

— Sunt trează, insistă ea. Pot să o fac.

Longmore ieşi din transă şi îi puse şi celălalt papuc, apoi se ridică.

— Nu trebuie să mergi de colo-colo desculţă.

— Nu mergeam de colo-colo – şi nu trebuia să cauţi fără mine.

— Aveai nevoie de somn, spuse el. Ai obiceiul de a te culca la ore nepotrivite.

— Sunt o femeie care munceşte, spuse ea.

— Ar trebui să renunţi la asta.

— Poftim?

— Toată chestiunea asta e ridicolă. Sora ta s-a măritat cu un duce. I-am spus lui Clevedon… Longmore nu-şi duse afirmaţia până la capăt.

— Ce i-ai spus?

— Nu mai contează acum.

— Ba da, contează mai mult ca oricând, se încăpăţână ea.

— Vrei s-o găsim pe Clara sau să te cerţi?

— Preferabil amândouă.

— Nu mă scoate din sărite. N-am timp să te strâng de gât. Fenwick şi cu mine ne-am sculat când se crăpa de ziuă…

— Fără mine.

— Fără tine, admise el. S-au auzit nişte împuşcături

groaznice. Am fost informat că se procedează aşa de două ori pe zi, la răsărit şi la apus. După aceea, mi-am dat seama că nu mai are rost să încerc să adorm, aşa că m-am dus împreună cu Fenwick la docuri. Mi-a luat ceva timp să găsesc zona care ne interesa, dar am reuşit până la urmă. Am aflat ce nave de pasageri au plecat începând cu ziua când presupunem că a sosit Clara aici. Suntem destul de siguri că nu se afla la bordul nici uneia dintre ele, dar o să-ţi explic toate astea mai târziu. Am venit doar ca să-ţi spun să te grăbeşti.

— Prea bine.

Sophy se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre lavoar. În ciuda trezirii bruşte, era încă ameţită. Umplu bolul cu apă şi se spălă pe ochi, ceea ce îmbunătăţi situaţia. Se ştergea pe faţă când i-o văzu pe a lui în spatele ei, în oglindă.

— Nu poţi să te mişti mai repede? bombăni el.

— O să dureze cel puţin o jumătate de oră dacă n-am parte de ajutorul cameristei.

— Nu ştiu unde a plecat sau ce face. Tot ce ştiu e că atunci când am cerut una acum câteva momente, mi s-a spus: „Imediat”. Asta ar putea să însemne ore bune de acum încolo. Aici e ca la casa de nebuni. Majoritatea servitorilor se pare că sunt în salon alergând înnebuniţi încolo şi-ncoace, servind micul dejun.

Făcu semn către rochia de călătorie pe care o purtase ieri şi pe care camerista o aşezase cu grijă pe un scaun.

— Pune-ţi-o pe tine! Nu mergem la parada modei.

— Nu pot s-o îmbrac aşa, pur şi simplu! Cum poţi fi atât de mărginit?

— Foarte simplu, spuse el. Nu-i nevoie de niciun efort.

Mai târziu, când avea timp, când putea să vadă limpede, intenţiona să-l lovească cu ceva mai mare decât o cărămidă.

Îşi găsi cămăşuţa, jupoanele şi corsetul şi le întinse pe pat. Obosită şi supărată – poate şi pentru că era cine era şi nu putea rezista să nu se joace cu focul – îşi scoase halatul, apoi cămaşa de noapte.

Ar fi procedat la fel dacă ar fi fost cu surorile ei şi în mare grabă să plece. Îşi dădea totuşi seama foarte bine că nu era cu surorile ei.

— La naiba!

Se uită la el peste umăr în vreme ce-şi punea cămăşuţa. Se întorsese cu spatele, ferindu-şi ochii de nuditatea ei.

Asta era amuzant. Buna dispoziţie îi mai reveni.

— Ai putea încerca să trimiţi după cameristă, îi sugeră.

— Pentru nimic în lume.

— Atunci uită-te, spuse ea. Nu-mi pasă. Nu sunt pudică.

Asta nu era o minciună. Doar pentru că îşi câştiga existenţa croind haine, nu însemna că îi era ruşine să stea dezbrăcată. Chiar şi în faţa lui. *În special* în faţa lui. La urma urmelor, era o Noirot.

— Nu mă uit, murmură el. Nu sunt nici eu pudic, dar trebuie să-mi ţin firea. Pe Jupiter, eşti dracul gol!

Îşi trase pantalonaşii şi îi ajustă pe talie. Îşi puse juponul şi îl legă. Îşi aranjă corsetul pe pat şi începu să-i aranjeze şireturile.

— De ce durează aşa de mult? întrebă el, apoi se întoarse. Pe toţi dracii, ce faci?

— E unul din noile corsete pe care le-a inventat Marcelline, îl lămuri ea. Poate fi îmbrăcat fără ajutor. Dar camerista n-a înţeles cum merge treaba şi eu eram prea obosită ca să-i explic destul de clar, se pare. A desfăcut şireturile şi eu trebuie să-i…

— Pot să le înnod eu, se oferi contele. De fapt, sunt chiar priceput la asta.

— Asta nu mă miră, zâmbi Sophy. Îşi trase corsetul peste cap şi îşi vârî mâinile prin bretele, după care îl strânse peste piept.

Pe când îşi potrivea bretelele, Longmore se apropie în spatele ei.

— Înainte să-l îmbraci, trebuie să-l înnozi în partea de

jos, explică ea. Apoi nu mai ai decât să-l pui pe tine şi să-l strângi în faţă.

— Ingenios.

— Dar ea a dezlegat nodurile, aşa cum se obişnuieşte.

— Văd asta.

Sophy îi simţea mâinile la baza spatelui ei, înnodând şnurul, Longmore îl trase prin bride şi îndreptă banda îngustă în vreme ce înainta hotărât spre omoplaţi, trăgând cu tăria cerută.

Cu siguranţă că se pricepea. Câte femei o fi dezbrăcat?

Mâinile lui erau calde pe spatele ei. Răsuflarea lui era şi ea caldă, o simţea pe gât. I se ridicară firişoarele de păr de pe ceafă.

Când termină, nu se îndepărtă imediat. Mâinile îi rămaseră pe şoldurile ei. Stătea aşa de aproape, că-i putea auzi răsuflarea accelerată. Îi simţea căldura trupului masiv – sau era propria ei căldură? Se găsea la o distanţă atât de mică, încât tot ce trebuia să facă era să se lase puţin pe spate…

Inima-i bătea cu putere, şi diavolul lăuntric îi înnegură mintea, îndemnând-o să se lase pe spate aşa, puţin. „Nu vrei să simţi mâinile astea îndemânatice şi pricepute pe tine, pe pielea ta?” părea că-i şopteşte. „Nu vrei trupul ăsta puternic pe al tău? În tine?”

Apoi vocea slabă, cea pe care i-o insuflase verişoara Emma, interveni: „Şi ce se întâmplă cu puterea ta, dacă cedezi astfel?”

Deja cedase diavolilor ei interiori şi se jucase cu focul: îşi aruncase cămaşa de noapte şi îi oferise deja spectacolul nudităţii. Era o nesăbuinţă teribilă – chiar şi pentru ea – să uite de ce se afla acolo.

Lady Clara. Totul depindea de ea. Magazinul. Viitorul celor trei surori. Succesul sau un eşec înjositor. Dowdy învingându-le, râzând de ele.

Încruntată, îşi adună stăpânirea de sine.

Longmore o întoarse şi îi îndepărtă mâinile de pe

corset. O trase încă o dată cu putere, apoi îi legă rapid şireturile în faţă.

Ea se duse spre scaun şi luă una din mânecile bufante.

— Doamne, chiar trebuie? murmură el. Vocea îi era joasă, vocea aceea întunecată, primejdioasă, ce-i întuneca mintea.

Îşi ridică privirea spre el. Îşi trecea degetele prin păr.

Sophy voia să-şi smulgă părul. Dar era o Noirot.

— Ai observat cât de mari sunt mânecile rochiei mele? spuse ea liniştită. Dacă n-ar fi bufante, ar arăta de parcă aş avea nişte fuste atârnându-mi de umeri. Trăgându-şi mâneca pe braţ, urmă: Ai spus că lumea era bănuitoare faţă de tine. Te-ai uitat în oglindă? Măcar unul din noi trebuie să arate respectabil. Şi nu o să dureze mult. Leonie le-a inventat pe astea.

— Toate sunteţi extrem de inventive, remarcă el. În timp ce ea Iţii lega şiretul superior de breteaua corsetului, o iscodi: De ce ţi-ai pus pe tine îmbrăcămintea asta complicată?

— Asta ar purta una dintre iubitele tale mondene, îi explică ea i îi răbdare. Deşi n-am nicio îndoială că hainele lor n-ar fi croite la lei de bine. Sau n-ar fi după ultimul răcnet al modei.

— Lasă-mă pe mine, îi zise Longmore. Eşti tu flexibilă, dar eu pot vedea mai bine ce fac.

În timp ce el lega şireturile, ea potrivea benzile mânecii peste cele ale cămăşuţei şi netezea ţesătura.

Totuşi, când Sophy luă un ciorap, el se dădu un pas înapoi. Dar nu se întoarse. Tremurând, era conştientă de privirea lui arzătoare, fixată pe ea în timp ce îşi trăgea repede ciorapii şi îşi lega jartierele.

Imediat ce termină cu asta, el înşfăcă rochia şi i-o trase pe cap. Încercă să-i îndese mâinile înăuntru şi înjură.

— Nu-i loc, la dracu’! E ca şi când ai încerca să împingi o pernă prin gaura cheii.

— Vâră mânecile prin ea, îl sfătui Sophy. Sunt

umplute cu puf. Se vor strânge destul, dar trebuie s-o faci cu atenţie.

— N-am văzut în viaţa mea un model mai idiot la o rochie.

— Nu-i atât de complicat. Calmează-te numai.

— E uşor pentru tine s-o zici.

Era uşor de zis, într-adevăr, se gândi ea. Simţămintele erau altă poveste. Nu era deloc calmă. Niciun bărbat n-o ajutase vreodată să se îmbrace sau să se dezbrace. Apropierea era aproape dureroasă.

— O să fac eu partea stângă şi tu pe cea dreaptă.

Lucrară repede, în linişte. Odată ce terminară cu mânecile, el ştiu cum să continue. Se aşeză în genunchi pentru a-i îndrepta fusta, apoi sări în picioare, îi apucă pălăria, i-o aruncă pe cap, îi legă panglicile şi o împinse către uşă.

— Botinele, spuse ea. Botinele mele.

Contele privi în jos spre picioarele încălţate în papuci.

— Asta e de-a dreptul diabolic!

Îi găsi botinele, o împinse pe un scaun şi i le trase pe picior, după care o luă de mână şi o ridică atât de brusc, încât Sophy căzu peste el.

Mâinile lui o cuprinseră. Slobozi alte câteva înjurături şi sări într-o parte ca şi când ar fi fost contaminată.

— Mă jur, faci toate astea dinadins ca să mă înnebuneşti, spuse el.

„Şi eu ce să mai zic?”

Mai fusese sărutată şi de alţi bărbaţi, iar el îi arătase că există o cu totul altă lume a sărutului. Însă acea intimitate nici nu se compara cu asta, cu atingerea desuurilor ei, a rochiei, a pielii, înlăuntrul ei, tremura toată.

În exterior, era o Noirot.

— Puteai să trimiţi după cameristă, replică într-un târziu.

El se repezi către uşă şi o deschise. În vreme ce stătea acolo, fornăind nerăbdător, ea îşi găsi mănuşile şi sacul de mână. Când păşi pe uşă, contele bombăni ceva în

barbă. Ciudat, dar suna a franceză.

*

Longmore o duse pe Sophy pe Broad Street, unde se aflau hanurile la care poposeau călătorii în drum spre diferite destinaţii.

Era o minune că nu se rătăcise, dat fiind că ea îi distrusese creierul. Ce rămăsese din el.

Nu era un bărbat ce putea fi zdruncinat cu uşurinţă, însă ea, o făcuse. Pur şi simplu îşi azvârlise cămaşa de noapte şi, calmă, îşi trăsese cămăşuţa peste trupul dezgolit – superbul şi complet despuiatul său trup!

O văzuse din profil şi imaginea i se întipărise adânc în minte: piele netedă, albă, sâni cu o formă perfectă şi cel mai frumos fund din câte văzuse în viaţa lui – şi văzuse, nu glumă.

Mai apoi, să o şi ajute la îmbrăcat…

Corsetul ăla nenorocit. La final rămăsese cu mâinile tremurânde, luptându-se cu el însuşi să nu desfacă ceea ce tocmai legase. Mai degrabă s-ar fi luptat cu o tavernă plină de marinari beţi.

Şi blestematele alea de mâneci bufante – ce puteau fi aranjate la locul lor doar dacă-i atingea decolteul.

Avea s-o strângă de gât pe sora lui. Şi pe Adderley.

Între timp, Sophy frunzărea calmă un ghid al oraşului Portsmouth pe care el îl cumpărase de la hotelul George cu câteva ore în urmă.

— Asta a fost o idee excelentă, spuse ea cu mirare în glas.

— Mai am astfel de idei din când în când, zise el. Nu sunt genul de călător care citeşte ghiduri de călătorie, dar am venit destul de rar în Portsmouth. La curse la Goodwood sau Soberton adesea. Aici, aproape niciodată. M-am gândit că informaţiile din carte ar fi mai de încredere decât cele furnizate de un hangiu istovit, şi am ştiut că ar fi o uriaşă pierdere de vreme să rătăcim aşa, fără ţintă, întrebând la

fiecare han sau ghişeu de bilete despre Clara. Ghidul ăsta, după cum vezi, limitează posibilităţile.

— Doar două nave poştale pleacă duminica, remarcă ea, arătând cu degetul spre anexa cu lista navelor. Una spre Ryde[14].

— Nu cred că Insula Wight e destul de departe pentru Clara.

— Mai e o cursă duminicală spre Irlanda. Pleacă spre Plymouth, apoi Cork, de-acolo la Liverpool. Soseşte aici dimineaţa.

— Te mai miri de ce te-am grăbit aşa? Dar primele nave cu aburi nu pleacă înainte de şapte, aşa că mai avem cam o jumătate de oră până atunci. Cea spre Ryde ridică ancora abia la opt. Totuşi, nu pot crede că e atât de zăpăcită încât să bată atâta drum până la Portsmouth ca să meargă apoi doar până la Ryde. Şi dacă e aşa, de ce să te scoli cu noaptea-n cap pentru asta, când există câteva curse zilnice spre Ryde? Clara nu e mai matinală decât mine.

— Probabil că s-a trezit devreme, dacă n-a putut dormi, spuse ea. În orice caz, ar trebui să începem cu navele de duminică. Cea pentru Irlanda pleacă dintr-un loc numit Blue Posts. Să începem de acolo?

— Mă gândeam că Irlanda sau continentul ar fi prima ei alegere, zise Longmore. Cu toate astea, în cazul în care se decide totuşi să plece spre insula Wight, l-am trimis pe Fenwick la taverna Quebec. I-am descris-o şi i-am spus să facă o scenă dacă soră-mea îşi face apariţia. Precis o să-i vină o idee. S-a oferit să joace rolul unui puşti înfometat şi să leşine la picioarele ei – ceea ce, a subliniat el, ar fi uşor, de vreme ce n-a mâncat de dimineaţă.

— Nici n-a dormit prea mult, spuse Sophy. Nu pot să cred că l-ai luat pe el să te însoţească şi pe mine m-ai lăsat la han.

— A dormit în spatele trăsurii, o asigură Longmore.

---

14 Oraş pe insula Wight (n.tr.)

Probabil că a fost cel mai confortabil culcuş pe care l-a avut de mult timp. Apoi îşi dădu seama că o târâse şi pe ea, tot fără să-şi fi luat micul dejun. O să găsim ceva de mâncare la Blue Posts, îi promise.

*

Duminica, oraşul Portsmouth se umplea de vizitatori dornici să facă turul punctelor de interes menţionate în ghidul pe care Longmore i-l dăduse lui Sophy: fortificaţiile, bisericile şi navele – mai presus de toate *Victory,* faimoasa corabie a Lordului Nelson. Îmbarcările decurgeau lent, şi la acea oră matinală nu trebuia se te iei la întrecere cu mulţimea de curioşi sau călători agitaţi pentru a capta atenţia cuiva.

Sophy şi Longmore aflară curând că Lady Clara nu rezervase locuri pentru cursa spre Irlanda. Încă. Nu-şi făcuse apariţia nicio pereche de doamne pe lista de pasageri din acea dimineaţă.

Încercase, dar nu reuşise să rezerve o cabină pe American Line spre New York.

— Nu mi-a mirosit a bine, îi explică agentul lui Sophy. Oricine putea vedea că era o domniţă de neam, nu-i aşa? La fel de clar, cealaltă femeie nu era. Am ştiut că nu era în regulă ceva. Nu prea aveau bagaje. A fost destul de uşor să le opresc. Păi, în primul rând n-avea documente de călătorie. N-ar fi trecut de vameşi, asta i-am şi spus domniţei. I-am spus, de asemenea, că orice necaz ar fi avut, o să dea de necazuri şi mai mari, fiind străină într-un loc necunoscut. Ei bine, vă întreb eu, doamnă. Era limpede ca lumina zilei că tânăra era de neam şi cealaltă nu era mătuşa ei. Nu sunt născut ieri, aşa-i? Sper să o găsiţi, înainte să între în vreun bucluc din care să nu poată ieşi.

Lady Clara se confruntase cu acelaşi refuz atunci când încercase să ia bilete pentru nava cu destinaţia Le Havre.

Sophy şi Longmore se îndreptau spre următorul ghişeu de bilete de pe listă când un puşti zdrenţăros apăru

în goană în faţa lor.

— Voi sunteţi ăia de le caută pe alea două femei? Una înaltă şi frumoasă şi una urâtă care arată ca un buldog?

— Da, spuse Sophy.

— Mă gândeam io că sunteţi ’mneavoastră. Arătaţi aşa cum zise băiatu’ – un domn înalt şi brunet şi o domniţă cu ochi mari, albaştri, şi cu multe ţoale ciudate. Trebuie să vă dau de ştire că Dick Nebunu’ le-a găsit şi să vă grăbiţi la taverna Quebec, că nu ştie dacă le-o mai putea ţine mult pe loc. Prea mulţi ofiţiri şi alţii d-ăştia care-i aruncă priviri urâte.

*

O găsiră pe Clara pe chei, plimbându-se agitată, în vreme ce camerista stătea de pază la grămada jalnică de bagaje. Ziua era caldă, dar bătea o briză aspră şi părea că se ghemuise ca să se apere de ea, cu braţele încrucişate. Din când în când privea către apă. Lui Sophy i se păru palidă şi bolnavă.

Camerista îi observă cea dintâi, dar Longmore ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

Fenwick stătea pe o cutie, cu bărbia în mâini, urmărind mersul nervos al Clarei. După cum spusese, acolo erau şi câţiva ofiţeri de marină. Toţi se uitau spre el fără a face vreun efort să ascundă asta. Arăta obosit mort. Două zile de călătorie îi readuseseră înfăţişarea şleampătă şi impresia generală că nu era bun de nimic.

Longmore se apropie de sora lui.

— Iată-te, Clara, spuse, făcând-o să tresară. Te-am căutat în tot oraşul.

Alergă către el şi Longmore îşi deschise braţele, dar în loc să accepte îmbrăţişarea, ea începu să-l lovească în piept:

— Nu! Nu, nu, nu!

— Ce dracu’?

— Nu merg acasă, rosti ea. Nu mă poţi sili să merg

acasă.

— Dar atunci, unde vrei să mergi?

— Nu ştiu. Oriunde. Oriunde, doar să nu fiu aici.

Scena atrase imediat atenţia publicului; Sophy hotărî că era momentul să intervină. Înaintă spre ofiţerul cel mai apropiat, scoase un mic ţipăt şi leşină.

*

Contele observă că era un leşin strategic, deoarece se asigurase că urma să cadă în braţele unui tip arătos şi cu muşchi. Pentru o clipă îl păcăli şi pe el. Ştia că era obosită până la un nivel primejdios – chiar şi el era obosit, deşi nu muncise ore în şir înainte de plecare – mai ales că o grăbise şi o târâse din han la o oră imposibilă.

În acel moment, Clara se grăbi către ea, plângând:

— Ah, domnişoară Noirot, eşti bolnavă? Sărmana de tine. Fratele meu e aşa o brută.

La asta, ochii cei mari şi albaştri se deschiseră cu o fluturare.

— Draga mea. Tu eşti? Am fost atât de îngrijoraţi. Cu graţie, se desprinse de mult prea chipeşul ofiţer de marină în braţele căruia aterizase.

— Sunteţi sigură că sunteţi bine, domnişoară? se interesă el.

— O, da, numai o ameţeală de moment, spuse ea cu o voce slabă.

Longmore înaintă câţiva paşi.

— E destul de bine, confirmă el. N-a mâncat de dimineaţă, asta-i totul.

Se porni un vânt puternic şi cele două femei se ţinură de pălării, în vreme ce fustele li se ridicară, delectându-i pe privitori cu o privelişte palpitantă de jupoane de dantelă şi glezne bine conturate.

Privirea ofiţerului de marină se mută de la o pereche de glezne la alta.

— Fenwick, ajut-o pe cameristă cu bagajele, porunci

Longmore. Doamnelor, cred că am distrat suficient publicul.

Pe faţa Clarei apăru cunoscuta expresie încăpăţânată.

— Draga mea, fii rezonabilă, spuse Sophy. Nu poţi pleca într-o călătorie doar cu *asta.* Făcu semn către trista grămăjoară de bagaje. N-o să ai nimic de îmbrăcat.

*

Spre surprinderea lui Longmore, trucul dădu rezultate. Clara se uită la bagaje şi la cameristă, apoi la Sophy.

— Ai nevoie de un coniac, decise creatoarea de modă.

— Într-adevăr, admise Clara.

— Hai să mergem înapoi la hotel, spuse Sophy. Văzând că buza de jos a Clarei tremura, anunţând un hohot de plâns, insistă: Îţi promit că totul va fi bine. Hai să vorbim despre asta într-un loc liniştit.

— Vorbitul nu rezolvă nimic, oftă cealaltă.

— Ba da, rezolvă, rosti Sophy cu atâta încredere, că până şi Longmore o crezu.

*

Se întoarseră la hotelul George, unde Longmore făcu rost de un salon privat pentru a lua masa. În primul rând comandă coniac. Dacă trebuia s-o îmbete pe sora lui pentru a o face să coopereze, era bucuros s-o facă.

Nu-i trebui mult. După o jumătate de pahar, Clara părea mai calmă. Se aşezase aproape de Sophy.

— Te simţi puţin mai bine? o întrebă aceasta.

— Nu pot suporta să mă întorc. Nu e altă posibilitate?

— O să rezolvăm problema. Surorile mele şi cu mine o să găsim o soluţie elegantă, asemenea rochiilor pe care le creăm. Dar trebuie să înţeleg tot ce s-a întâmplat. Gândeşte-te că este ca şi cum ţi-aş lua măsurile şi aş încerca să asortez culorile cu faţa ta.

— E uşor de zis, suspină Clara. Eram furioasă.

— În legătură cu ce?

— Ceva stupid. Nu e important.

— Un bărbat? Neprimind răspuns, ci doar o privire piezişă, Sophy urmă: Foarte bine. Nu-i important.

— De ce nu? vru Longmore să ştie.

— De aia, replică Sophy scrutându-l pătrunzător. Mesajul era tot atât de limpede ca şi când l-ar fi apucat de reverele hainei şi i-ar fi cerut: „Nu spune nimic. Nu face nimic”.

El se supuse. Fără entuziasm, dar erau femei şi se temea că o gafă ar fi determinat-o pe sora lui să plece din nou.

— Continuă, i se adresă Sophy Clarei.

— Eram furioasă. Şi a venit Adderley cu şampanie. Am băut prea repede şi am dansat, şi eram ameţită.

— Erai beată, completă Longmore.

— Să nu îndrăzneşti tu să-mi ţii mie predici! se răsti Clara.

— Nu am…

— Şi să nu-mi spui că n-ar fi trebuit să ies pe terasă cu Adderley. Te-am văzut furişându-te cu femei – chiar şi la Palatul St. James! La o recepţie!

— Sunt bărbat, se dezvinovăţi Longmore. Şi nu fac asta cu fete neprihănite.

Se uită drept la Sophy.

El n-o îmbătase. Şi ea nu era deloc inocentă. Poate că era mai puţin experimentată în câteva aspecte mai intime, dar el era foarte sigur că ştia mai mult despre bărbaţi decât ştia Carlotta O’Neill.

În orice caz, fetele inocente nu-şi aruncau cămăşile de noapte în faţa unui bărbat. Ei bine, poate că modistele o făceau. Îmbrăcatul şi dezbrăcatul erau ocupaţia lor, la urma urmei.

Şi poate că el o provocase… în mod necugetat. O trezise dintr-un somn adânc şi năvălise în camera ei aşteptându-se ca ea să se îmbrace în mare grabă.

Poate că Sophy se purtase aşa ca să-i facă în ciudă.

Poate. Poate. De ce naiba era el obligat să gândească

la ora asta?

— Credeam că o să-mi vorbească, spunea Clara. Credeam că o să-mi spună cât de frumoasă sunt şi voiam să aud asta pentru că nu mă simţeam… drăguţă. Mă simţeam mare şi stângace.

— Nu eşti aşa de mare, o încurajă fratele ei.

— Lady Clara nu este mare sau stângace, dar aşa *se simţea,* preciză Sophy.

— Simţăminte, deduse el.

— Da.

Longmore tăcu şi sorbi din coniac.

— Credeam că Lord Adderley o să-mi fure un sărut, urmă Clara. Şi eu eram furioasă şi mă simţeam… nu ştiu.

— Provocatoare, sugeră Sophy.

— Da. Dar apoi n-a mai fost ca şi când ar fi vrut să mă sărute. Era cu totul şi cu totul altceva. Nu eram sigură dacă-mi place, mi se părea atrăgător, pentru că ştiam că era greşit. După aceea lucrurile s-au întâmplat aşa de repede – şi apoi deodată a venit toată lumea aia. În cele din urmă a venit Harry şi am ştiut că o să-l omoare pe Adderley.

— Aş fi încercat, recunoscu Longmore. Dar presupun că domnişoara Noirot ar fi venit după mine cu un scaun sau cu un ghiveci – sau ar fi ţipat şi ar fi leşinat.

Clara îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Fără îndoială, spuse Sophy. Ştiam că nu gândeşte limpede. Sau deloc. L-aş fi lăsat să-l pocnească pe Lord Adderley, însă nimic mai mult. Dacă nu puteam găsi ceva cu care să-l lovesc, să-i atrag atenţia, eram pregătită să creez o diversiune.

— Îmi doresc să fi ştiut, oftă Clara.

— Deci nu încercai să-l protejezi, conchise Sophy. Ştiam că nu a fost ceva chiar… sincer.

— Lacrimile erau destul de adevărate, zise Clara. Eram îngrozită pentru fratele meu.

— Pentru mine? În faţa ameţitului ăluia…

— Nu te gândeşti niciodată la urmări. Ţi-ai fi pierdut

cumpătul şi l-ai fi ucis şi apoi ar fi trebuit să te refugiezi pe Continent. Dar tu nu fugi niciodată de nimic. Te-ar fi condamnat şi te-ar fi spânzurat pentru că ai ucis un om fără apărare.

Longmore se holbă la sora lui.

— Tu mă protejai pe *mine?*

— Cineva trebuia s-o facă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Clara!

— Cum era să ştiu că domnişoara Noirot înţelesese şi ştia ce are de făcut? Nu ştiam nici măcar că era acolo. O privi pe Sophy. Unde erai?

— Mai bine să nu ştii, interveni Longmore. Am terminat de vorbit despre simţămintele noastre? Aş spune că am avut suficiente destăinuiri pentru o zi. Şi tu arăţi de parcă ai fi la capătul puterilor. De fapt, amândouă arătaţi mizerabil…

— Harry!

— Amândouă arătaţi ca dracu', insistă el. Vă recomand un somn de frumuseţe pentru restul dimineţii. Dacă plecăm pe la prânz, ar trebui să ajungem la Londra diseară.

Capitolul 11

„O cabrioletă… constituie versiunea modernă a docarului… Poate transporta două persoane, aşezate confortabil, apărate de soare şi ploaie, beneficiind totuşi de aer proaspăt şi cu aproape tot atâta intimitate cât o trăsură închisă, dacă se trag perdelele în faţă. Poate să între în locuri în care o trăsură cu doi cai şi patru roţi nu poate întoarce."

William Bridges Adams, *Trăsuri englezeşti de agrement,* 1837

— Asta mă scoate din sărite, îi spuse Longmore lui Sophy pe când părăseau un alt han poştal. N-avem nicio şansă să ajungem la Londra înainte de ivirea zorilor.

Sora lui, la conducerea cabrioletei, stabilise ritmul. Până şi gheţarii se mişcau mai repede.

— Dumneata ai sfătuit-o să meargă încet, îi aminti Sophy. Ai spus că are nevoie de un cal puternic şi că hanurile păstrează caii ăştia pentru diligenţe şi poşta regală.

— Nu mi-a dat prin cap că o să refuze să-l schimbe pe al ei. Şaptezeci de mile şi ceva de la Portsmouth la Londra. Eram gata să mituiesc grăjdarii să-i dea caii de care avea nevoie. O călătorie de o zi, mă gândeam eu. Nu am luat în considerare că ea o să insiste să şi-l păstreze pe al ei.

Bărbaţii se lăudau cu abilitatea lor de a supune orice animal, însă Clara nu se vedea în postura de a mânui biciul. Voia bidiviul cu care era familiarizată. Asta însemna opriri prelungi să-i ofere creaturii mâncare şi odihnă.

— Pot înţelege că se mişcă aşa de greu, spuse Sophy. Înainte, emoţia era cea care o îndemna. Probabil e la fel ca într-o luptă, în acele momente nu te gândeşti că poţi fi rănit, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Tot ce mă interesează este să-mi distrug adversarul.

— Nici ea nu s-a gândit la pericole şi greutăţi. Se afundase până peste cap, iar acum ieşirea la liman i se pare foarte îndepărtată. Tot ceea ce vede sunt necazurile.

— Ştiu că e nefericită, spuse el încordat. Dar să fie al naibii dacă pot face ceva acum.

— Nimeni nu poate face acum ceva. Îmi doresc doar să fi ştiut să mân caii. Puteam face schimb din când în când cu ea.

Longmore clătină din cap.

— Chiar dacă ai fi ştiut, nu ţi-ar fi plăcut să conduci cabrioleta. E un vehicul minunat şi arătos cu care o doamnă se poate plimba prin Londra, dar nu-i menit pentru călătorii lungi. Foarte repede devine incomod. Înainte, poate că era

prea neliniştită ca să bage de seamă, dar acum cred că începe să observe scuturăturile pe care trebuie să le îndure măruntaiele şi oasele ei.

— Cât mai e de mers? întrebă Sophy.

— Nu suntem nici măcar la jumătatea drumului până la Londra.

Soarele se apropiase şi mai mult de linia orizontului.

— Crezi că ar trebui să o zorim? Nu ştiu nimic despre condusul trăsurilor, iar dumneata ştii totul. Nu sunt îngrijorată de parcurgerea întregii distanţe azi – dar din ce-mi spui, e cu totul altceva pentru sora dumitale.

— Cu totul altceva, confirmă el. Cabrioleta e făcută pentru plimbări scurte prin oraş şi nu drumuri lungi. Continuă, explicând construcţia vehiculului, avantajele şi neajunsurile, apoi conchise: I-am cumpărat-o ca să se plimbe prin Londra. Nu m-am gândit că o să colinde ţara – şi mai ales fără lacheu!

— S-a descurcat, remarcă Sophy.

— Sunt uimit, trebuie să recunosc. Bănuiam că nu ştie nici măcar să-şi pună ciorapii.

— Nu cred că ştie.

— Ţi-a spus cum s-a descurcat?

— Nu.

Clara dormise în aceeaşi cameră cu Sophy. În acelaşi pat, ca două surori.

Foarte ciudat, îşi zise Longmore. Dar Clara avea încredere în ea. Sau era vrăjită de ea.

Nu că ar fi avut prea mare importanţă.

— S-a întâmplat să povestească şi lucruri mai simplu de înţeles decât ce ne-a spus azi-dimineaţă? se interesă el.

— Credeam că a fost suficient de inteligibil, replică Sophy. N-am nevoie să ştiu mai mult. Acum înţeleg perfect. În orice caz, m-am gândit că odihna îi va face mai bine decât vorbitul. Părea mai binedispusă după ce dormise.

— Şi dumneata? Eşti şi dumneata mai binedispusă?

Păruse puţin tristă.

— Sunt uşurată că am găsit-o, spuse ea. Sunt liniştită

că nu i s-a întâmplat nimic. Aştept doar o rezolvare strălucită a problemei cu care se confruntă.

*

Nu apăruse nicio rezolvare strălucită până când se opriră la hanul King's Arms din Godalming. Cerul se întunecase deja şi mai erau treizeci şi trei de mile şi jumătate până la Londra, după harta Clarei.

— O să ne oprim la Guildford, le spuse Longmore. Acolo sunt multe hanuri şi ştiu că putem conta pe o cină bună şi camere acceptabile la oricare dintre ele. Se uită la sora lui, care arăta epuizată şi extrem de nefericită. Sunt doar patru mile, Clara. O să găsim găzduire mai bună acolo decât aici. În afară de asta, mâine avem o etapă mai scurtă. Te poţi descurca?

Ea îşi ridică bărbia.

— Bineînţeles că pot. Am mers până la Portsmouth, nu-i aşa? Pot foarte bine să merg până ac-acasă.

Poticnirea de la sfârşit îi spuse lui Sophy tot ce voia să ştie. Probabil că şi Longmore intuise adevărul, de vreme ce se încruntă. Destul de brusc, rosti:

— O să merg eu în faţă de data asta. Dacă ai probleme sau nu te simţi bine, fă-i semn lui Fenwick şi el o să ne dea de ştire.

Se întoarse să-i spună băiatului că trebuia să stea invers, cu faţa înspre cabrioleta ce venea din urmă, ca să n-o scape din ochi.

— Şi să nu-ţi vină rău de la mersul cu spatele, îl avertiză.

— Rău? pufni Fenwick cu dispreţ. De la un asemenea fleac?

Sophy nu se îndoia că avea să se distreze făcându-le să râdă, cu strâmbături şi diverse pozne menite a-l face să aterizeze în cap.

Cel puţin asta avea să-i abată lui Lady Clara gândurile de la nefericirea ei.

După scurt timp, când o porniseră din nou la drum, Longmore spuse:

— Când o să ajungem la Guildford, o să-i trimit un mesaj prin curier lui Valentine. Astfel, familia n-o să stea trează toată noaptea să o aştepte. O să ştie că e teafără şi se pot duce la culcare să doarmă liniştiţi. Observând privirea lungă a lui Sophy, o întrebă: Ce mai e acum?

— E norocoasă că are un frate ca dumneata şi părinţii sunt norocoşi că te au drept fiu.

— Să nu exagerăm! râse el.

— E adevărat, spuse ea. Până la un punct.

— Până la un punct.

— Mulţi alţi bărbaţi n-ar fi deloc înţelegători.

— Nu înţeleg, oftă Longmore. Nu înţeleg nimic din asta.

Totuşi, era blând, neaşteptat de blând. Mulţi nu erau aşa. Nu voiau cu tot dinadinsul să se arate lipsiţi de omenie, dar erau atât de obişnuiţi ca lumea să se învârtă după dorinţele lor, încât nu băgau niciodată de seamă când aceasta dădea peste femei şi le zdrobea.

— Înţelegi că sora dumitale are nevoie de ajutor, nu de critică, îi zise. Asta-i mare lucru.

— Ce glumă! zâmbi contele. Cine sunt eu să judec pe cineva, mă întreb? Dacă nu era Clevedon, aş fi fost eliminat din şcoală de o sută de ori. Ca prim născut şi moştenitor, fac o figură a naibii de proastă.

Ea credea că făcuse o impresie minunată, dar nu aparţinea clasei lui sociale. Era o Noirot, atrasă de riscuri şi de nerespectarea regulilor. După standardele lumii lui, era necivilizat, o ştia prea bine.

— Detest politica, mărturisi el. Filantropia înseamnă o mulţime de mese cu mâncare proastă şi cuvântări pompoase. Nu-i nicio distracţie. Ai crede că armata ar fi ceva, de vreme ce oferă atâtea posibilităţi grozave de bătaie. Dar nu. Chiar şi un ofiţer trebuie să se supună ordinelor. Inadmisibil.

— Biserica nu e potrivită pentru fiul cel mai mare,

ştiu, adăugă ea. Altminteri ar fi perfectă pentru dumneata, nu-i aşa? Cum el se holba nedumerit, continuă: Da, lasă-mă să mă gândesc. Lord Longmore în tagma bisericească. Aşa un tablou mai rar!

Contele râse, şi ridurile de îngrijorare dispărură de pe arătoasa lui faţă de pirat.

— Ce opţiuni respingătoare aveţi voi, aristocraţii, observă ea. Aproape că începe să-mi fie milă de voi. Nu puteţi să vă faceţi boxeri sau înghiţitori de săbii la circ…

— La circ!

— Sau piraţi, sau tâlhari de drumul mare, sau căruţaşi.

— Într-adevăr, câteodată te plictiseşti de moarte în viaţa asta, domnişoară Noirot, şi tatălui meu nu-i pasă de felul în care mi-o înveselesc. A renunţat la mine cu mult timp în urmă. Nu sunt un model de perfecţiune. Dar ştii asta.

— Eşti un frate-model, îl contrazise ea. Cât despre restul, eşti doar genul de bărbat pe care-l supără regulile. Şi sora dumitale este la fel. Problema este că o femeie nu poate scăpa uşor după ce le-a încălcat.

— Este mai uşor odată ce e căsătorită. Dacă sfârşeşte prin a se mărita cu porcul ăla, o s-o încurajez să le încalce. O să-i ofer sugestii.

— Nu se va ajunge la asta.

— Eşti aşa de sigură?

— Extrem de sigură, minţi ea.

În acel moment nu-i trecea prin minte niciun plan. Ştia însă că totul depindea de ceea ce avea să facă.

Hanul White Hart, Guildford
În acea noapte

— Am avut atâta timp să mă gândesc şi nu pot să-mi închipui cum să scap din asta, suspină Lady Clara.

Lord Longmore îşi trimisese mesajul prin curier spre Londra de îndată ce ajunseseră. Luase trei camere, a lui şi a lui Sophy flancând-o pe aceea a Clarei. Davis avea un pat în camera stăpânei sale, iar Fenwick, surprins peste măsură şi recunoscător, primise propria lui cămăruţă – genul de spaţiu asemănător cu un dulap care i se dădea unui servitor – lângă camera lui Longmore.

După ce dăduseră jos praful călătoriei, Longmore, Lady Clara şi Sophy îşi potoliseră foamea. La finalul cinei, Longmore le urase doamnelor somn uşor şi se retrăsese în camera lui.

Lady Clara o invitase pe Sophy să se oprească mai întâi în camera ei pentru a bea un ceai, însă creatoarea de modă descoperise că pe tavă nu era ceai. Era coniac, un semn clar că domnia sa era mai tulburată decât se arătase la cină.

Noaptea nu era câtuşi de puţin rece, dar se plângea că îi este frig până-n măduva oaselor şi comandase să se facă focul. Se aşezară în faţa căminului, cu fotoliile apropiate unul de altul.

— Dacă nu eram aşa o partidă bună şi dacă nu se întâmpla în public, cu toată lumea aia ce m-a văzut pe jumătate dezbrăcată, ar fi un mod mai simplu de a rezolva chestiunea, zise Clara.

— Nu erai pe jumătate dezbrăcată, spuse Sophy. Corsetul îţi era puţin deranjat, atâta tot.

— Nu că asta ar avea vreo importanţă, rosti Lady Clara cu amărăciune. Sunt complet distrusă.

— O să te „reparăm”, nu-ţi face griji. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Tot ce ne trebuie acum este o poveste, în cazul în care cineva te-a recunoscut pe drum.

— E prea puţin probabil.

— Ar fi grozav. Cum de ai reuşit să supravieţuieşti unei călătorii până la Portsmouth este peste puterile mele de înţelegere.

— A fost mai complicat decât am crezut, sunt de acord, zise Clara. Ştiind că vom avea nevoie de bani, am

trimis-o pe Davis să vândă câteva din rochiile mele înainte de a părăsi Londra. Ea a fost cea care a discutat cu hangiii şi cu alţii asemenea. Pretindeam că este mătuşa mea. Am stat în umbră cât de mult am putut.

— Tu, în umbră, zâmbi Sophy. Asta trebuie că a fost un şiretlic uimitor.

— M-am îmbrăcat cu cele mai simple haine şi am împrumutat o bonetă de la Davis.

— Dar la Portsmouth ai ieşit în evidenţă. Cineva de acolo poate că te-a recunoscut. Ce-ar fi să spunem că te-ai dus împreună cu Lord Longmore la Portsmouth ca să aşteptaţi un vechi prieten care venea la nuntă?

Zâmbetul pieri, şi pe frumoasă faţă a tinerei aristocrate apăru expresia de încăpăţânare pe care Sophy o cunoştea deja.

— Nu va fi nicio nuntă.

— Aşa o să *spunem,* sublinie Sophy.

Inima i se strânse. Nu putea fi vreo nuntă, însă habar n-avea cum s-o oprească. Să se lepede de un logodnic nedorit era un lucru destul de simplu. Dar să o facă astfel încât să repare cinstea lui Lady Clara? Era oare chiar posibil?

Până una, alta, timpul se scurgea în defavoarea Casei Noirot.

Se aplecă spre Lady Clara şi îi puse mâinile pe umeri.

— Ascultă-mă, rosti ea cu hotărâre, afişând o expresie de încredere şi siguranţă. Putea convinge pe oricine de orice şi avea s-o convingă pe fata asta. E o situaţie complicată, aşa cum ai spus. Tu eşti musca prinsă în pânza de păianjen. E lipicioasă, şi să te dezlipeşti cu reputaţia intactă va fi o treabă delicată.

— E grav, murmură Lady Clara. Ştiam că o să fie aşa.

— Este, zise Sophy. Dar eşti problema mea, singura mea problemă pentru moment. Trebuie să fii răbdătoare şi să ai încredere în mine.

— O să încerc să am răbdare, dar avem aşa de puţin timp!

Sophy îşi menţinu aceeaşi expresie de încredere şi siguranţă pe chip în vreme ce inima i se prăbuşea.

— Cât timp? vru ea să ştie.

— Mai puţin decât am crezut. Lady Clara explică pe îndelete ce se întâmplase miercuri şi joi înainte de fuga ei.

— Înainte de ultima recepţie a Reginei din acest sezon monden, repetă Sophy când povestea se sfârşi. Spera că n-auzise bine. Ştia că spera prea mult.

Ultima recepţie era programată pentru ziua de douăzeci şi patru a lunii. Ziua scadenţei. Ziua judecăţii.

— De asta am fugit, spuse Clara. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Contam pe faptul că voi avea luni întregi la dispoziţie. Mama se opusese într-atât, încât eram sigură că a amânat-o cât de mult posibil.

„Asta nu schimbă cu nimic lucrurile", îşi zise Sophy. Magazinul trebuia să-şi recâştige clientela pierdută până la ziua scadenţei, indiferent ce se întâmpla.

— Deci mai mult de două săptămâni, conchise ea calmă. Suficient timp.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles.

Lady Clara o privi; văzând speranţa şi încrederea din ochii ei, lui Sophy îi veni să plângă.

— Lasă totul în seama mea, îi spuse în cele din urmă.

*

La naiba, ce urma să se întâmple în continuare?

Sophy închise uşa camerei ocupate de Lady Clara şi stătu pentru o clipă fixând absentă peretele din faţa ei.

Ajutase la găsirea fetei. O aducea înapoi la Londra. Şi după aceea?

Doar ceva mai mult de două săptămâni – maximum – să producă un miracol. Dacă dădea greş…

— Hei, hei! strigă un glas de bărbat. Ia uitaţi-vă ce-a apărut, măi flăcăi.

Sophy se uită spre locul de unde se auzea vocea.

O, perfect! Chiar de asta avea nevoie. Patru domni beţi. Mai rău, *băieţi* beţi, câţiva dintre ei cu coşuri pe faţă.

— Un miracol, un înger, foarte nurliu, spuse altul. Un înger venit din ceruri.

— Încotro, blondino?

— Nu-l băga în seamă, domniţă. Ala-i un tâmpit. Ultimul vorbitor încercă ameţit să facă o plecăciune.

Sophy le oferi una dintre reverenţele speciale Noirot, genul acela pentru care actriţele şi dansatoarele aveau nevoie de ani întregi de exerciţiu şi care îi lua pe spectatori prin surprindere. Reuşi perfect să le distragă atenţia. În timp ce băieţii se gândeau cum să procedeze, ea îşi băgă mâna în buzunarul ascuns al fustei şi desfăcu acul de pălărie pe care-l păstra pentru urgenţe. Dacă avea noroc, nu va fi nevoie să-l folosească. Se punea întrebarea, să se retragă în camera lui Lady Clara sau să-şi continue drumul spre camera ei?

— O balerină, pe Jupiter, hotărî un băiat.

— Nu vrei să dansezi pentru noi? o întrebă altul.

Se împletici spre ea şi se poticni. O apucă, pentru a-şi recăpăta echilibrul, şi o făcu să se clatine şi să scape acul.

Sophy îl împinse. El o ţinu în continuare.

— Da, hai să dansăm, zise el, suflându-i aburi de alcool în faţă.

— Pleacă de-aici, se răsti ea.

— Aşa-i. Pleacă d-aici, zise altul. Vrea să danseze cu mine. O trase de lângă prietenul lui.

Ea îi trase un cot în burtă. Individul râse, prea beat ca să simtă ceva, şi o trase spre el, apucând-o de fund.

Sophy făcu un pas înapoi, iar el o împinse la perete. Mirosul băuturii o îngreţoşă.

— Eu am văzut-o primul, anunţă unul dintre tineri.

— Aşteaptă-ţi rândul, spuse cel de pe ea. Mai întâi primesc un pupic.

Îşi apăsă faţa pe a ei cu buzele ţuguiate. Sophy îl lovi în fluierul piciorului. El se dădu înapoi, dar altcineva era acolo, apucând-o de mână.

Panica îi îngheţă măruntaiele. Erau doar nişte băieţi ameţiţi de alcool, dar erau prea mulţi. N-avea nicio armă. Nu vedea nimic pe coridor. Doar o pereche de cizme, la mare depărtare, aşteptând să fie curăţate.

Îşi întoarse capul, dar era captivă. Erau de jur împrejurul ei, prea aproape. Lovi şi se luptă, însă pentru ei era doar un joc la beţie. Femeile nu contau. Femeile erau doar pentru distracţie.

Deschise gura să ţipe, când un individ căzu pe ea, tăindu-i răsuflarea.

Panica îi invadă mintea. Lupta orbeşte, fără a gândi. Îl împinse pe băiat şi începu să ţipe, însă un răcnet îi acoperi glasul.

Se uită în direcţia sunetului.

Longmore se apropia, cu faţa întunecată şi ochii strălucind de furie.

— Ce dracu? mormăi cel care căzuse peste Sophy.

Contele se întinse şi-l luă de pe ea, azvârlindu-l deoparte.

— Nu-i drept! zbieră prietenul lui. Noi am văzut-o primii! Încercă s-o tragă pe Sophy spre el.

Longmore îl doborî. Pe următorul, care făcu un pas înainte, îl lovi cu dosul palmei. Băiatul se clătină spre spate şi căzu.

Încă unul încercă să se avânte spre Longmore, care se dădu într-o parte. Pumnul îşi continuă drumul, luându-l şi pe posesorul său cu el, într-o piruetă stângace. Inerţia îl duse spre capul scărilor, unde se prăbuşi cu capul de perete şi se făcu grămadă.

Pe coridor se lăsă tăcerea.

— Mai vrea cineva să se joace? întrebă contele.

*

Abia dacă-i putea zări. Lumea era învăluită într-o strălucire roşie şi Longmore distingea anevoie sunetele prin bubuitul sângelui în urechi.

Degetele erau strânse în pumn, pregătite pentru violenţă, însetat să lovească şi să zdrobească.

Aşteptă.

Se auzi o agitaţie şi o încăierare, apoi tinerii plecară.

— Laşi, spuse el pornind după ei.

Atunci auzi.

Buf. Buf. Buf.

Se uită într-acolo.

Sophy stătea cu fruntea lipită de uşă. Auzi cum îşi drese vocea, după care se auzi un suspin şi apoi încă unul. Văzu cum pumnul i se ridică şi se lovi de uşă.

Buf. Suspin. Buf. Suspin.

Uitând de gaşca de beţivani, se îndreptă spre ea şi o întoarse. Pe faţă îi curgeau lacrimi. Tremura.

— Eşti bine? Ticăloşii ăia te-au lovit? Ştiu că-s doar nişte băieţi, dar dacă te-au lovit…

Ea îl pocni.

— Idiotule!

Îşi puse fruntea pe pieptul lui, la fel cum şi-o pusese pe uşă. Suspina şi îl lovea la fel. *Buf. Buf. Buf*

— De ce? se miră el.

— Să nu mă ajuţi!

— Eşti nebună? Te-au lovit ăia la cap?

Uşa Clarei se deschise şi îi apăru capul cu boneta de noapte.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nimic, spuse Longmore. Du-te înapoi în pat.

— Harry, te-ai încăierat din nou?

— S-a terminat, culcă-te.

— Harry…

— Las-o baltă, spuse el printre dinţi.

Clara îl privi lung, după care se retrase în cameră şi închise uşa.

— Nu mai trebuie să stăm pe coridor, îi zise contele lui Sophy. Am atras suficient atenţia.

— Nu-mi pasă, şopti ea încă tremurând. Când el o luă în braţe, strigă: Dă-mi drumul!

— Opreşte-te, eşti isterică.

O răsuci ca să-i ia cea mai mare parte a greutăţii pe un braţ şi deschise uşa spre camera ei. Când intrară, o închise brusc cu piciorul.

— Vă urăsc, zise ea cu vocea înecată de lacrimi. Aristocraţi proşti şi beţivi. N-am ştiut ce să fac.

— Ştiu, murmură el.

— Urăsc să-mi fie frică.

— Ştiu.

O duse în pat. Şi el tremura încă de furie şi de teamă. Dacă s-ar fi lăsat în voia somnului, n-ar fi putut s-o salveze. Uşile erau groase, aşa că sunetele de pe hol se auzeau înfundat. Pe deasupra, era un han. Te aşteptai să auzi voci de beţivani.

Dacă ar fi adormit, n-ar fi ştiut. Ticăloşii ar fi necinstit-o. Ar fi lovit-o.

I se strânse stomacul.

Se aşeză pe pat cu ea în braţe.

— De ce n-ai ţipat?

— Am crezut că o să mă descurc.

— Cu patru indivizi?

— Erau beţi. Uşor de dezechilibrat. Uşor să li se distragă atenţia. Dar… am fost înceată.

— Erai obosită.

— Nu-mi găsi scuze! Nu sunt neajutorată!

— Ştiu, spuse el.

Nu era sigur ce ştia, cu excepţia faptului că ea ar fi putut fi rănită. Cu siguranţă îi fusese frică şi avea toate motivele din lume să fie agitată şi iraţională.

O gaşcă de băieţi, venind de la Oxford sau din altă parte, beţi şi căutând distracţie. Şi ea arăta ca o pradă uşoară: o prostituată de nivel înalt – deghizarea pe care o adoptase ca să-l ajute să o găsească pe Clara. I se făcu rău.

— Mi-am căutat acul de pălărie, explică ea. Dar mocofanii ăia neîndemânatici mă tot înghionteau, aşa că l-am scăpat.

— Ar fi trebuit să strigi imediat după ajutor.

— N-a trebuit să strig după ajutor niciodată în viaţa mea, replică Sophy.

Ce viaţă de infern dusese? Era o croitoreasă. După cum stăteau lucrurile, meseria asta făcea ca războiul să arate ca o serată.

— Odată şi odată, trebuia să începi, îi zise.

— Voiam să ţip, dar nerodul ăla a căzut peste mine şi mi-a dejucat planurile.

— Da, bine, sunt convins că te-ai fi putut descurca şi singură, însă tevatura mă trezise deja dintr-o plăcută moţăială. Doar nu era să stau de-o parte când se pusese de-o bătaie!

— Da, murmură ea luându-şi capul în mâini.

Longmore îşi ridică mâna şi i-o acoperi pe a ei, apăsându-i încet fruntea pe umărul lui.

— Ai avut un moment dificil.

— Nu ştiu ce să fac. Eu ştiu întotdeauna ce am de făcut. Este un sentiment oribil să nu ştii. Să fii neajutorat. Urăsc asta.

— Nu eşti neajutorată, o contrazise el. Eşti prea lipsită de scrupule pentru a fi neajutorată. Pe moment eşti dezorientată, asta-i tot. Nu numai în legătură cu nemernicii ăia, spuse după o clipă de reflecţie.

— Nu.

— În legătură cu Clara.

— Da. Ea e pasageră pe barca mea – cea care se leagănă pe mare, în derivă şi nu ştie unde se găseşte.

— Ce mai e încă? stărui el.

— Ştii foarte bine. Mama dumitale. Cum să o câştigăm de partea noastră.

— Cauza e pierdută. Arunc-o din barcă.

Sophy îi dădu mâna la o parte şi îşi săltă capul.

— Ne face viaţa aşa de grea!

— Nu numai vouă, o asigură Longmore. Apucă-te de ceva cu care te poţi descurca. Pentru început, Adderley. Concentrează-ţi mintea asupra lui. Uit-o pe mama. Uită de băieţii ăia plini de coşuri. Ei nici nu ştiu cât de ieftin au

scăpat. Încă un minut şi ai fi găsit tu ceva, şi după aia şi-ar fi dorit să vină un tip solid să-i scoată de acolo.

Sophy îl privi în ochi, iar el observă schimbarea. Apăruse o licărire, o lumină asemenea luceafărului de seară.

Apoi, gura i se arcui uşor în sus. Şi, pe când contempla acel zâmbet timid, Longmore îşi dădu seama că tensiunea despre care nu ştia că pusese stăpânire pe el începea să se risipească.

Văzu cum buna dispoziţie îi strălucea în ochi şi în zâmbet, acolo unde-i ridicase colţurile gurii.

Era tentat să o atingă cu buzele acolo. Prea vulgar, probabil, dar era bărbat şi ea era în poala lui, şi era caldă şi moale. Şi acum că supărarea i se risipise, corpul i se relaxa. Dintr-odată era extrem de conştient de fiecare rotunjime şi simţea cu precizie în ce loc îl atingea fiecare parte a ei.

Sophy îşi înclină capul şi îi ridică mâna, punându-şi-o pe obraz.

Lui i se tăie răsuflarea.

— Eşti imposibil, spuse ea cu blândeţe. Chiar când îmi vine să te lovesc cu ceva, spui lucruri... faci lucruri.

— Totul face parte din planul meu viclean, replică el.

Spusese ce-i venise în cap. Dacă întâmplarea făcuse să fie ceea ce trebuia, cu atât mai bine.

— Nu renunţi, nu-i aşa? zâmbi ea.

— Sunt încăpăţânat. Trăsătură de familie.

— Da. Şi în familia mea la fel. Cu un oftat, Sophy îi sărută palma, iar atingerea vibră prin el ca un fulger. Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, urmă ea. Nimeni n-a mai făcut aşa ceva până acum.

— Cum naiba?

— Nu erai tu.

Se ridică din poala lui şi se aşeză călare. Îşi puse mâinile pe umerii lui, se aplecă, de parcă ar fi vrut să-i spună un secret... şi îl sărută pe obraz. Era o atingere diafană, ca a unui fluture, însă reprezenta un nou şoc. Inima lui începu să bubuie, ducându-i sângele peste tot în

afară de creier.
„Zeus Atotputernic.”
Sophy îi sărută lobul urechii şi îşi trecu degetele prin părul lui.
— Ah, zise ea. Este insuportabil.
— Ce anume? rosti el cu vocea îngroşată.
— Stăpânirea de sine.
— Păi, atunci scapă de ea.
— Foarte bine.
Îl înşfăcă de un smoc de păr şi îl ţinu în vreme ce-l săruta cu putere, hotărât. Exact aşa cum o sărutase el. Exact aşa cum o învăţase.
Doar că mai bine.

Capitolul 12

„Femeile, la orice vârstă, sunt, cu siguranţă, extrem de ocupate să-şi examineze propria purtare, să-şi analizeze motivele şi să-şi corecteze defectele, să-şi ţină în frâu greşelile la care ştiu că sunt predispuse şi să ia decizia de a cultiva virtuţile care s-a dovedit că le lipseau.”

Cartea tinerei lady, 1829

Înainte era prea înnebunită să observe. Dar după câteva minute în braţele lui, ascultându-i vocea joasă, care punea lumea în ordine cum doar el ar fi fost în stare… asta o aduse înapoi.
La el.
Îşi scosese jacheta şi eşarfa, iar părul lui negru era răvăşit. Lumina lămpii făcea ca mânecile să fie aproape transparente, scoţându-i în evidenţă conturul braţelor musculoase ce o ţineau. Sophy îşi odihnea obrazul pe vesta de mătase. Îl putea mirosi şi îi putea simţi umerii largi şi

trunchiul zvelt sub vestă şi cămaşă. Privirea ei rătăcise în jos, peste broderia fină ce strălucea în lumina slabă.

Admira acum coapsele lui puternice şi picioarele lungi în pantalonii strâmţi ce nu lăsau loc imaginaţiei.

Interiorul fiinţei ei vibra.

Fusese atât de nefericită şi necugetată, însă el o salvase şi îi domolise temerile. Mintea îi revenise şi, odată cu ea, şi încrederea. Şi dorinţa.

Îl dorea. Îl dorise încă din primul moment în care-l văzuse năvălind pe un coridor la reşedinţa Clevedon, ca un ucigaş.

Acum îl dorea cu o sete mai aprigă decât tot ce cunoscuse în tot cursul vieţii. Chiar şi magazinul trecuse pe un loc secund în gândurile ei.

Cât mai trebuia să aştepte? De ce trebuie să fie cuminte?

Era o Noirot.

Îl sărută fără teamă şi intens, aşa cum o învăţase. În vreme ce-l săruta, îşi lăsă mâinile să rătăcească peste umerii lui laţi, acolo unde ţesătura subţire a cămăşii îi permitea să-i simtă căldura pielii şi încordarea muşchilor la atingerea ei.

Plăcerea era aproape de nesuportat. Era ca şi cum fiinţa ei ar fi fost stăpânită de o mare de sentimente, toate într-un minunat freamăt, făcând-o să vibreze peste tot.

Se legăna în braţele lui, lăsându-se purtată de trăirile acelea fără pereche, când îl simţi cum se crispează şi începe să se îndepărteze.

— Stai, spuse el. Aşteaptă o…

— Ce să aştept? îl muşcă uşor de ureche.

— Trebuie să-mi spui… Vocea i se stinse.

— Ce să-ţi spun?

— N-are importanţă. Am uitat.

O luă în braţe şi o sărută şi el fără să ezite. Îndrăzneţ şi direct, precum o lovitură în cap.

Sophy era ameţită, dar ştia ce să facă. El o învăţase.

Se sărutau de parcă dansau şi parcă se luptau în duel:

avansând, retrăgându-se, dându-şi târcoale, într-o lume ce devenea din ce în ce mai întunecată şi mai fierbinte în vreme ce gândul rătăcea dincolo de limite.

Găsi nasturele cămăşii şi-l deschise. Îşi furişă mâna pe sub material ca să-i atingă pielea şi să-i dezmierde gâtul şi clavicula. Gestul îl făcu să se crispeze, dar nu o respinse. O strânse şi mai tare, aducând-o mai aproape. Sophy îi putea simţi excitarea în dreptul pântecelui. Ştia ce este. Ar fi înţeles chiar dacă sora ei nu i-ar fi explicat. O dorea.

Şi ea îl dorea pe el.

Asta era tot. Primejdios. Greşit. Nesăbuit. Irezistibil.

Îl împinse, moment în care el îşi slăbi strânsoarea şi o privi. Ochii lui erau negri ca noaptea, ca păcatul pe care-l promiteau.

Îl împinse din nou, mai tare, sprijinindu-se cu tot corpul de el. În sfârşit, el înţelese şi-i dădu drumul, iar ea căzu pe spate în pat cu un râs înfundat.

— Sophy…

— *Oui, c'est bien moi.*

— Sophy, spuse el pe o voce joasă, de îndrăgostit.

Simţi furnicături de-a lungul şirei spinării. Simţi ceva mişcându-se în adâncul fiinţei ei. Fierbinţeală. Nerăbdare.

Sophy se târî peste el.

— Ce trebuie să fac? se interesă ea începând să-i desfacă nasturii vestei.

— Drăcuşorule, vino-ncoace!

O trase în jos şi o sărută, dar de data asta altfel, mai tandru, îi sărută fruntea, sprâncenele, nasul, obrajii, bărbia. Îi sărută urechea şi apoi gâtul, în locul acela sensibil de sub ureche. O sărută astfel până când ea ameţi, tremurând toată. Apoi îşi puse mâna lui mare pe spatele ei şi o rostogoli pe pat, schimbând poziţiile. Era deasupra, uitându-se în jos la ea, şi tot ce vedea Sophy era un abis negru şi un păcat ademenitor, fierbinte ca focurile iadului.

Inima îi bătea nebuneşte.

Longmore îşi coborî mâinile peste sânii ei, trimiţându-i un val de fierbinţeală care-i invadă trupul până în vârful

picioarelor.

Sophy lăsă să-i scape un oftat de durere ce suna ca un geamăt în noaptea tăcută. Parcă ar fi fost doar ei doi, singuri pe lume.

Nimic nu tulbura liniştea nopţii în afară de oftaturi, murmure de dorinţă şi plăcere, şi foşnetul hainelor şi al cearşafurilor.

Mâna lui lunecă mai jos, peste pântec, şi ajunse în locul dintre picioarele ei. Ea se întinse şi se mişcă, dorind să aibă mai mult, aşa cum face o pisică atunci când e mângâiată, deşi nicio pisică nu se putea simţi astfel. Mâinile lui iscusite, pricepute, urmărindu-i conturul trupului, aflând totul despre ea, despre toate locurile secrete pe care rochia i le ascundea.

Apoi o întoarse pe o parte şi Sophy îi simţi mâinile pe spinare, umblând la legăturile corsajului. Îşi aminti de dimineaţa acelei zile şi o cuprinse un nou val de căldură.

Într-o clipă, Longmore îi deznodă şireturile. Urmă o mişcare agitată şi ea simţi cum se desfăceau nişte panglici, în vreme ce el o săruta pe gât şi pe umeri. Se dădu înapoi ca să-i tragă rochia peste cap, mişcând-o încolo şi-ncoace de parcă ar fi fost o păpuşă. Aruncă rochia la o parte, iar Sophy auzi fâşâitul pe care-l făcu atunci când căzu pe podea.

Urmară pantofii. Mânecile bufante zburară şi ele. Îi desfăcu rapid corsetul, care se desprinse cu uşurinţă, aşa cum era menit s-o facă. Apoi, cu câteva atingeri ale degetelor şi o răsucire a trupului, Longmore se debarasă de vestă.

Cămaşa era deschisă acolo unde ea desfăcuse nasturele. Sophy îşi plimbă mâinile peste ţesătura fină, urmărind contururile calde ale pieptului şi ale abdomenului lui. Muşchii i se încordară şi se contractară sub atingerea ei.

Ea îl dezmierda, şi el răspundea. Nu era o neajutorată. Nu va mai fi niciodată neajutorată.

Avea putere asupra acestui bărbat masiv, periculos.

Simţi vag cum juponul o părăsea, urmat de cămăşuţă.

I se desfăcură jartierele şi i se scoaseră ciorapii. Nu-i păsa. Era absorbită de el. Îl privise bătându-se. Îl văzuse conducând trăsura. Îl văzuse mergând. Îl văzuse mişcându-se. De câte ori era prin preajmă, nu îşi putuse dezlipi ochii de pe el. Şi acum nu se putea opri din a-l atinge şi de a-i admira puterea şi frumuseţea.

Ca întreaga ei familie, întotdeauna îndrăznise, jucase şi riscase. Acum îndrăzni, mişcându-şi palma peste partea din faţă a pantalonilor, peste fascinanta proeminenţă de acolo, fierbinte şi pulsând pe mâna ei. Vocea verişoarei Emma îi răsună în cap, dar avertizarea era prea slabă, înghesuită într-un colţ al minţii.

El era prea copleşitor, dominându-i raţiunea. Prea multă masculinitate neînfrânată ce-i pusese stăpânire pe simţuri. Prea multă dorinţă ce-i învingea judecata.

Longmore se aplecă s-o sărute, iar sărutul acela, aproape dureros, spulberă într-o clipită verişoarele şi Parisul, şi Londra, şi toate lucrurile obişnuite.

Nu-i păsa de nimic în afară de acest moment dintre ei doi. Întreaga lume se redusese la el: gustul lui şi atingerea gurii lui… felul în care era dur şi blând în acelaşi timp… greutatea trupului lui când se apăsa pe al ei.

O sărută peste tot: pe faţă, pe gât, pe umeri, pe sâni – şi asta o făcu să vrea să plângă din nou şi să râdă deopotrivă. Merse mai jos, acoperindu-i pântecul cu sărutări ca nişte mici flăcări în vreme ce ea îşi împleti degetele în părul lui. În cele din urmă ajunse la locul dintre picioarele ei.

Îi simţi mâinile apucând-o de şolduri în timp ce limba lui pătrundea în cel mai intim loc al ei. Şi apoi, nimic nu mai avea înţeles… şi, în sfârşit, totul avea.

Totul se schimbă. Lumea era altceva, o mare lagună neagră într-o noapte întunecată. Aerul era greu, ameţitor. Plăcerea crescu tot mai mult şi împreună cu ea crescu şi dorinţa pentru ceva fără nume, dar pe care trebuia să-l găsească, la care trebuia să ajungă.

Era conştientă de mişcare şi de foşnete în vreme ce el

îşi aruncă de pe el restul hainelor. Apoi, îşi apropie trupul gol de al ei şi gura lui i-o acoperi din nou pe a ei într-un sărut atât de intens, de tandru, de o dulceaţă infinită…

O pătrunse, trezind-o brusc din amorţeala provocată de dorinţă. Ceaţa din minte i se risipi şi îşi deschise ochii. Era conştientă de mărimea şi căldura membrului lui… în ea. Era ciudat şi stânjenitor; se simţea prinsă în cursă. „Ce am făcut?” se gândi preţ de o clipă, însă el continua s-o sărute, şi gura lui se mişca de la buze spre obraji şi gât.

Într-un târziu, încordarea ei se risipi sub mângâierile tandre. Şocul dispăru şi trupul i se relaxă, acceptându-l încet pe al lui. Era straniu şi minunat să te uneşti atât de intim. Îşi puse mâinile pe spatele lui, delectându-se cu atingerea pielii şi vibraţia muşchilor sub mâna ei.

Mirosul masculin, care umplea aerul, îi luă în stăpânire nările şi capul, îmbătând-o. Era uluită de puterea ei asupra lui şi a lui asupra ei. Când Longmore începu să se mişte în ea, reacţionă instinctiv, potrivindu-şi ritmul după al lui în acelaşi fel cum învăţase felul lui de a săruta… ca şi cum într-un fel ar fi ştiut dintotdeauna şi doar ar fi aşteptat semnalul să înceapă.

El cânta pe trupul ei, la început blând şi încet. Ea se simţea ca o vioară, şi sentimentele erau muzica. După aceea, când el îi făcu să vibreze fiecare fibră a corpului, muzica se auzi tot mai tare. Împingerile lui lente, precaute, deveniră din ce în ce mai rapide şi mai intense. Lumea se întunecă tot mai mult şi deveni mai sălbatică, iar Sophy se mişca în acea lume ca şi când ar fi fost, în sfârşit, în elementul ei. Se mişca împreună cu el în acelaşi ritm pasional, alergând nesăbuit spre o destinaţie necunoscută.

Şi inima îi spunea doar: „Da, ia-mă cu tine”.

El o luă; după graba înfierbântată şi sălbatică fu din nou un şoc în momentul în care ceva parcă izbucni în interiorul fiinţei ei. O copleşi plăcerea, val după val, până când totul dispăru şi rămase doar fericirea. Se lăsă dusă spre fericire şi o ciudată linişte o cuprinse, o pace neaşteptată şi fermecătoare.

*

Sophy nu era sigură cât timp zăcuse în neant. Era vag conştientă de faptul că Longmore o lipise cu spatele de trupul lui fierbinte. Se simţea confortabil, în siguranţă şi caldă.

Poate că adormise. Sau poate că pur şi simplu stătuse suspendată, în transă, pentru un timp. Nu era sigură.

Contactul cu realitatea fu brusc şi dureros.

— Ah, nu! exclamă ea. Se smulse din braţele lui şi se ridică în capul oaselor. Cum de am putut face asta? Nu, nu, nu! Rogu-te, Doamne, să fie doar un vis.

— Sophy. Vocea lui era îngroşată, somnoroasă.

— Nu eşti tu de vină. E vina mea. Am făcut-o dinadins. Nu pot să cred. Am făcut-o *dinadins – când ştiam. Se* crispă de durere. Ah, cum am putut fi atât de proastă?

— Sophy, repetă el.

— De ce nu am aruncat pur şi simplu magazinul în aer? De ce nu i-am dat foc? Ce mod mai bun să distrug afacerea decât ăsta?

— Sophy, culcă-te!

— Nu pot să dorm în clipe dintr-astea!

Longmore îşi întinse o mână musculoasă şi o trase ferm, iar Sophy căzu lângă el.

— Taci.

— Suntem ruinate! gemu ea. Şi eu am făcut-o! De ce nu am mers pur şi simplu să muncesc pentru Hortense Nesuferita? Nu i-aş fi putut face o favoare mai mare.

— Sophy, culcă-te. Fără vorbă. Nu discutăm despre asta acum. Culcă-te.

Apoi, îşi ridică o mână mare şi caldă şi îi cuprinse sânii. Sophy oftă şi se cuibări lângă el, adormind pe dată.

Când Longmore se trezi din nou, fu din proprie iniţiativă. Intensitatea luminii îi spuse că o parte din dimineaţă trecuse, dar nu prea mult.

O simţi că se foia lângă el.

— Ah, nu, murmură ea. Ah, nu. Ce-o să mă…

Contele îşi înăbuşi un oftat.

— Aşteaptă un minut. O întoarse spre el şi îi sărută gâtul. Descoperise că era un punct sensibil, unul din multe altele.

— Ah, icni ea într-un fel care i făcu mădularul să devină ţeapăn.

Continuă să o sărute pentru că i plăcea atingerea, mirosul şi gustul pielii ei, dar şi felul în care reacţiona, numai din instinct, fără prefăcătorie. În actul dragostei, era perfect sinceră.

Continuă să o sărute pentru că-i plăcea să facă asta şi pentru că era un bărbat nesăbuit care nu-şi dezvoltase obiceiul de a se preocupa de consecinţe.

Îşi plimbă mâinile pe corpul ei gol, iar ea se zvârcoli de plăcere.

— Nu-i cinstit, protestă pe o voce joasă. Nu-i cinstit.

— Nici eu nu joc cinstit, replică Longmore, repetând ce spusese ea zilele trecute. O sărută peste tot pe unde mâinile îi colindaseră deja. Zăbovi în locurile cele mai delicioase – punctul de după ureche şi interiorul cotului. Îi sărută sânii, delectându-se înainte de a lua în gură desăvârşitul mugure roz şi a-l suge uşor. Picioarele ei se mişcară lângă ale lui şi abdomenul i se încordă. Îşi înfipse mâinile în părul lui – şi acest gest posesiv îl făcu să-şi piardă controlul.

Cu toate astea, oricât de necugetat ar fi fost, instinctele sale de bază erau puternice. Aceste instincte simple îi spuseră că poate nu avea să i se mai ivească o şansă ca asta; prin urmare, trebuia să profite de ea.

Aduse acelaşi omagiu şi celuilalt sân, după care îşi croi drum în jos. Zăbovi un timp în triunghiul auriu dintre picioarele ei, lăsându-şi limba să o atingă până când ea începu să geamă neajutorată, murmurând în franceză nişte prostii şi nişte dulci vorbe de alint. Apoi continuă pe calea pe care şi-o imaginase de atâtea ori: de-a lungul minunatelor rotunjimi ale coapselor până la glezna elegant

conturată şi până la călcâiele ei desăvârşite. Le sărută pe fiecare în parte.

După aceea o luă de la început, pe cealaltă parte. Şi când termină, o întoarse pe burtă.

— Milord! exclamă ea.

— Harry, o corectă el. Nu trebuie să ne formalizăm acum.

— Harry, spuse ea gâfâind.

Nu era sigur că vreo altă femeie care nu-i era rudă apropiată îi pronunţase numele de botez. Îl făcea chiar să sune... franţuzeşte. Nicicând până acum nu i se păruse atât de frumos şi de potrivit.

O sărută pe ceafă şi îşi lăsă mâinile să-i urmeze gura pe fiecare părticică din spatele ei. Şi ce spate avea: drept şi cu o netezime de mătase... şi, la bază, minunata curbură şi rotunjime a fundului ei desăvârşit! îl sărută reverenţios, făcând-o să chicotească.

Îşi făcu loc între picioarele ei, dezmierdând-o cu tandreţe. Sophy îşi ţinu răsuflarea şi se arcui, invitându-l să continue. Era umedă sub degetele lui, iar asta îi distruse complet stăpânirea de sine. O trase mai aproape şi îşi dirijă mădularul în ea, pe la spate.

— Ah, ah, ah, gâfâi ea.

— Da, spuse Harry vârându-şi faţa în gâtul ei.

„Da, da, da, da, da!” striga în gând, cu trup şi suflet. Cu o mână o ţinea lipită de el şi cu cealaltă îi ţinea rotunjimea dintre picioare în timp ce o pătrundea lent.

Voia să dureze ore întregi, dar nu se putea controla destul. Se retrase din ea şi, fără menajamente, o întoarse.

O penetră din nou, în felul obişnuit, pentru că putea să-i vadă faţa şi pentru că ea îl cuprinsese cu braţele în acel chip minunat, ca şi cum era cel mai natural lucru din lume şi îl cunoştea dintotdeauna şi el era al ei pe vecie.

Îl mângâie pe abdomen şi apoi mai jos, acolo unde erau uniţi, şi se împinse în el, potrivindu-şi ritmul cu al lui, pe urmă luând conducerea.

Harry văzu cum i se schimba expresia feţei pe când

se apropia de punctul culminant. Se împinse tare şi adânc în ea, smulgându-i un ţipăt. Apoi termină şi corpul lui continuă un timp să vibreze, până când în sfârşit se prăbuşi şi îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei.

*

Adormiră la loc. Atunci când deschise ochii, Sophy constată că era spre amiază, cu mult peste ora la care se scula de obicei. Nu avea însă nicio remuşcare: era absolut minunat să se cuibărească în braţele lui Longmore.

„Îi plac femeile”, se gândi.

Dar, pe de altă parte, ce ştia ea? Doar ce auzise: femei plângându-se de bărbaţi care se întorceau pe o parte şi adormeau. Sau plecau brusc.

El încă nu plecase, şi asta urma să fie o problemă, având în vedere că sora lui era în camera învecinată.

Simţi cum îşi schimba poziţia corpului în spatele ei.

În spatele ei. Îşi aminti ce făcuse. *Asta* fusese interesant.

— Trebuie să pleci, îi zise.

— Nu încă, mormăi el.

— Sora ta, îi aminti.

— Nu se va trezi decât peste câteva ore.

— Nu poţi să fii sigur.

— Ea nu are magazin. Tu te trezeşti când se crapă de ziuă. Clara doarme buştean şi nu se scoală niciodată înainte de unsprezece. Cum Sophy se ridică în capul oaselor cu o expresie familiară pe chip, Longmore oftă: Ah, bine. O să *discutăm* acum.

— Fără discuţii, replică ea. Mintea i se limpezise acum, de parcă ar fi pârjolit-o un foc, arzând orice confuzie. E foarte simplu. Nimeni Nu Trebuie Să Ştie Vreodată.

Proptindu-se într-un cot, o privi lung.

— Ştii, pot auzi aceste vorbe subliniate. Cu literă mare.

— Serios, dacă nu ştie nimeni, nimeni nu ştie. Trebuie

să-mi promiţi că nu spui nimănui.

— Aş vrea să ştiu de unde ţi-a venit ideea că sunt genul ăla de bărbat care se laudă prietenilor cu aventurile lui amoroase. Crezi că sunt tipul care se împăunează că a dezvirginat fecioare?

— Cine spune că am fost virgină?

— Nimeni nu trebuie să spună ceva. Mi-am dat eu însumi seama. În final.

— Pentru că n-am ştiut ce să fac?

— Asta şi acea parte intimă a femeii deosebit de strâmtă.

— N-am avut timp! se disculpă ea. N-am avut timp niciodată pentru bărbaţi.

— N-am făcut vreo critică. A fost un fel de şoc, dar… de fapt…

— Îţi place că ai fost primul.

— Da. Îmi place. Este foarte bizar. N-am fost niciodată genul de bărbat căruia să-i pese de aşa ceva, dar în cazul tău am să fac o excepţie.

Şi ei îi plăcuse că el fusese primul. Lumea era plină de crai şi de bărbaţi nestatornici. Marcelline se măritase cu unul. Lady Clara dăduse de necaz cu altul. Dar oricare ar fi fost defectele lui Longmore, el era exact ceea ce părea a fi. El însuşi. Întotdeauna.

Gândul era reconfortant.

— Păi atunci, dacă nu scoţi o vorbă, nu-i nicio problemă, zise în cele din urmă.

— Dar tu? Şi tu o să păstrezi tăcerea?

— Nu îmi propun să fac reclamă în *Foxe’s Morning Spectacle,* dacă la asta te referi.

— Nu asta vreau să spun. Ce ai de gând cu surorile tale? Le spui sau nu totul?

— Da-a-a.

— Deci?

— Ele n-o să spună nimănui.

— Sunt femei, mormăi el.

— Cui să spună? Mătuşilor lui Clevedon? Clientelor

noastre? Hai, fii rezonabil.

— De ce să încep tocmai acum?

— Pe cuvânt, am avut destule necazuri cu Marcelline care a încălcat teritoriul aristocratic. Dacă se află că l-am sedus pe fiul cel mai mare al lui Lady Warford, va face mai mult decât să boicoteze Casa Noirot. Ne va zdrobi. Definitiv. Nici chiar eu nu voi fi în stare să refac magazinul. Surorile mele ştiu asta.

— Prea bine, rosti el. Atâta timp cât înţelegem cine pe cine a sedus.

— Partea asta este dureros de limpede.

— N-ai putut să te abţii.

— De fapt, n-am putut. Dacă n-aveam ocazia, dacă n-ai fi fost al naibii de înţelegător… şi seducător.

— M-am străduit foarte tare. Mă refer la partea cu seducţia. Nu eram sigur că observi.

— Aparent, nu făceam decât asta.

— Bine. Îmi concepusem o întreagă strategie.

Sophy îl privi pieziş.

— Te-ai gândit la asta?

— Trebuia s-o fac, nu-i aşa? Eşti complicată.

— Mai simplă decât crezi. Nu sunt o fată cumsecade.

— Iar eu nu sunt un băiat cumsecade. Este neelegant să urmăreşti fete lipsite de experienţă, dar n-am putut rezista.

— Bineînţeles că nu. Nimeni nu-mi poate rezista. Aşa că nu trebuie să te învinovăţeşti.

— Ăsta-i un lucru pe care n-am să-l fac niciodată. Totuşi… încruntându-se, Longmore continuă: S-ar putea să fi făcut unul dintr-ăia… ştii tu… o chestie din aia mică şi rozalie care urlă.

— Un copil, traduse ea. Ştiu.

— În cazul ăsta…

— Hai să nu ne gândim încă aşa departe, spuse Sophy, ignorând panica de gheaţă care i se instalase în stomac. Acum am o problemă mai urgentă. Nunta surorii tale este peste doar două săptămâni.

*

Longmore stătea nemişcat, amuzându-se leneş cu părerea lui Sophy despre lume în vreme ce îi privea superbul corp gol, cu sânii aflaţi drept în faţa lui.

Îi luă un moment să digere ultima frază. Apoi se trezi brusc şi se ridică.

— Îţi baţi joc de mine?

Ea îşi scutură capul şi buclele blonde se mişcară în toate părţile.

Nu era de mirare că în ajun fusese o pradă atât de uşoară.

— Nu mi-am dat seama, spuse el. Credeam că mama va amâna inevitabilul cât de mult posibil.

Sophy îi povesti ce aflase de la Clara despre Lady Bartham şi mama lui.

— Am jurat să fac în aşa fel încât nunta asta să nu aibă loc şi să repar reputaţia surorii tale. I-am spus că ea e misiunea mea, singura mea misiune. Îmi pare rău… închise pentru scurt timp ochii. Când îi deschise erau iarăşi de un albastru strălucitor. Stai! Nu-mi pare rău de toate astea, zise ea arătând spre el şi spre pat. A fost prostesc din partea mea – dar a fost emoţionant şi minunat şi nu-mi pot imagina o renunţare la feciorie mai excitantă. Dar trebuie să mă concentrez asupra afacerilor.

— Aşa-i.

Longmore îşi încrucişă braţele sub cap. În viaţa lui apăruse o problemă extrem de complicată. Nu o cunoştea încă amănunţit, dar trebuia s-o rezolve de unul singur. Sophy nu avea să-l ajute, iar el nu intenţiona să ceară sfatul nimănui. Simplul gând de a mărturisi cuiva faptele sale amoroase îl făcu să-i îngheţe sângele în vene.

În orice caz, Se Legase Prin Jurământ Să Tacă.

Chiar şi când se gândea la asta, îşi imagina cuvintele aşa cum le-ar fi scris Sophy, cu litere mari.

„Nimeni Nu Trebuie Să Ştie Vreodată.” Îl molipsise cu

melodrama ei.

Obosit de atâta gândire, o privi drăgăstos.

— Afaceri, spuse ea peste câteva clipe.

— Ai dreptate, zise el.

Oftatul ei îi permise să-i admire sânii ridicându-i-se şi coborând.

— Acum trebuie să pleci. Poate că sora ta va mai dormi ore bune, dar cred că Davis s-a trezit deja.

— Aşa e.

Longmore se sculă din pat şi se strădui să-şi dezgroape îmbrăcămintea din mormanul de haine şi lenjerie, ciorăpărie şi pantofi.

Sophy părăsi la rândul ei aşternuturile şi, goală precum o Evă nou-născută, îl ajută să se îmbrace.

Când fu la uşă şi gata să plece, ea scoase un mic oftat şi alergă spre el luându-l de revere. Îşi aplecă faţa spre ea, iar Sophy se ridică pe vârfuri şi îl sărută apăsat pe buze.

— Hai, pleacă, îl îndemnă. Pleacă… Vocea i se pierdu, mâinile îi alunecară de pe reverele hainei lui şi capul i se înclină într-o parte. Deşi ochii ei îl fixau, Longmore ştia că de fapt nu-l prea vedea. El, pe de altă parte, putea să-i cerceteze nestingherit fiecare centimetru roz şi alb, şi auriu al trupului.

— Aşteaptă, îi ceru ea.

— Bine.

Splendida Evă se gândea. Longmore îşi imagina rotiţele învârtindu-se, mori diabolice în funcţiune.

— Ah, făcu Sophy în final. Da. Ochii i se măriră, privirea ei albastră se ascuţi până la o strălucire de safir. Ştiu! îşi odihni capul pe pieptul lui. El îngădui mâinii sale sa i ciufulească buclele blonde, rezistând eroic impulsului simţit în cealaltă mână de a-i apuca sânii. Ascultă tu, bărbat superb, rosti ea. În sfârşit, acum ştiu.

— Ce ştii? spuse el înăbuşit, pierdut în mireasma părului şi a pielii ei, mirosul văratic al unui tărâm îndepărtat unde fusese fericit. Şi ce mă face pe mine…

— Mi-a venit ideea. Ştiu cum o s-o salvăm pe sora ta.

Reşedinţa Warford
În acea noapte

Familia se ridicase de la masă şi era în bibliotecă când Longmore sosi împreună cu sora lui.

Mama lor sări din fotoliu şi alergă spre ei.

— Ah, Clara cum de-ai putut? strigă ea.

Longmore văzu cum sora lui îşi aduna puterile pentru a înfrunta acuzaţiile, învinuirile şi alte insulte, ştiind că asta era concepţia lui Lady Warford despre sfaturile materne iubitoare.

Deschise gura să spună ceva nerespectuos, când Lady Warford se repezi la Clara şi o luă în braţe, hohotind de plâns.

— Ah, draga mea fetiţă, sunt aşa de fericită că ai venit acasă! Nu trebuie să mai fugi niciodată, dar niciodată. Oricare ar fi necazul, trebuie să-mi spui, iubirea mea. Promite-mi. Promite-mi, te rog.

Era, se gândi el, primul „te rog" care ieşise vreodată de pe buzele mamei lui.

— Îmi pare rău, mamă, spuse Clara. Vocea ei, înăbuşită de umărul mamei, suna şocată.

— Asta a fost o treabă cumplită pentru tine, urmă Lady Warford. Vătămătoare pentru sensibilitatea unei fete – dar bineînţeles tu nu ştiai nimic despre cum pot fi bărbaţii. Ai avut încredere în el, prostuţo. Dar cum puteai să ştii? Mereu e aşa. Niciodată nu sunt aşa cum ne închipuim noi. O mai strânse o dată în braţe şi se retrase. Trebuie să spun că Harry m-a surprins. Ne-a surprins pe amândoi, nu-i aşa, Warford?

— Da, aşa-i, zise bătrânul aristocrat. Bravo! Să ai grijă de sora ta! Prima dată ai făcut-o de oaie…

— Warford, îl mustră soţia sa.

— Dar ai găsit-o şi ai adus-o înapoi. Un lucru bun.

Mulţumită şiretlicului tău isteţ, am aflat că Adderley s-ar putea să nu fie chiar ticălosul pe care l-am crezut a fi.

— Am nevoie să beau ceva, spuse Longmore, îndreptându-se rapid către prima carafă. Sherry-ul nu era preferatul lui, dar mergea şi aşa. Îşi turnă o porţie generoasă şi bău.

— A venit aici în fiecare zi, îl informă Lady Warford.

— A auzit de indispoziţia Clarei, adăugă soţul ei. Era foarte îngrijorat.

— Flori, draga mea, spuse Lady Warford. Ţi-a adus flori. Şi fructe din serele lui. Părea destul de îndurerat, nu-i aşa, Warford?

— Foarte.

— După cum ne-a asigurat, e conştient că împrejurările care au dus la căsătoria ta nu au fost cele la care se spera, însă a spus... a spus... vocea lui Lady Warford se stinse. Nu pot să-mi amintesc exact ce a spus, dar a fost ceea ce se cuvine. Asta nu schimbă faptul că e falit şi că mama lui nu era ceea ce ne dorim. Dar a murit, şi el pare să ţină la tine, Clara. Cred într-adevăr că, făcând puţin efort, poţi să scoţi ceva din el.

Deşi Clara era evident luată prin surprindere, nu-i scăpă privirea de avertizare a lui Longmore, aşa că izbuti să afişeze o expresie afabilă.

El nu încercă să-şi ascundă neîncrederea. Nu că cineva s-ar fi aşteptat să o facă. Era convins că neliniştea lui Adderley în legătură cu sora lui era sinceră: dacă se îmbolnăvea şi murea înainte de nuntă, ar fi trebuit să-şi caute repede altă avere, iar o moştenitoare precum Clara nu era prea uşor de găsit.

— Dacă cineva îl poate face un om de treabă, asta e numai Clara, declară el. În orice caz, am mai spus-o, trebuie să ne împăcăm cu situaţia. O să fie mai puţine bârfe dacă noi toţi vom părea mulţumiţi de aranjament. Nu strică să dăm de înţeles că am descoperit în cele din urmă că Adderley nu e chiar aşa de rău cum au presupus toţi. Dinspre partea mea, promit să fiu politicos cu el când îl voi

întâlni data viitoare. Bău restul de sherry şi puse paharul jos. Pot să mă retrag acum?

Capitolul 13

„Pentru a apăra onoarea nobilimii şi a preveni răspândirea oricărui scandal în legătură cu aceasta… există o lege specială, numită *scandalum magnatum,* prin care orice om acuzat că a făcut o declaraţie scandaloasă (deşi posibil adevărată) la adresa unui nobil ereditar este condamnat la o amendă şi rămâne în custodia autorităţilor până când aceasta este plătită.”

Debrett*, Aristocraţia Angliei, Scoţiei şi Irlandei,* 1820

Exclusiv în Foxe’s Morning Spectacle

Miercuri, 10 iunie

Ne-a fost adus la cunoştinţă că o misterioasă străină din Franţa a sosit săptămâna aceasta la Londra cu o suită considerabilă. Am primit informaţia că bagajele conţinând garderoba doamnei erau atât de numeroase, încât au necesitat închirierea unei nave particulare. Acest fapt sugerează o şedere îndelungată în plăcuta noastră insulă verde. În ce priveşte locul unde îşi va stabili reşedinţa, scopul vizitei şi – în special – identitatea tinerei doamne, sperăm să ne informăm cititorii cu obişnuita noastră promptitudine.

Miercuri noapte

întreaga Londră ştia că ducele de Clevedon o întâlnise pe doamna Noirot la opera din Paris. Totuşi, seara aceasta era prima în care ea îşi făcea apariţia la teatru, iar

momentul nu lăsă publicului – părţii masculine, desigur – nicio îndoială asupra motivului pentru care ducele de Clevedon cedase în faţa doamnei.

Aceasta era prima ocazie în care se afişa la o întrunire a înaltei societăţi. În vreme ce puţinii clienţi ai Casei Noirot prezenţi acolo o cunoşteau, aceştia erau în principal doamne aparţinând micii nobilimi şi aristocraţiei de rang inferior. În marea schemă a lucrurilor contau, dar nu foarte mult.

Bărbaţii aveau toate motivele să se uite atent, pentru că în loja ducelui nu se afla o singură doamnă elegantă, ci două: soţia lui şi o străină blondă.

În partea cealaltă a sălii, în loja Warford, Lady Warford privea hotărâtă înspre scenă, refuzând să recunoască existenţa noii ducese de Clevedon.

Cu toate astea, Clara se holba din plin. I se adresă lordului Adderley care stătea supus lângă ea, jucând rolul viitorului soţ prevenitor:

— Ştii cine este doamna aceea care e cu ducesa de Clevedon?

Adderley, care se uitase la fel de intens ca toţi ceilalţi, întoarse o privire mirată către ea:

— Nu ştii? Credeam că e o membră a clanului Noirot. Nu este blondă una dintre ele?

— Surorile sunt nemăritate, în timp ce doamna asta poartă o rochie pentru femei căsătorite. O franţuzoaică măritată, aş spune.

— Franţuzoaică? zise Longmore, care stătea în spatele celor doi logodnici. Poţi stabili asta de la distanţă? Şi fără a folosi un binoclu de operă, aşa cum fac celelalte doamne?

— Îţi poţi da seama de fiecare dată, îl lămuri Clara. Noi, englezoaicele, putem purta exact ce poartă franţuzoaicele, şi totuşi cumva arătăm întotdeauna a englezoaice. Se întoarse şi întâlni ochii fratelui ei. Ai fost la Paris, Harry. Nu eşti de acord?

Mama lor scoase un sunet de protest şi le aruncă o

privire glacială. Ambele ei odrasle pretinseră că nu observă.

— De un lucru sunt sigur, anume că a stârnit rumoare în teatru, spuse Longmore. Abia poţi auzi interpreţii – nu întotdeauna un lucru rău, deşi aş fi preferat să o facă la o operă nemţească plicticoasă şi lungă, nu la *The Waterman*[15]. În felul ăsta, pe de altă parte, cântăreţii sunt stimulaţi să se autodepăşească. La pauză, cred că am să fac câţiva paşi şi o să-l rog pe Clevedon să mă prezinte. După aia o să vă pot lămuri. Măcar o dată să o iau înaintea ziarului *Spectacle.*

Ştiind că numeroşi spectatori aveau să meargă în aceeaşi direcţie, părăsi loja familiei cu câteva minute înainte de pauză şi intră în loja lui Clevedon înaintea mulţimii.

— I-am luat pe ceilalţi ţipi cu mult, se împăună el.

— Aşa credeam şi eu, râse Clevedon. Poţi să fii destul de iute când vrei.

Longmore se întoarse spre înălţimea Sa, ducesa.

— Înainte de năvălirea hoardelor, vreţi să fiţi aşa de amabilă să mă prezentaţi doamnei?

— Madame de Veirrion, îmi permiteţi să vi-l prezint pe lordul Longmore, un foarte bun prieten al soţului meu, spuse ducesa.

Tânăra femeie se uită inexpresiv, astfel că înălţimea Sa repetă introducerea în franceză.

— Ah, da, spuse Madame, asta prieten de mult timp. *Comme un frère, n'est-ce pas?* Lord Lun-mour. Dădu uşor din cap, iar briliantele aranjate artistic printre penele de pe pălăria ei străluciră şi dansară.

Engleza ei stricată era teribil de comică. Pentru a o scuti, Longmore continuă dialogul în franceză, ceea ce îi dădu un mic avantaj în faţa gloatei de bărbaţi care se îngrămădiră în loja lui Clevedon un moment mai târziu. În vreme ce majoritatea stăpâneau franceza, aşa cum trebuia să o facă un gentleman bine educat, nivelul lor era

---

15 Operă comică de Charles Dibdin (1745-1814) (n.red)

asemănător cu acela al lui Clevedon – o franceză vorbită bine de un englez. Era varianta de conversaţie a rochiei, aşa cum o descrisese Clara: toţi se exprimau corect, dar se vedea de la o poştă că erau englezi.

Longmore, elevul cel mai neinstruit din lume, avea dintr-un oarecare motiv o înclinaţie către limbile străine. În orice caz, către cele de origine latină.

— Dar monsieur de Lun-mour vorbeşte limba mea precum *les Parisiens,* remarcă Madame. Cum de e aşa? Pe mine, engleza mea, este prost. Nu pot să fiu învăţată. *Hélas,* ei tot încearcă. *Mon mari* – dragul meu de soţ… Ochii ei albaştri deveniră înceţoşaţi. Ridică mâna plină de inele şi brăţări şi îşi tamponă uşor lacrimile cu o batistă dantelată. *Ce pauvre Robert!* Încearcă şi încearcă să mă înveţe. Dar ce? Sunt toantă.

Toţi domnii se arătară de altă părere.

Când se lăsă tăcerea, Longmore spuse:

— Dar sunteţi o toantă fermecătoare şi superbă, Madame. Şi, continuă el în franceză, o femeie fermecătoare şi superbă poate scăpa lesne chiar şi dacă săvârşeşte o crimă. Vă închipuiţi oare că vreunul dintre bărbaţii prezenţi aici v-ar condamna pentru că ne asasinaţi limba?

Longmore o părăsi pe Madame şi coteria ei cu puţin timp înainte de terminarea pauzei şi se înapoie în loja familiei lui.

Mama îi aruncă priviri ucigătoare şi pe bună dreptate: Lady Bartham i se alăturase şi fără îndoială că presărase sare pe câte răni deschise putuse găsi. Sau provocase.

— O doamnă franţuzoaică, după cum ai dedus, îi spuse Longmore surorii lui, fără a se obosi să coboare vocea. Cele două doamne mai vârstnice se opriră din vorbă. Madame de Veirrion. O prietenă a ducesei din perioada ei pariziană. O văduvă – cu ceva avere, aş spune. Mă înclin în faţa cunoştinţelor surorii mele în materie de rochii, dar doamna pare să trăiască într-un lux uimitor. După bijuterii e mai uşor de apreciat, şi nu sunt imitaţii, vă asigur.

Lady Bartham îşi puse lornionul la ochi şi începu să o

inspecteze pe tânăra franţuzoaică. După o foarte scurtă ezitare, Lady Warford făcu la fel.

— Văduvă ai spus, Longmore?

Întotdeauna era atentă să folosească titlul primului ei născut în prezenţa lui Lady Bartham, care avea două fete de măritat, nişte mici nimfe brunete, prea osoase după gustul lui.

— O văduvă destul de tânără. Vorbeşte cea mai îngrozitoare engleză cu putinţă.

— Asta nu-ţi face ţie probleme, observă Clara.

— Nu, într-adevăr, interveni Adderley. Întotdeauna ăsta a fost punctul tău forte, limbile străine. Ca să nu punem la socoteală upercutul. Zâmbi trist şi îşi mângâie maxilarul. Vânătaia era încă vizibilă. Asta ca să mă învăţ minte, rosti el cu o voce joasă.

Era exact ceea ce trebuia să spună un bărbat dacă voia să se împace cu viitoarele sale rude prin alianţă. O făcu atât de bine, încât un om mai puţin cinic decât Longmore l-ar fi crezut.

— Ai stat acolo destul de mult, zise Clara.

— E drăguţă şi poceşte engleza într-o manieră foarte şarmantă, se justifică Longmore.

— Evident că e fermecătoare, comentă Lady Bartham. Se pare că i-a subjugat pe toţi.

— Franţuzoaicele fac adesea acest lucru, rosti Lady Warford cu un aer misterios.

— Credeam că ducele va fi obligat să-şi cheme servitorii ca să controleze mulţimea, spuse Clara.

— Fără îndoială că a stârnit zarvă, aprobă Lady Bartham. Îşi întoarse privirea ascuţită a ochilor ei căprui spre Longmore. Dar cine *este* ea?

Exclusiv pentru Foxe's Morning Spectacle
Joi, 11 iunie 1835

Cine este ea? Aceasta e întrebarea de pe buzele

tuturor începând din seara trecută, când Misterioasa Străină şi-a făcut apariţia la Teatrul Regal purtând o rochie neagră de satin, cu un corsaj a la Sevigne, împodobit cu un rând de funde negre. Mânecile, garnisite cu funde paj, erau foarte încărcate, cu inele duble de satin alb. Ceea ce la prima vedere părea a fi o fustă era de fapt o iluzie artistică creată de un panou frontal de satin brodat cu fire de aur.

Corespondentul dvs. Ştie din cea mai autorizată sursă că Madame de V___ este urmaşa unui conte francez a cărui familie a fost apropiată pentru multă vreme de Casa de Bourbon şi care a pierit în chip tragic, asemenea multor reprezentanţi de frunte ai Vechiului Regim, sub tăişul ghilotinei. Având în vedere actualele turbulenţe din Paris, nu putem fi surprinşi că domnia sa, lipsită în acest ultim an de protecţia unui soţ devotat şi acţionând fără îndoială la sfatul înţelept al consilierilor săi, s-a hotărât să se stabilească, laolaltă cu averea sa considerabilă (rivalizând, ni s-a spus, cu a ducelui de C___), *pe tărâmurile paşnice ale Regatului Maiestăţii Sale. Ni s-a spus că Madame s-a decis să-şi caute o reşedinţă permanentă în capitală. Între timp, a luat un apartament la unul dintre hotelurile descrise în albumul* Imagini din Londra *al lui Cruchley ca fiind „gazdă prezenţei incognito a unor nobili şi potentaţi". Suntem informaţi dintr-o sursă de încredere că Madame şi răposatul domn de V___ s-au numărat printre protectorii ducesei de C___ în timpul lungii şederi a Înălţimii Sale la Paris.*

După obişnuitele noutăţi de la Curte, bârfele generale, comentariile despre fuga de acasă a cuplului Sheridan-Grant şi nişte anecdote amuzante, la sfârşitul ultimei coloane ce preceda pagina cu anunţuri apărea această notă:

Seara trecută, am observat un anumit lord în compania doamnei cu care urmează să se căsătorească în două săptămâni. Ne face plăcere să relatăm că doamna pare complet refăcută de pe urma recentei sale boli

alarmante. Nu putem afirma că ne face plăcere să ne înştiinţăm cititorii că mai târziu în acea seară – sau ar fi mai exact să spunem la mijitul zorilor – domnia sa a fost observat intrând într-un local de jocuri cu o reputaţie dubioasă din care nu a ieşit decât la câteva ore după răsăritul soarelui. Pentru toţi aceia – şi noi ne numărăm printre ei – care i-am urat doamnei, în ciuda împrejurărilor neplăcute care au grăbit logodna, un viitor fericit, acesta este un eveniment foarte descurajant. Speraserăm că, odată cu câştigarea mâinii acestei frumoase doamne, domnia sa îşi va arăta gratitudinea încetând să mai păcătuiască. Speraserăm că va reflecta asupra greşelilor strămoşilor săi şi se va decide – de dragul doamnei, dacă nu pentru propria-i onoare – să restabilească prestigiul numelui familiei. După cum cititorii noştri cunosc desigur, tatălui domniei sale i s-a acordat titlul de baron pentru servicii oferite unui personaj regal, printre care se număra împrumutarea frumoasei sale soţii pentru o perioadă nedeterminată de timp. Averea fiind de mult risipită la masa de joc, trebuie să ne întrebăm în legătură cu motivele şi lipsa de onestitate a oricărei persoane care-l încurajează pe domnia sa la alte nechibzuinţe, extinzându-i creditul pentru astfel de scopuri.

Salonul reşedinţei Warford
Joi după-amiază

Ca mulţi membri ai înaltei societăţi, lordul Adderley citise ziarul *Spectacle* la cafeaua de dimineaţă. Înjurase din belşug şi îl jignise pe valet şi pe toţi ceilalţi servitori care avuseseră neşansa să-i apară în cale. După ce îşi adusese întregul personal într-o stare de agitaţie şi revoltă, se grăbise să străbată oraşul pentru a-şi vizita logodnica. Acolo începuse să mintă fără ruşine – adică să nege cu un aer corespunzător de indignat.

Îşi luase cu el documentul ofensator. După ce fu introdus în salon, unde îl aştepta viitoarea lui mireasă, îl aruncă pe o măsuţă cu un gest teatral.

— Nu ştiu cum de javrele astea de la *Spectacle* sunt lăsate să publice aşa nişte minciuni murdare! Trebuie să li se dea o lecţie. De mult trebuiau să fie daţi în judecată pentru aceste mizerii. Dacă Tom Foxe era un gentleman, l-aş fi provocat la duel. De vreme ce nu este, o să insist să fie arestat.

Lady Clara inspiră adânc, expiră şi spuse:

— Oamenii pot fi atât de nedrepţi! Iau cea mai inofensivă împrejurare şi o transformă în ceva ruşinos. Exagerează tot ce aud şi văd. Dar *Spectacle* nu dă niciodată nume, nu-i aşa? în orice caz, cineva care citeşte asta n-o să-şi imagineze că se referă la dumneata.

— N-o să-şi imagineze? Adderley se încruntă spre ziar. Deşi n-o socotise niciodată pe Lady Clara Fairfax deosebit de isteaţă, admise că putea trage concluziile corecte.

— Desigur că nu. Ca să-l citez pe Harry, până şi un imbecil ar avea destulă minte să nu joace acolo. Tripoul ăla e la fel de plin de escroci precum Putney Bridge, zicea el.

Musafirul se înroşi la faţă.

— Longmore a fost aici – în legătură cu asta? Făcu un semn cu capul în direcţia fiţuicii de scandal.

— A, i se întâmplă deseori să ia un exemplar din *Spectacle* pe drumul spre casă după teatru sau petreceri. A trecut pe aici adineaori. Mergea s-o viziteze pe Madame de Veirrion. Vrea să o convingă să iasă cu el. Ce crezi, e respectabilă?

„Nu şi dacă iese cu fratele tău”, gândi Adderley, apoi rosti cu voce tare:

— N-am auzit niciun zvon contrar.

— Trebuie să fie respectabilă, spuse Lady Clara. Este prietenă cu ducesa de Clevedon şi se pare că şi ducele a făcut cunoştinţă cu ea la Paris. Nu-mi pot imagina că ar fi invitat-o la teatru dacă n-ar fi fost.

— Lui Clevedon se pare că nu-i pasă de ce cred alţii

despre el.

Adderley nu menţionă, şi ea avea prea mult tact să sublinieze că, având un venit anual de sute de mii de lire, ducele de Clevedon îşi putea permite să nu-i pese.

— Îi pasă ce se spune despre ducesa lui şi despre fiica acesteia, observă Lady Clara. Regele şi Regina au acceptat-o. Nu cred că ar vrea să-şi pună în pericol poziţia prin asocierea cu persoane nepotrivite.

— Ar fi prostesc, sunt de acord.

— Dacă *este* respectabilă, mama va fi mulţumită. Soţul doamnei i-a lăsat totul. Mamei nu-i va păsa că e văduvă. A fost întotdeauna îngrozită că Harry va sfârşi prin a se însura cu o balerină sau cu o bufetieră.

Faţa lui Adderley luă foc. Mama lui era un punct nevralgic. Totuşi, nu fusese bufetieră, ci fiica unui hangiu. Fusese o amantă regală, la fel ca alte zeci de femei „respectabile”. Din nefericire, asta se întâmplase după naşterea lui. Nimănui nu-i păsa că erai bastard, atâta vreme cât erai bastard *regal.* Nu e de ici, de colo să fii descendentul unui monarh. El, din păcate, era descendentul unei hangiţe şi al unui obscur nobil de ţară. Nici măcar o picătură de sânge regal nu-i curgea prin vine.

— Să se însoare? exclamă el uluit. Longmore? Asta era de neconceput. S-a ajuns deja atât de departe?

Clara ridică din umeri.

— Cine poate şti? Dar părea foarte interesat de ea. Şi îl ştii pe Harry, întotdeauna se aruncă fără să cugete în… Se întrerupse tuşind. Îşi puse mâna pe frunte.

Era un mic gest involuntar, de ajuns să-i amintească lui Adderley de recenta ei suferinţă – fusese atât de bolnavă, încât accesul vizitatorilor să fie limitat vreme de trei zile. Se grăbi să îngenuncheze lângă fotoliul ei.

— Draga mea, nu te simţi bine?

Ea îşi lăsă mâna să cadă.

— Nu, o mică… ah, nu e nimic, doar că stau în casă de-o veşnicie, se pare. Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Cred că am să chem cabrioleta şi o să fac o tură

prin parc.

— Prostii, spuse el. Dacă vrei să iei aer, voi fi fericit să te conduc eu. Tu trebuie doar să trimiţi o cameristă după bonetă şi şal.

*

Ora la modă pentru promenadă nu sosise încă atunci când Lord Longmore mână cabrioleta pe sub poarta Cumberland din Hyde Park. O asculta pe însoţitoarea lui. Aceasta pălăvrăgea atât de caraghios într-o engleză stricată, încât nu se putea abţine să nu zâmbească, deşi nu era în cea mai bună dispoziţie.

— Vă gândiţi la prea multe, remarcă Madame. O parte din milord mă însoţeşte. Cealaltă parte din el e plecată aiurea. Mă obligaţi să întreb la mine, eu să fiu cauza acestui *ennui?*

— În mod bizar, parcă mi-aş dori să fi fost ceva mai plicticoasă, replică el. E mai multă agitaţie decât pot să suport. Noaptea trecută… Oftă, scuturând din cap.

— Dar cât de calm păreai! Nici pe departe înfricoşat.

— Ai dus de nas înalta societate cu o uşurinţă care mi-a tăiat respiraţia. Mă jur, femei care probabil că te-au privit drept în faţă de nenumărate ori în vreme ce le potriveai fundele şi alte de-astea ar fi trebuit să te recunoască până şi din partea opusă a sălii. Câţiva bărbaţi dintre cei care au venit în lojă erau la clubul White’s în ziua în care ai stat în ploaie pe St. James’s Street oferindu-le cu generozitate priveliştea jupoanelor şi a gleznelor tale.

— Lumea vede ce se aşteaptă să vadă. În magazin, domnişoara e modistă. Când nu este în magazin, ci într-un loc în care lumea nu s-ar fi aşteptat să fie, pare doar vag familiară. Vocea prefăcută, accentul fals, engleza stâlcită dispărură, stârnindu-i iarăşi mirarea contelui: era de neconceput uşurinţa cu care Sophy se descotorosea de o personalitate şi îşi asuma o alta. Negustorii sunt la fel ca servitorii, invizibili, continuă ea. În afara propriului lor

domeniu, clienţii nu-i recunosc. Dacă o persoană pretinde cu aplomb şi siguranţă că e altcineva, spectatorul pur şi simplu acceptă.

Cu servitorii era altă treabă. Nimeni nu era invizibil pentru ei. Dacă nu ar fi fost aşa, Madame ar fi locuit la reşedinţa Clevedon, şi Longmore ar fi avut o grijă mai puţin. Dar asta era cu neputinţă. Nu puteai spera ca o casă atât de mare să păstreze secretul – sau oricare secret, la drept vorbind. Sophy ieşise deghizată şi angajase servitoare franţuzoaice de la una din agenţiile pe care le cunoştea şi în care avea încredere. Acestea alcătuiau suita care o aştepta la hotel. La un moment dat, *Spectacle* avea să explice împrejurările în care ea fugise din Franţa. Fără îndoială, avea să fie o poveste absolut sângeroasă, pigmentată cu trădare, înşelăciune, fugă la adăpostul nopţii şi evadări îngrozitoare din faţa Duşmanului.

Longmore clătină din cap.

— Tot mi-e greu să diger: aceiaşi bărbaţi care se holbau la tine prin fereastra de la club se întrec acum să fie spirituali şi şarmanţi în franceză.

— Pentru că scena a fost aşa de bine pregătită, îl lămuri. Nu trebuia decât ca tu şi Lady Clara să pretindeţi că nu mă recunoaşteţi.

— Clara a reuşit să facă asta fără a rosti vreo minciună sfruntată, am băgat de seamă.

Clara avusese însă doar un rol secundar. Luminile rampei se concentrau asupra lui Sophy, care trebuise să adopte o altă identitate – cu toţi ochii din teatru îndreptaţi spre ea.

O făcuse cu un talent şi o încredere de sine rare îl stupefiaseră. „Este în elementul ei”, se gândi Longmore.

— Tu ţi-ai jucat rolul superb, zise ea. Atât de bine, încât m-ai uimit. Încă nu mi-a trecut şocul pe rare I am resimţit auzindu-ţi franceza perfectă.

Contele ridică din umeri.

— Asta mi-a adus o oarecare măgulire din partea lui Adderley. Chiar a avut curajul să mă complimenteze în

legătură cu lovitura de upercut – şi să spună că o meritase.

— El o să spună orice. E într-un bucluc mare cât toate zilele.

Aceasta era una dintre problemele care-i ocupau creierul lui Longmore.

— Tocmai de aceea e dispus să facă orice. Te rog să-ţi aminteşti asta. Şi aminteşte-ţi că nu e prost. Să ai grijă!

Sophy înţepeni.

— Nu pot să cred că tu îmi dai sfaturi cum să mă comport. Ai uitat de vizita noastră la Dowdy's?

— Asta-i altceva.

— Este acelaşi lucru. Pretind că sunt o altă persoană. O fac mai tot timpul. Pretind că nu vreau să plesnesc o clientă. Pretind că nu-i idioată. Pretind că-mi face plăcere să schimb pentru a paisprezecea oară panglicile pentru că ea nu ştie ce-i place sau ce vrea până când treizeci de prietene de-ale ei nu şi-au dat cu părerea.

— Aici nu-i vorba de femei într-un magazin.

— Asta mi-e foarte clar. Ai uitat a cui a fost ideea? Ai uitat că ţi s-a părut un plan perfect?

— Erai goală puşcă atunci când mi l-ai dezvăluit. În acel moment, *orice* plan mi s-ar fi părut perfect.

— Bine. Ar trebui să-ţi fie bine vârât în cap.

— Niciun bine. Asta era înainte ca amicul meu Clevedon să ne comunice amănuntele urâte despre Adderley.

În timp ce ei o urmăreau pe Clara, Clevedon făcuse şi el pe detectivul. Aflase că datoriile lordului Adderley erau considerabil mai mari decât se zvonea – şi zvonurile vorbeau despre o sumă foarte mare. Era într-atât de îndatorat, încât câţiva dintre creditori stăteau cu ochii pe el. Nu ar fi fost primul aristocrat care să fugă de obligaţii cu o navă de poştă spre Calais sau altă destinaţie de pe Continent.

— S-a împrumutat de la nişte cămătari dezgustători, spuse ea fluturând din mână. Îi cunosc.

— Metodele lor nu sunt întotdeauna sportive, remarcă

Longmore.

— Ştiu foarte bine.

— Nu sunt nişte ţărănoi inofensivi ca bătăuşii angajaţi de Dowdy's, insistă el,

— Ţi-am spus: *Ştiu,* pufni Sophy. N-ai idee cu cine am avut de-a face în Paris.

— N-am. Devine din ce în ce mai clar că nu ştiu mare lucru despre tine.

... cu excepţia faptului că sânii ei erau perfecţi şi fundul era mai mult decât perfect, şi când făcea dragoste era complet sinceră.

... şi a faptului că îşi pierdea mult prea mult timp cugetând cum s-o aducă din nou în patul lui.

— Va trebui să ne lăsăm pradă amintirilor cu alt prilej, spuse ea. Iată-i!

Contele ridică privirea. Trăsura lui Adderley se apropia.

— Vreau doar să nu fii prea încrezătoare în tine însăţi. Nu vreau să intri în vreo belea.

— Habar n-ai de ce sunt capabilă. Eu nu sunt sora ta. N-am avut o viaţă plină de răsfăţ. Nu ştii ce trebuie să faci pentru a pune bazele unui magazin de succes. Nu-ţi mai face griji despre creditorii lui Adderley, lasă-i în seama mea. Trebuie să ai încredere în mine, aşa încât să te poţi concentra pe ceea ce ai tu de făcut. Trebuie să fii Longmore, căruia i-a picat cu tronc Madame de Veirrion. Uită-te la mine! Acum, sunt *Madame.*

În acea clipă se transformă.

Pentru el era un miracol să o privească. Pe când cealaltă trăsură se apropia, atitudinea ei se schimbă complet. Nici măcar trăsăturile feţei nu mai erau aceleaşi. Toate astea se întâmplară într-un mod prea subtil pentru a putea fi descris în cuvinte.

Spre deosebire de ziua când o întruchipase pe verişoara Gladys, de data asta nu folosise nicio deghizare: fără lentile colorate care să-i închidă albastrul strălucitor al ochilor, fără aluniţe false care să-i strice tenul perfect, fără

amestecuri toxice care să-i estompeze blondul auriu al părului. Era îmbrăcată ceva mai scump şi mai extravagant ca de obicei şi asta nu era de ici, de colo –, însă faţa era expusă la vedere.

Cu toate astea, devenise altcineva, ca şi cum avea o sută de suflete la dispoziţie şi putea deveni o altă persoană cu o uşurinţă uimitoare, aşa cum o altă femeie îşi schimba pălăriile. Într-un fel, prin forţa personalităţii sale, îi făcea pe toţi să creadă iluzia pe care o crease.

Avea însă dreptate: Longmore trebuia să-şi scoată din minte deliciosul şi tulburătorul puzzle care era Sophia Noirot şi să se concentreze asupra farmecului emanat de doamna de Veirrion.

Intrase prin poarta Cumberland, în colţul de nord-est al parcului, pentru ca „din întâmplare” să dea peste cealaltă pereche.

Cei mai mulţi plimbăreţi din lumea bună intrau pe la Hyde Park Corner, creând astfel o mare îmbulzeală la marginea de sud-est. Scopul urmărit de Longmore şi de însoţitoarea sa era să lase impresia că în momentul întâlnirii se îndreptau spre ieşirea din parc.

Când ajunseră una lângă alta, cele două vehicule se opriră şi Longmore făcu prezentările.

Clara arăta exact gradul corect de curiozitate feminină faţă de Madame.

Adderley juca varianta masculină: încerca să evalueze silueta doamnei, ascunsă sub pelerina şi mânecile uriaşe ale rochiei sale de plimbare, fără să bată la ochi. Dar lui Longmore îi era mai mult decât limpede, la fel ca oricărui alt bărbat, că Adderley îi observase trupul cu rotunjimi splendide şi că zăbovea acolo mai mult decât trebuia. Făcu un efort deosebit să nu pară interesat – lucru ce merita o anume apreciere –, însă Madame îi captase atenţia. Era un biet peşte înotând fără să-şi dea seama spre plasa întinsă de ea.

Longmore observase cum îi vrăjise pe prietenii lui cu o seară în urmă. Acum o urmări aruncându-şi dezinvolt

nada: o privire piezişă spre Adderley, o înclinare a capului, un gest aici, un zâmbet dincolo. În cinci minute îl cucerise. O licărire nesigură apăru în ochii lui Adderley şi între ei continuă un dialog tăcut – iar Longmore simţi cum îl cuprinsese o durere de cap de la efortul făcut pretinzând că nu băga de seamă.

În tot acest răstimp, Madame sporovăise cu sora lui, lăsând impresia că era nespus de dornică să-i între în graţii. Clara asculta engleza stâlcită a lui Madame cu o expresie perfect serioasă, chipurile fără să observe ce se petrecea pe tăcute între Madame şi Adderley.

— Sunt prea... Oh, ce cuvânt vreau eu? Madame se încruntă drăgălaş. Să merg prea în faţă. Ah, *îndrăzneaţă.* Sunt mult prea îndrăzneaţă, da? Prea curajoasă.

— Nicidecum, spuse Adderley, ca un bărbat galant ce era.

„Porc îngâmfat şi viclean!” se gândi Longmore.

Madame îi ignoră remarca, toată atenţia ei concentrându-se aparent asupra Clarei.

— Dar, milady, asta vreau să întreb: Cine ştie ce apare? Astăzi suntem mulţumite, aşa de fericite. O zi după asta, cel pe care-l iubim aşa de mult – bang! El a dispărut. Asta este ce a apărut în viaţa mea. O zi, totul e mulţumire şi pace. Ziua ce urmează, totul e agitaţie. *Mon époux,* el moare. După aia, Paris e nebun. Cine poate să spună ce se întâmplă?

— Nu eu, cu siguranţă, zise contele.

— Timpul, el fuge de noi, oftă ea. Nu poţi să fii de faţă. Închise ochii murmurând: Cuvântul ăsta nu e corect.

— Cuvântul pe care-l doriţi, doamnă, este „să aştepţi”, spuse Longmore. Învăţase şmecheria ei de a folosi cuvinte englezeşti care sunau asemănător cu cele franceze, dar al căror înţeles nu era acelaşi. „Cerere” când voia să spună „întrebare”. „A urma” în loc de „a urmări”. Întrucât timpul nu stă în loc pentru noi, trebuie să profităm, probabil la asta vă refereaţi.

— Cât este de adevărat, exclamă încântată Madame.

Mă grăbesc. Doamna mea Clara – *la très belle soeur* a lordului Lun-mour – haide să ne cunoaştem mai bine. Haide să ne mai întâlnim. Trimise o privire rapidă în direcţia lui Adderley. Mâine, da? Participăm la expoziţia de pictură; a… ce loc este, Lord Lun-mour?

— La Institutul Britanic[16], îi aminti el.

— Locul acela, zise Madame. Îl conving pe lordul Lun-mour să mă însoţească să mă uit la artă.

— Ah, da, mi-ar plăcea asta mai presus de *orice,* spuse Clara. Nu izbucni într-un râs isteric şi nu pomeni de câte ori fratele ei jurase că mai degrabă ar fi acceptat să i se scoată ochii cu un vătrai încins decât să se alăture gloatei care se foieşte de colo-colo, holbându-se la picturi şi făcând comentarii afectate şi evident greşite despre acestea. Pur şi simplu se întoarse spre Adderley şi, afişând o privire înţelegătoare, rosti: Dar poate că dumneata, Lord Adderley, o s-o găseşti plicticoasă? Dacă-i aşa, nu-i nevoie să îţi pui răbdarea la încercare. Fratele meu poate însoţi cu uşurinţă două doamne. Poate să împrumute landoul lui tati.

— Milord nu-i place să privească la picturi? întrebă Madame, uitându-se la Adderley cu gura strânsă într-o îmbufnare adorabilă.

— În compania a două doamne atât de fermecătoare, mi-ar face mare plăcere să mă uit şi la pietrele de caldarâm, replică Adderley.

Exclusivitate pentru Foxe's Morning Spectacle
Vineri, 12 iunie

O coincidenţă curioasă? O informaţie bizară i-a fost adusă la cunoştinţă corespondentului nostru. Am aflat recent că, doar cu câteva zile înainte de Recepţia cu prilejul

---

16 Institutul Britanic pentru Promovarea Artelor Frumoase în Regatul Unit era o societate particulară din secolul alXIX-lea înfiinţată pentru a expune opere ale artiştilor in viaţă sau dispăruţi, (n.tr.)

zilei de naştere a Regelui de pe 28 mai, unui anume gentleman i s-a refuzat acordarea unui nou credit la un număr de stabilimente unde are deja mari datorii neplătite. După cum cunoaştem cu toţii, mulţi dintre croitorii noştri, ca şi furnizorii de mobilier, cârciumarii, tutungiii, cizmarii şi aşa mai departe, se văd adesea siliţi să aştepte luni, câteodată ani reglarea obligaţiilor de către clienţii lor. Răposatul Rege, poate că vă amintiţi, a lăsat datorii ce se ridică la multe zeci de mii de lire. Până unde trebuie împins un negustor pentru a refuza să-i acorde credit unuia dintre clienţii lui nobili, putem doar face supoziţii, însă nu trebuie să ne chinuim minţile atât de mult cercetând asemănarea evidentă dintre această întorsătură a lucrurilor şi aceea care a dus la grăbita logodnă a zisului gentleman, o consecinţă a ademenirii înspre dezonoare a unei anumite doamne. Doamna în chestiune, după cum toată lumea ştie, va aduce o zestre despre care se spune că s-ar situa aproape de o sută de mii de lire.

În acea după-amiază

La Institutul Britanic avea loc expoziţia anuală de vară a vechilor maeştri. Erau prezentate opere din colecţiile personalităţilor, de la Maiestatea Sa până la o sumedenie de duci, marchizi, conţi, lorzi, nobile doamne şi domni. O mână de privilegiaţi luaseră parte la o vizionare privată în sâmbăta precedentă. Luni, expoziţia se deschisese pentru public.

În ciuda aversiunii faţă de mulţimile cu pretenţii care se fâţâiau prin faţa operelor de artă învechite, Lord Longmore se distra într-o oarecare măsură contemplând tablourile ce prezentau scene de bătălie şi morţi înspăimântătoare.

Nu era prea binedispus. La puţin timp după ce sosiseră, Adderley şi Madame începuseră să rămână în

urmă, iar acum se depărtaseră într-un loc de unde nu mai puteau fi auziţi. Adderley stătea destul de aproape de Madame în vreme ce discutau aparent despre exponatul nr. 53, Rocco Marconi – „Femeie adulterină”.

— Presupun că ai văzut ultimul număr *Spectacle,* spuse Clara, scoţându-l dintr-o plăcută şi primejdioasă visare al cărei element de bază era spargerea dinţilor lui Adderley.

— Ca tot restul lumii.

— Adderley a fost foarte furios. Am avut o altă scenă când a venit să mă ia. Ameninţa că o să ceară arestarea lui Foxe pentru *scandalum magnatum.* M-am prefăcut că-i arăt înţelegere, dar am subliniat că în săptămâna premergătoare nunţii noastre nu este momentul ideal pentru a se implica în dispute legale. I-am spus că, potrivit tatei, nu poate spera să-l condamne pe Foxe, de vreme ce nu s-a pomenii niciun nume. Tata a subliniat că dacă fostul rege nu a fost capabil să-i trimită la închisoare pe cei care l-au calomniat, un nimeni precum Adderley n-are nicio şansă.

— Un nimeni ca Adderley, repetă Longmore. I-ai spus asta drept în faţă.

— Nu făceam decât să-l citez pe tata, replică ea aruncându-i o privire inocentă.

— Ce crud din partea ta!

— Da. Acum i se plânge probabil lui Madame. Ea arată *foarte* plină de compătimire, nu crezi?

Madame îl asculta pe Adderley cu o atenţie remarcabilă; o mână înmănuşată i se odihnea pe corsajul extrem de strâns.

— Şi-a greşit vocaţia, decise Longmore. Locul ei e pe scenă.

— Sunt uimită că poţi să-i priveşti cu o faţă serioasă, râse Clara. E atât de nostimă, nu-i aşa? E isteaţă foc şi totuşi pare cu desăvârşire prostuţă. Îmi place foarte mult de ea.

— Despre care *ea* vorbeşti?

— Despre amândouă. Însă tu nu te distrezi cine ştie

ce.

— N-aş avea niciun motiv, îi explică el. Tipul îmi încalcă proprietatea. Conform scenariului, trebuie să arunc priviri bănuitoare în direcţia lor, ceea ce nu e greu. Apoi, după ce îmi pierd răbdarea, ar trebui să am o ceartă aprinsă cu Madame.

— Perfect. Ea se va arunca în braţele lui pentru alinare.

Asta ar fi trebuit să fie foarte amuzant. Nu era.

— Da, zise el în cele din urmă. Asta-i planul.

Porni spre ei.

Capitolul 14

„Institutul Britanic. Aşa cum pelerinii se apropie de un mormânt sacru cu o adoraţie amestecată cu teamă, la fel privim şi noi expoziţia de vară a operelor vechilor maeştri de la Institutul Britanic… Dintre cele 176 de tablouri, este greu să găseşti vreunul care să nu fie râvnit pătimaş de amatorii de artă."

The Court Journal, sâmbătă, 13 iunie 1835

Deşi s-ar fi putut crede că era imposibil pentru Adderley să arate mai încrezut, acesta reuşi. Arbora un zâmbet afectat, provocator, în vreme ce şuşotea la urechea tinerei franţuzoaice.

— Lord Lun-mour, Lady Clara, spuse Madame cu un zâmbet de o inocenţă desăvârşită. Suntem prea înceţi pentru voi, cred.

— Nu vă grăbiţi, zise Longmore. Picturile vor fi aici pentru o vreme. Ne întrebam doar ce găsiţi atât de fascinant la aceasta.

— *Eh bien,* îmi dă o amintire a unui alt lucru, şi aşa îi spun lordului Add'lee o mică anecdotă. Roşi.

Roşi cu adevărat.

Longmore îi cunoştea uimitorul talent actoricesc, pe care îl demonstrase în repetate rânduri. Ştia că era în stare să plângă la comandă. Chiar putea să-şi umple ochii cu lacrimi care nu şiroiau. Dar să roşească astfel?

— Aş vrea să o aud, zise el.

Adderley privi către Clara.

— Mă tem că este nepotrivită pentru urechile unei doamne necăsătorite.

— Dar e perfectă pentru un viitor mire? replică Lady Clara cu sprâncenele ridicate şi ochii reci, imitând expresia perfecţionată de mama lor.

— Te rog, *ma chère* – dragă doamnă, nu o să te superi, interveni Madame. Este doar o mică glumă necuviincioasă. Lord Add'lee o să ţi-o spună după ce vă căsătoriţi.

Clara îşi întoarse privirea de gheaţă spre pictură.

— Este interesant, nu-i aşa, ce crimă odioasă e atunci când o femeie comite un adulter. În cazul bărbaţilor este practic o medalie de onoare. Îndrăznesc să spun că este o pictură reuşită, dar nu-i pe gustul meu.

Se îndepărtă cu spinarea ţeapănă şi bărbia în vânt. După un moment de ezitare, Adderley o urmă.

— Aş da dovadă de mai multă prudenţă, doamnă, dacă aş fi în locul dumneavoastră, murmură Longmore. Unii ar putea să interpreteze greşit... hmmm... prietenia domniei voastre.

— Grijă să am? Voi, englezii! Atât de închistaţi. Flirtez puţin. Unde e răul? Este un privilegiu al femeii măritate.

— În împrejurările date, ar putea fi interpretat ca mai mult decât un flirt.

— Felul de a fi englezesc este aşa de ciudat, zise ea fluturând din mână. Aici, toată lumea le dă atenţie fetelor nemăritate. Ele flirtează şi dănţuiesc, şi toţi bărbaţii le vânează. În Franţa, aceste domnişoare stau liniştite cu însoţitoarele lor. Trebuie să fie tăcute şi modeste, ca nişte călugăriţe. Femeile măritate sunt cele care cochetează şi

au *affaires,* dar foarte discret.

— Nu mai sunteţi în Franţa, Madame.

— Nu eşti de acord cu mine, milord? Găseşti că felul meu de a fi nu este prietenos?

— Dimpotrivă, găsesc că manierele dumneavoastră sunt în anumite aspecte prea prietenoase.

— Dar ce înseamnă aceasta? În ce privinţă sunt prea prietenoasă? Când conversez cu prietenul dumneavoastră?

— Cu logodnicul surorii mele, preciză Longmore.

— Aşa, şi? râse ea nepăsător. Ai teamă că o să i-l iau? Şi dacă fac lucrul ăsta, poate că este cel mai bine pentru ea. Dacă aş fi fată logodită, nu aş dori un bărbat care merge aşa de uşor către o altă femeie. Şi asta să se întâmple cu doar câteva zile înainte de nuntă! Ah, bine. Poate că este o mare favoare ce o fac pentru ea.

Vocea Clarei – nu suficient de tare ca să se înţeleagă limpede ce spunea, dar suficient de vehementă ca să transmită nemulţumirea – le atrase atenţia.

Cuvintele ei îl făcuseră pe Adderley să adopte o postură foarte ţeapănă. Un roşu-închis îi întuneca pielea albă şi nu mai arăta atât de angelic şi poetic.

— Ia uită-te, vezi? spuse Madame. Se ceartă deja.

— Aşa s-ar părea.

Clara gesticula şi îşi ridicase bărbia. Plecă brusc, emanând valuri de mânie la fiecare pas. Adderley o urmări. Dispărură pe o uşă.

— Să facă o scenă de gelozie nu e înţelept, comentă Madame, îl face mânios. Aşa de îndată înaintea mariajului, asta e prostesc. Aşa îl izgoneşte pe un bărbat. Clătină din cap.

— Poate că este al naibii de nerăbdător să fie izgonit, sugeră Longmore.

Ea scoase din nou acel râs caracteristic franţuzesc, urmat de o ridicare din umeri la fel de franţuzească:

— *Cest la vie. Ce* unul pierde, altul câştigă, da?

Dacă el n-ar fi ştiut – dacă nu şi-ar fi amintit –, ar fi crezut că era o aventurieră, cu mare experienţă în materie

de bărbaţi. Ar fi zis că avusese o droaie de iubiţi.

„Dar nu, doar pe mine.”

Ştia asta. Ştia că fusese primul. Şi poate că asta era problema. Crease un monstru? Deschisese zăgazurile? Ce…?

Doamne, ce putea să-i treacă prin minte? Gândea ca *Sophy.*

Angajatul care apăruse lângă el îl scoase din reveria lui nebunească.

— Vă rog să mă iertaţi, înălţimea Voastră, dar Lord Adderley mi-a cerut să vă transmit regretele sale. Trebuie să vă transmit că Lady Clara Fairfax nu se simte bine şi şi-a exprimat dorinţa de a pleca acasă.

Longmore privi în jur. Cearta cu Madame, deşi fusese discretă, atrăsese atenţia.

„Spectacolul nu s-a terminat încă”, anunţă el în gând.

Madame scutură din cap:

— Nu sunt potriviţi. Dintr-odată am văzut asta.

— Ai văzut, într-adevăr? spuse Longmore. Şi cu cine crezi că s-ar potrivi mai bine?

Ea îl privi cu ochii îngustaţi.

— Este foarte ciudat, Lord Lun-mour, dar eu însămi descopăr că nu mă simt bine. E aerul din locul ăsta, cred. Mă apasă. Sau poate că e compania. Cred că aş prefera să mă întorc la hotelul meu.

Exclusiv pentru Foxe’s Morning Spectacle
Sâmbătă, 13 iunie

Expoziţia anuală de la Institutul Britanic a atras un număr important de distinşi vizitatori. Cei care au fost prezenţi ieri au putut observa, pe lângă operele de artă, o dramă ce s-a desfăşurat în faţa tablourilor. Şi-a făcut apariţia un anume cuplu recent logodit, menţionat anterior în paginile noastre. Împreună cu ei erau fratele doamnei şi doamna franţuzoaică pe care domnia sa a însoţit-o în

numeroase ocazii de la sosirea dânsei la Londra. Regretăm să spunem că a apărut un conflict între cupluri. În vreme ce nu vom afirma că monstrul cu ochi verzi a apărut în peisaj, anumiţi vizitatori se poate să fi observat o atmosferă glacială între cele două doamne anterior plecării lor separate şi grabnice. E posibil ca răceala din aer să fi apărut ca urmare a faptului că unul dintre gentlemeni a acordat mai multă atenţie însoţitoarei viitorului său cumnat decât doamnei cu care se va însura peste doar câteva zile. Am da dovadă de neglijenţă dacă nu am adăuga că atunci când viitorul mire a părăsit scena, nu logodnica a aruncat o privire languroasă după el.

Casa Noirot

Duminică după-amiază

— Nu, zise Longmore mototolind biletul şi aruncându-l în şemineul gol.

— Nu ţi-am cerut permisiunea, îl atenţionă Sophy.

Stăteau în camera de la etajul al doilea unde, descoperi el, surorile lucrau fiecare conform talentului ei. La un birou, înălţimea Sa ducesa de Clevedon îşi desena creaţiile extravagante. Dincoace, domnişoara Leonie stătea aplecată asupra registrelor sale. Şi la măsuţa de la geam, domnişoara Sophia îşi compunea scenariile mondene pentru *Spectacle* şi ticluia planuri pentru a menţine Casa Noirot pe primul plan al atenţiei înaltei Societăţi.

Longmore o găsise afundată în treabă. Avea cerneală pe degete şi o pată pe obraz. Un zuluf auriu ieşise din agrafă şi îi atârna pe sprânceana stângă.

— Ai cerneală pe faţă, spuse el.

— Nu schimba vorba. Invitaţia asta e *perfectă.*

— Este o ocazie perfectă pentru tine să dai de bucluc.

În conformitate cu nota pe care o aruncase el, Lord Adderley dorea să ceară părerea lui Madame într-o chestiune personală, îi făcea onoarea să ia cina cu el în acea seară la Hotel Brunswick?

— Nu, ne-a scutit de o treabă, replică Sophy. Acum poţi să intri la el în casă.

— Vaporii de la cerneală ţi-au atacat creierul? răbufni contele. N-ai pomenit niciodată despre vreo spargere. De ce naiba să fac aşa ceva?

— Ca să găseşti Dovezi Incriminatorii.

Cu ochii minţii, el vedea cuvintele scrise cu litere mari.

— N-ai găsit destule? Toate rapoartele pe care le primeşti de la Fenwick şi de la numeroşii lui prieteni nelegiuiţi? Bârfele pe care ni le-a transmis Clevedon de la cluburi şi mătuşile lui? Rapoartele financiare personale pe care le-a obţinut domnişoara Leonie, nu o să întreb cum. Ce vrei mai mult?

— Scrisori de la doctorii ce o îngrijesc pe soţia lui, care e închisă într-un ospiciu împotriva voinţei sale.

— Poftim?

— Ar fi de folos să descoperim că are deja o soţie. Preferabil sănătoasă şi locuind în Irlanda, dar ne putem descurca şi cu o nebună.

— Ar fi util, confirmă el. Dar sunt puţine şanse să găsim ceva. Lucrurile de genul ăsta se petrec în romanele oribile – nevasta nebună ascunsă în pod, sau adevăratul moştenitor al titlului nobiliar închis de douăzeci de ani în beci. Puţin probabil în cazul lui, îmi pare rău s-o spun.

— Avem nevoie de ceva zdrobitor, insistă Sophy. Pentru Înalta Societate nu înseamnă nimic atunci când un gentleman e înglodat în datorii, e cartofor sau vânător de zestre. Nu e de ajuns pentru a contracara delictul scandalos al surorii tale, care la lăsat să o sărute într-o manieră departe de cea frăţească şi să-i răvăşească hainele.

— Ce zici de ultimele rânduri din *Spectacle,* unde se menţionează creditorii săi şi coincidenţa bizară? Am simţit că turbez de furie. E sigur că n-o să fie bine văzut de unii dintre cârcotaşii din societate.

Longmore nu ştiuse despre acest detaliu interesant până când nu apăruse în fiţuica de scandal.

— A fost destul de bine, dar aş vrea ceva mai tare. Corespondenţă de la creditori sau cămătari. Ameninţări – ca de exemplu „Ar fi bine să te însori mai repede, milord, sau te poţi aştepta la o vătămare corporală gravă”. Ceva de genul ăsta.

Contele aşteptă să se calmeze suficient pentru se putea gândi la vorbele ei. Avea un fel anume de a-l azvârli drept în mijlocul curentului agitat al dramei care îi umplea creierul.

Ordonă rapid problemele şi zise:

— Sophy, ce idiot ar aşterne aşa ceva pe hârtie? Şi ce imbecil ar păstra aşa ceva?

— Ai fi uimit. Majoritatea infractorilor nu dau pe-afară de inteligenţă. Au mici creiere de veveriţă şi nu se gândesc decât la alune, alune, alune şi cum să obţină mai multe alune. Cămătarul imoral, de exemplu, nu are nevoie să fie un geniu al finanţelor. Tot ce trebuie e să se priceapă la adunarea unei mari cantităţi de alune. Întreab-o pe Leonie. Desigur, creierul ei *este* foarte bun la finanţe. Dar cei mai mulţi…

— Sophy!.

— Nici Adderley nu-i foarte isteţ, încheie ea.

— Nici eu nu sunt. Dar sunt perfect capabil să seduc o femeie dacă-mi pun mintea, şi el…

— Tu eşti cu mult mai deştept decât el. Nu pot crede că e un dobitoc aşa de mare încât să invite o femeie la cină cu doar câteva zile înainte de căsătoria lui. Şi încă la un hotel pe care nu numai că nu şi-l poate permite, dar unde e sigur că poate fi recunoscut! începe să-mi fie foarte clar cum de s-a băgat în aşa nişte datorii uriaşe. E unul dintre acei bărbaţi care presupun că în final totul se va întoarce în favoarea lor: următoarea aruncare de zaruri, următoarea mână la cărţi. Pe scurt, este un imbecil şi n-are nicio şansă să mă seducă. Eu îl seduc *pe el,* îţi aminteşti?

— Nu. N-am fost niciodată de acord ca tu să seduci pe cineva.

Sophy zâmbi, se îndreptă spre el şi îl luă de revere.

— Ascultă-mă, îi ceru sfredelindu-l cu ochii ei de un albastru strălucitor.

— Nu. Vorbeşti prostii.

— Nu sunt Clara. Pot să mă păzesc.

— Nu întotdeauna.

— Ba întotdeauna, şi cu siguranţă în acest caz. Reprezint o primejdie mult mai mare pentru Adderley decât reprezintă el pentru mine. O să cinez cu el, aşa cum mă roagă, la Brunswick. O să-l ţin acolo cel puţin două ore. Asta ar trebui să-ţi ofere suficient timp să-i cauţi prin casă. Nu e mare.

Nu era. Adderley trebuise să-şi vândă aproape toate lucrurile. Ce nu putuse vinde amanetase. Moşia familiei fusese arendată unui ofiţer şi familiei lui. În prezent, Adderley stătea cu chirie într-o căsuţă de lângă Leicester Square.

— E o proprietate particulară, spuse el. O casă. Cu servitori – deşi toată lumea se miră cum îi plăteşte. Cariera mea nu a fost dintre cele mai respectabile, după cum ştii, dar n-am intrat niciodată prin efracţie în casa personală a unui gentleman.

— Nu e foarte diferit faţă de pătrunderea într-o cameră cu chirie. Sau fuga din şcoală după stingere. Ai făcut aşa ceva, sunt sigură.

— Cum de ştii? se miră el. Sophy stătea prea aproape, iar parfumul ei, care plutea în aer, îi intră în creier şi acţionă precum mierea pe un mecanism de ceas.

— Ai fost la şcoli de elită, şi ştiu că nu te-au premiat pentru bună purtare.

— Vreau să spun, cum de ştii că nu e nicio diferenţă între cele două? Cum de ştii aceste lucruri, Sophy?

Ea îi lăsă reverele şi se retrase cu un pas.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, este evident! Sunt clădiri. Cu uşi şi ferestre. Spărgătorii forţează uşile sau ferestrele zăvorâte ori le sparg pe cele închise. Nu sunt sigură care e cea mai bună metodă, dar Fenwick o să ştie.

— Atunci, să-l lăsăm pe Fenwick să facă asta. Este mic

şi mai greu de observat. Poate să se strecoare în locuri strâmte şi, fiind un hoţoman experimentat, e mai puţin probabil să se lase prins şi să trebuiască să răspundă la întrebări supărătoare. Dacă e prins, putem aranja cu uşurinţă să-l scoatem din încurcătură.

— Nu ştie să citească, spuse Sophy. Îşi înclină capul într-o parte, studiindu-l, cugetând şi gândind cu toate rotiţele creierului la viteză maximă. Credeam că-ţi va plăcea perspectiva de a pătrunde în casa lui Adderley şi de a-i descoperi secretele ticăloase.

— Mi-ar plăcea, dacă ar fi fost în casă în acele momente. Iar tu să fi fost în altă parte.

— Prea multă logică strică. Nu mi se va întâmpla nimic. Nu e posibil. Dacă Adderley primeşte ceea ce vrea de la mine, o să-şi piardă interesul.

— Sau poate că nu. Longmore nu şi-l pierduse pe al lui. Dimpotrivă, era cu mult prea interesat pentru liniştea lui sufletească. Nu mai petrecuse niciodată atâta timp gândindu-se la o femeie aşa cum se gândise la ea.

N-avea suficientă activitate amoroasă, asta era problema.

— Dacă îi cedez, nu va mai fi atât de dornic să mă cucerească, reluă ea. Nu va mai pândi vreo ocazie să mă prindă singură. Nu va mai fi în căutarea prăzii. Nu va mai fi într-o stare de agitaţie extremă. Are nevoie să fie puţin respins – nu cât să se descurajeze, dar suficient pentru a-i creşte apetitul pentru vânătoare. De ce trebuie să-ţi explic toate astea? Eşti bărbat. Ştii cum gândesc bărbaţii.

— De fapt, noi nu prea gândim aşa de mult.

— Ştii la ce mă refer.

— Ştiu că aceste situaţii pot scăpa de sub control.

Îşi aminti de tinerii beţi. Mintea îi ţesea imagini ale lui Sophy la cheremul lui Adderley.

— Aş vrea să ştiu cum e posibil să scape de sub control cu un bărbat pe care-l găseşti dezgustător, replică ea. Sau poate îţi imaginezi că toate femeile sunt sclavele dorinţei şi bărbaţii trebuie doar să le sărute şi să le

mângâie pentru a le face să-şi piardă minţile?

— El nu o să te sărute şi n-o să te dezmierde, rosti Longmore cu hotărâre.

— Şi eu n-o să-mi pierd minţile, promise ea.

— Îmi aduc aminte că nu erai întru totul raţională cu mine.

— Tocmai pentru că eram cu tine. Era complet diferit. Ştiu diferenţa şi, crede-mă, e demoralizant să constat că tu nu o vezi. Pentru tine femeile se pot substitui una alteia? Stai, nu-mi răspunde la această întrebare. La urma urmei, cred că mai degrabă nu vreau să ştiu. Prefer să-mi păstrez câteva iluzii copilăreşti.

— Iluzii copilăreşti? Pe Jupiter, ai aşa ceva? Pentru că mie mi se pare... Se opri, dându-şi brusc seama că pentru el, femeile fuseseră în mare măsură substituibile una alteia. Cu excepţia ei. N-are importanţă, oftă peste câteva clipe. Nu ştiu ce să mai cred.

— Nu te mai gândi. Tot ce trebuie să faci e să intri în casa lui şi să găseşti Dovada Incriminatorie. Eu o să-l ţin ocupat;

Sophy intenţiona să se ducă, iar Longmore n-o putea opri, decât dacă o lega de un scaun şi o închidea în cameră. Chiar şi aşa, ar fi găsit ea o modalitate să scape, n-avea nicio îndoială.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă.

Ea se apropie din nou şi îşi puse mâna pe pieptul lui.

— Mulţumesc. Ştiu că eşti îngrijorat pentru mine şi ştiu că mi-ai spune să mă duc la dracu dacă n-ar fi la mijloc sora ta.

Nu era complet adevărat, dar el nu o contrazise. În loc de asta, îi cuprinse faţa cu palmele şi o sărută o dată, cu putere, posesiv, pe gură. O ţinu aşa, privind-o lung în ochii cei albaştri strălucitori, de mincinoasă, şi rosti:

— Mi-ar plăcea dacă ai încerca să nu te laşi sărutată sau mângâiată. De nemernicul ăla.

— Ai încredere în mine, murmură Sophy.

Contele o dorea şi îşi făcea atâtea griji pentru ea,

încât aproape se îmbolnăvise. Dar n-avea încredere în ea.

N-avea încredere că avea să renunţe la planul pe care-l urzise, indiferent dacă el se implica sau nu. Nevăzând altă variantă decât să coopereze, ar fi fost de preferat să ia partea bună a lucrurilor: avea să fie distractiv să spargă locuinţa lui Adderley şi să găsească o dovadă care să-i şteargă definitiv de pe faţă rânjetul ăla.

Iar dacă asta nu mergea, putea foarte bine să-l şi împuşte.

În acea seară

Să între în casa lui Adderley fusese destul de simplu.

După ce studiase terenul, Fenwick raportase că servitorii se adunaseră la subsol, unde fumau, beau şi jucau un zgomotos joc de cărţi.

Metoda puştiului nu avusese nimic sofisticat. Se căţărase pe un burlan şi de acolo în casă printr-una din ferestrele lăsate deschise, apoi venise în faţă şi îi deschisese uşa lui Longmore. Oricine ar fi privit ar fi presupus că un servitor îl lăsase să între pe unul dintre prietenii lui Adderley.

După asta, principala dificultate fusese să îşi croiască drum printr-o casă nefamiliară, slab luminată, fără să se lovească de mobilă ori să spargă vreun bibelou. După câteva scârţâieli şi bufnete ce făcură să-i stea inima în loc, Longmore se relaxă.

Nu se mai gândi la „Să Nu Fiu Prins” şi se concentră pe „Să Găsesc Ceva”.

Asta se dovedi a fi cu mult mai complicat.

Camerele pe care le cercetară purtau semnele unui personal demoralizat, dacă nu chiar de-a dreptul ostil. Asta

explica petrecerea de la subsol, ca şi ferestrele lăsate nezăvorâte.

Cei doi spărgători găsiră multe hârtii: teancuri de ziare şi reviste sportive, buletine de curse şi numere din *Foxe's Morning Spectacle.* Vrafuri de invitaţii. Mormane de corespondenţă nesortată. Erau acolo din belşug facturi ale negustorilor, dar niciuna nu conţinea secrete pe care Leonie şi Clevedon să nu le fi descoperit deja.

Longmore scotoci cu mare atenţie prin birou, căutând funduri false şi sertare ascunse. N-avea de nici unele. Nu fără dezgust, intră în dormitorul lui Adderley. Examină masa de scris, capul patului şi dulapul, se uită sub perne şi sub saltea, însă nu găsi decât tot felul de prostii şi dovada unei proaste întreţineri a gospodăriei. Era o activitate plicticoasă, îşi zise, când undeva în casă un ceas începu să bată. În acelaşi moment, clopotele unei biserici din apropiere bătură la fel de lung, de zece ori.

Ora zece. Deja.

Fenwick, care fusese însărcinat să stea de pază, spuse:

— Jos încep să se mişte, maiestate. După câteva clipe adăugă: E cineva pe scări.

Longmore auzi voci care se apropiau.

— Treci în dulap, îi ordonă puştiului.

Băiatul se supuse, dispărând pe loc, iar contele se lăsă pe duşumea şi se ţâri sub pat.

*

Spre deosebire de mătuşile lui Clevedon, mulţi nobili care veneau în Londra pentru o scurtă şedere se instalau la unul dintre numeroasele hoteluri de lux din West End. Hotelul Clarendon de pe New Bond Street era perfect adaptat pentru a satisface solicitările oaspeţilor săi şi o făcea cu discreţie.

Madame de Veirrion luase unul dintre cele mai mari apartamente, pe care-l transformase în locuinţă privată fără

ca personalul hotelului să aibă vreun cuvânt de protest. Nu era datoria lor să pună întrebări şi cu siguranţă le-ar fi fost ameninţat postul dacă ar fi pălăvrăgit despre ce făcea ea acolo sau cine o vizitase. De aceea alesese Clevedon hotelul pentru manevra lor.

Deşi era târziu când Madame se întoarse, intrarea ei atrase atenţia fascinată a oaspeţilor şi a personalului. Purta o rochie spectaculoasă de seară pentru care deja oferise ziarului *Spectacle* o descriere amănunţită ce urma să apară în ediţia de luni. Era una din splendidele creaţii ale Marcellinei, iar Casei Noirot urma să i se atribuie toate meritele.

În Paris, capele scurte de tafta neagră erau ultimul răcnet al modei; se purtau de obicei cu o rochie dintr-un material contrastant mai moale, de preferinţă *mouselline de laine,* dar Marcelline alesese un satin de un roz intens care foşnea senzual la fiecare mişcare.

Toate femeile care o văzuseră pe Madame de Veirrion în acea seară îi priviseră rochia cu o expresie aproape lubrică, de felul celor ce apăreau îndeobşte pe chipurile bărbaţilor.

Lordul Longmore nu se uitase la ea astfel. Însă el era diferit, îşi spuse Sophy. Putea să arboreze o mască la fel de inexpresivă ca a ei. Cineva trebuia să-l studieze îndeaproape pentru a prinde felul în care îi scânteiau ochii negri atunci când o privea mai concentrat decât de obicei. Se mai observau şi o oarecare mişcare piezişă a gurii sau o înclinare a capului…

O trecură fiorii, amintindu-şi când o privise astfel ultima dată, cu doar câteva ore în urmă, cu o clipă înainte de a o săruta.

Se simţea foarte prost.

Dacă nu ar fi trebuit s-o salveze pe Lady Clara într-un timp atât de scurt, Sophy s-ar fi făcut de râs ca o midinetă. Ar fi udat perna de lacrimi. Ar fi scris poezii dezgustătoare despre îndrăgostiţii Despărţiţi de Soartă. Ar fi putut cita scene întregi din Romeo şi Julieta şi ar fi suspinat pentru că

soarta celor doi nu era atât de rea în comparaţie cu a ei.

Dar n-avea timp să se comporte ca o idioată sentimentală.

Era obligată să o joace pe Cleopatra în faţa lui Adderley – Marc Antoniu. De fapt, nu-l socotise niciodată pe Marc Antoniu demn de Regina Egiptului. I se păruse cam prostănac.

Medita pe îndelete la rolul seducătoarei periculoase când valetul care stătea de pază la uşa apartamentului o informă că Lord Longmore o aştepta în salon.

Inima îi bătu mai repede.

Crezuse că va avea timp să se odihnească şi să-şi vină în fire înainte de sosirea contelui. Să-şi păstreze calmul cu el nu era atât de simplu pe cât ar fi trebuit să fie. Mult prea des avea impresia că Longmore îi pătrunde cu privirea drept în creier şi vedea ce nu trebuia să vadă. Era ca şi cum ar fi fost dezbrăcată, diferenţa fiind că nu îi păsa că o vede goală. Dar o deranja foarte tare să-i vadă gândurile.

Să-şi ţină firea nu avea să fie uşor, după o seară istovitoare cu lordul Adderley.

Gândurile îi încetiniseră. Trebuise să se străduiască foarte tare să întreţină conversaţia în vreme ce-l ţinea nu foarte departe, dar nici prea aproape. Trebuise să acţioneze cu mare atenţie ca să-l aducă în starea de spirit potrivită. Era de parcă ar fi avut un partener de dans cu două picioare stângi. Adderley încercase să fie subtil, dar nu într-atât încât Sophy să poată pretinde că nu înţelegea ce încerca el să-i demonstreze.

Cina o storsese de energie şi, pe deasupra, durase mai mult decât plănuise ea.

Avusese însă succes, şi era tot ce trebuia să reţină. Însufleţită de gândul reuşitei, intră în salon ca o întruchipare desăvârşită a încrederii în sine.

O cameristă se grăbi să iasă, dar Sophy o ignoră. Longmore stătea lângă fereastră cu un pahar în mână. Părul lui negru era răvăşit şi la fel era şi eşarfa de la gât. Nu putea spune dacă se bătuse sau adormise cu hainele pe el.

Arăta întru totul nerespectabil şi ochii lui negri aveau o strălucire primejdioasă.

— Du-te şi te culcă, îi spuse ea servitoarei. Dacă am nevoie de tine, o să sun. Când rămaseră singuri, îşi scoase mănuşile şi i se adresă contelui: Sper că te-au tratat cum se cuvine.

— Mi-au dat de mâncare şi paharul mi-a fost mereu plin, spuse el arătând spre carafa pe trei sferturi goală de pe o masă. Unde dracu' ai fost?

Sophy îşi descheie capa şi o aşeză cu grijă peste mănuşi. Croitoresele împătureau cu atenţie hainele şi le puneau pe toate la locul lor. Doamnele nobile lăsau treaba asta în sarcina servitorilor.

— Cât de mult ai băut? îl mustră ea. Ai uitat că am luat cina cu lordul Adderley?

— Preţ de cinci ore?

— Desigur că nu. Nu poate fi atât… Cât e ceasul?

El îi aruncă o privire, îşi scoase ceasul de buzunar şi îl deschise cu un ţăcănit. Spuse pe o voce cu mult prea joasă:

— E douăsprezece şi jumătate noaptea.

— Nu sunt cinci ore, ripostă ea.

— Ce dracu' ai făcut atâta timp?

— L-am ţinut ocupat.

— Ai spus două ore.

— Am spus că-ţi pot da cel puţin două ore, îl corectă ea.

— Nu asta ai spus.

— Ce importanţă are? Sau eşti enervat pentru că a trebuit să-ţi scurtezi căutarea, crezând că ai numai două ore la dispoziţie?

— N-are importanţă căutarea.

— N-are importanţă? Ăsta a fost scopul întregii şarade.

— Aparent nu, mormăi el. Se pare că ţi-ai găsit cu ce să te ocupi.

— Păi da, cam aşa e.

— Sunt nerăbdător să aflu ce a fost.

Nu avea de gând să-i descrie diferitele manevre şi contramanevre pe care trebuise să le folosească. Nu intenţiona să-l înveţe pe vreun bărbat – şi absolut sigur nu pe ăsta – arta prin care-i manipula pe reprezentanţii sexului opus.

— Ar trebui să ştii ce *nu a fost.* Nu pot să cred că stai acolo încruntându-te la mine de parcă aş fi vreo soră rebelă. De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu sunt Lady Clara, care n-a avut destulă minte şi s-a lăsat dusă pe o terasă întunecată de un lord falit. Nu sunt Lady Cutare. Nu sunt o naivă.

— Totuşi…

— Nu trebuia să se întâmple nimic, spuse ea. Am suficientă experienţă ca să nu permit să se întâmple ceva. *Nu s-a întâmplat nimic.* Voia să-l scuture. Cum de o putea socoti atât de proastă? Continuă pe un ton ferm: Având în vedere că eşti atât de prost dispus, pot doar să trag concluzia că nu s-a întâmplat nimic nici în misiunea ta. Sau ai găsit ceva mai rău decât se poate imagina? Rămăşiţe sinistre în pivniţă ori…

— Grămezi de praf sub pat, răspunse el. Şi ceva ce semăna cu un şoarece mort. Nu l-am atins. Am apreciat doar după miros. S-ar putea să fi fost ciorapii aşa-zisului tău curtezan.

— Ai căutat sub pat? De ce nu l-ai pus pe Fenwick să facă asta? E mai mic şi riscă mai puţin să se lovească la cap… Se întrerupse când în minte i se ivi imaginea lui Longmore străduindu-se să-şi vâre trupul masiv sub pat. Ah, nu! Te-ai lovit la cap? Se îndreptă spre el. Lasă-mă să văd. Ar fi trebuit să le spui servitorilor să-ţi aducă gheaţă. O să trimit după gheaţă.

Longmore se retrase cu un pas.

— Nu m-am lovit la cap. Ştiu cum să mi-l feresc. Am mai fost sub paturi şi înainte, deşi nu recent. Am rămas acolo fără să mă mişc pentru că doi servitori s-au folosit de lipsa stăpânului pentru a se regula rezemaţi de dulapul lui. În care se ascunsese Fenwick.

Se duse către carafă şi îşi umplu din nou paharul.

Imaginaţia ei construi pe dată tabloul descris de el. Ştia despre aceste lucruri. Văzuse desene. Darie privise cu răceală, simţind în principal curiozitate.

Încercă să-şi detaşeze mintea, dar aceasta îşi alcătuia propria galerie de imagini lascive în care el, gol, se împingea în ea şi o făcea să simtă ceva ce nu simţise niciodată, emoţii sălbatice, atât de plăcute încât aproape că dureau.

Amintirea o făcu să se înfierbânte. Voia să se îndrepte în grabă către o fereastră, să o deschidă şi să se aplece în afară.

Nu, nu era chiar aşa. Voia să meargă spre el şi să-i ceară să repete ce făcuse, să-l facă să o atingă, să o sărute, să o iubească şi să o posede, ştergându-i astfel din memorie vocea insinuantă a lui Adderley, vorbele cu două înţelesuri şi faţa şi corpul lui mult prea aproape de ale ei.

Se strădui să se arate înţelegătoare, dar amuzată.

— Dar nu te-au descoperit, spuse în cele din urmă.

— Puteam să cânt *God Save the King* şi nu cred că ar fi băgat cineva de seamă. Din fericire, poziţia aia nu e uşor de păstrat. N-au zăbovit prea mult. După aia au râs cu poftă şi au ieşit – poate ca să repete activitatea în altă cameră. N-am stat să aflu. L-am scos pe Fenwick şi am şters-o, încheie Longmore luând o înghiţitură de vin.

Fără să scoată un cuvânt, Sophy îi privi mâinile, mişcarea umerilor şi lumina care îi juca pe oasele feţei.

— A trebuit să cobor pe burlan, spuse el în liniştea lăsată. După care am primit o critică de la Fenwick despre metoda mea de coborâre.

— Nu cred că el… reuşi Sophy să îngâne.

— A fost o totală pierdere de vreme! Contele trânti paharul pe tavă, făcând carafa să sară. Adderley n-are nimic în casă despre care să nu ştim deja. Era exact aşa cum ţi-am spus că o să fie. Chestiile pe care m-ai trimis să le caut sunt din cele pe care personajele imaginare le găsesc în poveşti. În fantezii. Asta nu-i nicio blestemată de

fantezie!

Capitolul 15

Pe când în mătăsuri Julia mea pluteşte
Atunci, atunci (îmi pare) că-nfloreşte
O dulce boare ce mă-nnebuneşte.

Iar ochii mei vrăjiţi nu pot să vadă
Decât o unduire ce mă prinde-n nadă
Asemeni unei zâne, în lumina caldă.

Robert Herrick[17],
Despre hainele Juliei, 1648

Capul i se dădu înapoi ca şi când o lovise. Şocat, Longmore voi să izbească ceva, de preferinţă pe el însuşi.

Se purta ca un idiot pentru că se ambalase până la a-şi pierde minţile, şi numai el era de vină pentru asta.

Tocmai el insistase să se întâlnească acolo după ce-şi terminau treaba. Astfel, se gândise, dacă Adderley încerca să-şi forţeze norocul urmând-o pe Madame în apartamentul ei, Longmore ar fi putut să-l trimită pe porc la plimbare.

O aşteptase pentru ceea ce i se păruse o veşnicie. După standardele înaltei societăţi, nu era târziu. Cu toate astea, era foarte târziu pentru ca o femeie să se întoarcă de la un supeu care ar fi trebuit să dureze doar două ore.

În plus, să se întoarcă arătând *astfel.*

Intrase plutind, legănându-şi şoldurile cu un zâmbet încrezător – zâmbetul unei femei care ştie că e dorită şi crede că dorinţa e apanajul ei. Îşi făcuse apariţia precum o regină sau o fiinţă mitică, o zeiţă născută pe un nor sau pe

17 Poet englez din secolul al XVII-lea (n.tr.)

o boare de vânt. Şi părea că merge ca într-un nor în rochia aceea, un veşmânt smintit făcut din straturi peste straturi strălucitoare, roz şi negru, şi satin, şi dantelă. În lucirea lămpii de gaz, mătasea roz căpăta aspectul unui apus de soare. Dar nu un apus englezesc. Îi amintea de un apus magic din Toscana, unde briza montană plutise în jurul lui, purtând mireasma ameţitoare de lavandă şi iasomie.

O privise scoţându-şi mănuşile şi simţise cum pulsul i se iuţea. O privise desfăcându-şi mantoul negru ce îi înconjura umerii, fascinat de ţesătura lucioasă care aluneca sinuos şi foşnea ca o sută de glasuri nepământene. Garnitura de dantelă învăluia faţa trandafirie a rochiei. Cu ochii minţii vedea ce se afla dedesubt şi dedesubt, şi mai dedesubt, până la piele, şi ştia cum era când o atingea. Ştia cum era când îi dezmierda rotunjimea catifelată a abdomenului.

O privise dându-şi deoparte micuţa capă şi i se tăiase răsuflarea. Decolteul rochiei era scandalos de adânc, abia acoperindu-i globurile mătăsoase ale sânilor.

Toate astea.

Adderley văzuse toate astea.

Gândul îl făcu să turbeze. Apoi se înfurie pe ea că-l făcuse să se enerveze şi pe el că se lăsase pradă nervilor. Se purta ca un nebun şi pe deasupra ca o brută – ah, şi în plus ca un şcolar.

— Ei drăcia dracului, Sophy, mormăi el.

— Nu pot crede cât te agiţi pentru asta, replică ea palidă la faţă. Tu eşti bărbatul căruia nu-i pasă deloc ce spun alţii. Tu eşti bărbatul care îşi bate joc de reguli şi se delectează cu riscul, cu cât mai primejdios cu atât mai bine. Cam aşa ar arăta o glumă proastă pe care te-ar distra să o faci.

— N-a fost o glumă.

— Păi atunci, aş vrea să ştiu unde ţi-a dispărut simţul umorului. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu simţul tău de aventură. Aş vrea să ştiu…

— Spune-mi tu, o întrerupse Longmore. La ce dracu’

să-mi pese mie ce faci tu? De *ce* să-mi pese?

— N-are niciun sens.

— Nu, n-are, în special pentru mine. N-am fost niciodată aşa... Nu fusese niciodată aşa, ce? Ce fusese, dacă nu el însuşi? Ce fusese asta? Dar gura îi mergea înainte, fără să gândească, aşa cum făcea de obicei: M-am lăsat târât în aceste maşinaţiuni nebuneşti ale tale... şi a fost distractiv. După aia n-a mai fost. Nu mă mai pot distra. Nu m-am putut distra nici măcar să sparg casa împreună cu micul bandit Fenwick, pentru că tot timpul, în fiecare minut când citeam facturile plictisitoare şi toate jalnicele somaţii de plată pe care le-a primit de la creditori dezmăţatul, în tot acest timp mă gândeam ce ticălos prefăcut este şi cât de disperat trebuie să fie ca să o atragă în cursă tocmai pe sora mea... şi iată-te, atât de sigură că te puteai descurca fără probleme cu el...

— Pot! i-o reteză ea. Am putut! Cum poţi fi atât de încuiat? Vorbea pe o voce joasă, dar furia se simţea limpede: Ştiu că e complet amoral. Ştiu că nu-i pasă deloc de femei, care sunt doar un obiect de distracţie. Până şi întinderea unei capcane pentru a obţine o soţie în cel mai necinstit mod i se pare un joc. Pentru el nu e cu nimic diferit de zaruri sau cărţi sau o cursă de cai, ştiu toate astea. Acum pot să-l văd mai limpede decât poţi tu. Şi crezi că reprezintă un pericol pentru mine? Crezi că aş accepta să mă seducă? Doamne, cum de poţi fi aşa un *idiot?*

— Asta aş vrea să ştiu, zise Longmore. Cum pot fi atât de nebun încât să-mi stric o seară perfectă, făcându-mi griji pentru o franţuzoaică excentrică? Şi acum, când mai am timp destul să mă distrez până dimineaţă, mi-l pierd certându-mă cu tine.

Sophy se îmbujoră, şi ochii ei albaştri se îngustară furioşi. Se lansă într-un ditiramb în franceză, pe un ton coborât, apoi încheie:

— E adevărat. O mare pierdere de timp pentru amândoi. Ei bine, permiteţi-mi să nu vă mai reţin, milord.

Se îndreptă către uşă într-un foşnet mânios de satin;

chiar şi fundele păreau că tremură de indignare. Trase uşa cu putere, spre marea surprindere a valetului care se sprijinea de ea, încercând să asculte la gaura cheii.

— *Bonsoir, monsieur,* spuse ea apăsând pe fiecare silabă.

— *Bonsoir, madame,* replică Longmore. Îşi luă pălăria şi mănuşile şi se îndreptă furios către uşă.

Ea stătea cu bărbia înălţată, privindu-l sfidător. Flăcări albastre îi luminau ochii. Un roşu aprins îi colora obrajii şi gâtul. Focul îi ajunsese la pieptul alb, ce se ridica şi cobora cu rapiditate.

Longmore trecu de ea şi trânti uşa în faţa lacheului, apoi aruncă pe jos mănuşile şi pălăria, o înşfăcă de jos şi o ridică în braţe.

— O, nu, să nu faci asta! N-o să joci tu rolul bărbatului atotputernic cu mine, mizerabilule. Îl lovi în piept. Lasă-mă jos!

Glasul ei era rece şi aspru.

— Fă-mă, rosti el pe un ton şi mai rece, şi mai aspru.

— O să ţip, îl informă ea zbătându-se.

— Nu, n-o să ţipi. O sărută şi nu tandru, ci cu toată frustrarea, mânia şi teama ce îl tulburaseră în ultimele ore.

Sophy continuă să se zvârcolească şi să se lupte cu vigoare, însă el îi simţi gura cedând, urmată apoi de restul trupului.

O purtă către canapea. Desprinzându-şi buzele de ale ei, zise:

— O să plec acum.

— Bine. Era şi timpul.

O puse jos fără blândeţe, iar satinul fâşâi şi şuieră către el pe când Sophy se lupta să se ridice în şezut.

— La revedere, spuse el.

— Călătorie sprâncenată.

— Nu mă mai întorc, o înştiinţă el scoţându-şi haina.

— Nici să nu te mai văd.

Longmore îşi desfăcu eşarfa de la gât.

— Am terminat-o cu tine.

— Eu am terminat-o de mult.

El începu să-şi desfacă pantalonii. Îşi mişca mâinile cu mare precizie. Nu se grăbea. Câte. Un. Nasture. Rând. Pe. Rând.

— Visezi, pufni ea mijindu-şi ochii. Niciodată. Nici într-un milion de ani.

— Nici măcar n-o să te dezbrac. Prea mare bătaie de cap.

— Nu meriţi să-mi vezi minunatul meu trup.

— Nu e chiar aşa de frumos, remarcă el.

— Ba da, este – şi cu mult mai frumos decât al tău, pe care nu mai vreau să-l văd vreodată. În special partea *aia.*

Privirea ei se îndreptă spre faţa pantalonilor, unde mădularul lui erect împungea prohabul. Măcar acela nu ştia diferenţa între a te lupta cu o femeie şi a te regula. După toate aparenţele, şi Longmore o uitase.

Sophy se trase înapoi pe canapea, iar el îi luă în stăpânire picioarele şi o trase în jos. Se târî peste ea şi îi îndesă o pernă de catifea sub cap.

— Nu o să suport aşa ceva, protestă ea. Eşti dezgustător, cel mai mare tâmpit, nesimţit şi cretin insensibil care a spurcat pământul pentru că s-a născut.

Contele se aplecă şi o sărută pe fiecare din cele două colţuri ale gurii bosumflate. După aceea o sărută direct pe buze, adânc şi cu ardoare. Era încă tulburat, dar asta conta din ce în ce mai puţin. Obosise de la atâta îngrijorare.

O făcuse să-şi piardă cumpătul şi ea era înfierbântată şi iritată, la fel ca şi el. Nu era deloc sigur de unde pornise necazul lor, dar asta nu părea a fi foarte important.

Sophy îşi ridică braţele şi îl apucă de umeri cu intenţia de a-l scutura, ceea ce era absurd. Uneori făcea astfel de lucruri ridicole, ca de exemplu încercarea de a-l lovi. Tot aşa de bine se putea lupta cu o casă. Longmore simţi cum mâinile ei îi înaintau pe gât, ca şi cum credea că ar fi putut să-l stranguleze. Apoi însă se ridică puţin, îl cuprinse într-o îmbrăţişare şi îl trase, iar el se prăvăli fără să opună rezistenţă.

Căzu într-o ambianţă plină de Sophy: parfumul ei şi atingerea rotunjimilor trupului ei moale sub al lui şi gustul ei, şi sunetul făcut de ea, satinul şoptind lângă dantelă, jupoanele foşnind, delicioasa muzică a rochiei sofisticate.

Îşi plimbă degetele de-a lungul curburii gâtului, spre umeri şi sânii aproape goi sub decolteul adânc. Când ea se arcui cu un oftat, îşi strecură o mână sub decolteu şi prinse un sân perfect mătăsos. Apoi şi pe celălalt. Ea se foi sub el, mişcându-şi şoldurile cu o plăcere nedisimulată.

Nedisimulată. Sinceră.

Îşi luă gura de pe a ei şi făcu o cărare de săruturi pe acolo unde i se plimbase mâna, peste curbura gâtului şi umeri, şi sâni. Trase corsetul în jos şi supse, şi printre gemete ea îi spuse în franceză că era dezgustător, un om rău, şi că ea niciodată, absolut niciodată nu avea să-i cedeze, oricât ar fi cerut şi ar fi implorat.

Longmore îi ridică fustele şi juponul, apoi murmură în franceză că ea era insuportabilă şi că nu voia să aibă nimic de-a face cu ea.

— Plec şi nu mă mai întorc, declară el pe când îngenunchea între picioarele ei.

— Bine, gâfâi ea. Abia aştept să scap de tine.

Îşi strecură degetele sub capătul corsetului, spre banda de la talie, pe care se apucă s-o desfacă.

— N-o să-mi fie deloc dor de tine, o informă ritos.

— Deja te-am uitat, îl asigură Sophy.

Îi trase pantalonaşii încet, peste genunchi. Jartierele erau în aceeaşi nuanţă de roz ca rochia. Le desprinse, apoi îi mângâie coapsele catifelate, înaintând spre ridicătura moale. Acel loc pe de-a-ntregul feminin strălucea auriu în lumina lămpii de gaz. Când mâna lui ajunse acolo, Sophy îşi ţinu răsuflarea.

— Ah, asta e a mea, spuse el.

— Niciodată.

— Ba da, *madame.* Ba da, domnişoară Noirot. Sophy.

„Oricine ai fi.”

Sub dezmierdările lui, Sophy se înfioră, lăsând să-i

scape un sunet şuierător. Suna ca un „Da”. Se mişcă apăsându-se de mâna lui, încurajând-o, căutând mai mult.

— Eşti un neghiob, reuşi ea să îngaime.

— Cu toate astea, ştiu exact ce să fac în asemenea situaţii, spuse el.

Sophy era umedă, pregătită. Mintea lui era atât de tulbure, încât abia putea să vorbească. Icnetele acelea răguşite şi gâfâite cu greu s-ar fi putut numi vorbire, dar nici a ei nu era mai clară. Erau înfierbântaţi, înnebuniţi.

Longmore o mângâia, îi oferea plăcere. Ispăşea o pedeapsă, dar una extrem de agreabilă: se desfăta cu reacţiile ei, cu felul în care i se oprea răsuflarea şi apoi i se accelera sub efectul dezmierdărilor.

Mâna ei caldă se strânse peste mădularul lui şi începu să se mişte lent. Strânsoarea era puternică, posesivă.

— Acum, spuse ea. Fusese mârâitul unei pisicuţe. Al unei mici tigroaice. *Acum,* milord, afurisit să fii!

Sângele începu să-i alerge prin vine dându-i aceeaşi senzaţie de preaplin care-l împinsese să lupte până la capăt, fără să se gândească la consecinţe. O penetră râzând – din cauza bucuriei, a triumfului. O luă de fund, frumosul ei fund, şi se împinse iarăşi şi iarăşi. Fără fineţuri. Doar vigoare. Dorinţă. Posesie.

„A mea”, cu fiecare împingere. „A mea. A mea. A mea.”

Ea îl luă în acelaşi fel: dorinţă primitivă, simplă, neprefăcută, lacomă. Îl luă şi i se dărui pe deplin, fără rezerve şi cu generozitate. Duceau o luptă a îndrăgostiţilor, un fel de război ce nu era deloc război. Pe măsură ce ritmul împerecherii lor se acceleră, tot mai năvalnic, lumea se întuneca şi se liniştea, şi se îmblânzea. Raţiunea se îndepărta de ei. Nu exista nimic altceva decât clipa de faţă.

Longmore îi simţi mâinile strângându-i-se pe braţe, trupul cuprins de tremurul orgasmului. Sophy se ridică, trecându-şi mâinile prin părul lui pe când îl săruta. Sărutul ei şi răspunsul lui, sau poate amestecul celor două, îl aduseră pe culmea fericirii. Nu găsea cuvinte pentru a

descrie acele trăiri. Senzaţia era copleşitoare şi incandescentă, şi nouă. Puse stăpânire pe gura ei cu o foame nestăvilită, dându-şi seama că întreaga lume era formată doar din ei doi, uniţi. Universul se înălţă, se cutremură, explodă.

*

Longmore se odihnea tolănit pe ea. La rândul ei, Sophy era întinsă lasciv, cu un picior atârnând peste marginea canapelei, şi ciorapul căzut pe lângă gleznă.

Nici măcar nu-i scosese pantofii.

Fusese atât de straniu şi excitant deopotrivă! Atâtea senzaţii pe care nu le mai trăise nicicând în cursul vieţii!

Stătu nemişcată în timp ce respiraţia i se liniştea, desfătându-se cu apăsarea lui caldă şi cu sentimentul minunat, de nedescris al corpului unui bărbat – corpul acestui bărbat unit cu al ei.

Se lăsă pur şi simplu în voia sorţii, pretinzând că era Madame ce trebuia să se gândească doar la plăcerea de moment. Madame ce nu avea nicio altă responsabilitate decât să se distreze, să atragă bărbaţii în plasa ei şi să îşi savureze pe deplin puterea asupra lor şi plăcerile pe care ei i le-ar fi putut oferi.

— Ei bine, să-ţi fie învăţătură de minte, spuse Longmore.

Sophy îşi făcu din nou pofta, trecându-şi degetele prin părul lui negru şi des, iar el îşi întoarse capul în palma ei ca un căţel ce aşteaptă să fie scărpinat pe urechi. Era un bărbat foarte senzual, îşi dădu ea seama – şi asta nu ar fi trebuit să o mire. Se simţea perfect în pielea lui şi era plin de încredere în propriile forţe.

— Acum nu mai eşti atât de nervos? se interesă ea.

— Mintea mi s-a limpezit complet, o asigură el.

Cu o serie de mişcări line, îşi ridică trupul lung şi se desprinse complet din împreunare. Se aplecă şi îi sărută genunchiul, apoi îi îndreptă hainele atât de uşor, de parcă o

îmbrăca şi o dezbrăca de ani buni. Sophy ştia că asta se datora anilor de practică în amor, dar se simţea mai mult de atât. Exista o familiaritate ca şi când fuseseră iubiţi de o veşnicie. O complicitate aproape… conjugală.

Văzuse asta la sora ei şi la Clevedon. Vieţile lor se uniseră şi aveau mereu momente ca acesta. Luau micul dejun împreună.

Longmore îşi trase pantalonii şi îi închise.

— Nu mă trimiţi la culcare? zise ea.

— Dintr-un motiv oarecare, nu mi-e deloc somn.

— Atunci pot să-ţi spun ce-am realizat în seara asta şi tu o să asculţi fără să te porţi ca un nebun gelos.

— Nu-mi pot imagina de ce am fost gelos, mormăi el. Se îndreptă spre tava pe care i-o aduseseră servitorii, umplu două pahare şi îi dădu unul lui Sophy, apoi bău dintr-al lui cu ochii închişi. În cele din urmă îşi îndreptă privirea spre corsajul ei, rostind: De asta. Tu alături de libidinosul ăla, cu ochii pe sânii tăi superbi.

Sophy îi sorbi cuvintele de parcă ar fi fost cel mai preţios compliment. Da, o mângâiase în toate felurile, dar adjectivul „superb” venind de la el era poezie curată. Nu era genul de bărbat care să complimenteze o femeie.

Ea, pe de altă parte, era exact contrariul.

— Marcelline l-a croit anume atât de decoltat, îi explică. Trebuia să-i dăm ocazia să se uite la ceva ispititor în timp ce eu îmi etalam celelalte tentaţii: averea enormă despre care am vorbit în treacăt, singurătatea, faptul că tânjesc să am un *soţ.*

Observă cum în ochii lui negri apărea înţelegerea. Longmore se aşeză pe marginea canapelei, cu şoldul lipit de al ei.

De fapt, nu era nici pe departe atât de prostănac pe cât îl credea lumea.

— Vezi? spuse ea. Vezi de ce nu a trebuit să mă confrunt cu încercarea lui de a mă seduce?

— L-ai ademenit cu un trofeu mai important. L-ai făcut să creadă că visul lui era prea mic. Voia doar să se culce cu

tine, dar tu l-ai ispitit să joace pe o miză mai mare.

— Averea lui Madame rivalizează cu cea a ducelui de Clevedon, conform ziarului *Spectacle.*

— Face ca averea Clarei să pară neînsemnată, zise el sorbind gânditor din pahar. Cu toate astea ştii, să nu dai vrabia din mână...

— Ştiu. Iată de ce a trebuit să-i ofer o apariţie irezistibilă.

— Şi ai reuşit pe deplin. Vocea lui coborâse un ton. Îi luă paharul de vin din mână şi îl puse pe podea împreună cu al lui. Se aplecă şi o sărută pe un sân, apoi pe celălalt. După aceea, îşi plimbă limba pe decolteu.

Sophy îşi ţinu răsuflarea. Limba lui îşi continua neabătut drumul spre umăr, stârnindu-i emoţii noi în adâncul fiinţei. Îl înşfăcă de păr.

— Mai avem doar câteva zile, îi aminti.

Longmore îşi ridică fruntea şi o privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Ştim ce trebuie să facem.

— Avem un plan general, însă trebuie să-l detaliem în lumina evenimentelor recente.

În ochii lui ca miezul de noapte, Sophy văzu licărirea aceea anume, ca o stea demonică.

— Hai să facem asta *mai târziu,* spuse el.

Mai târziu

De data asta, nefiind nici pe departe atât de nervos sau grăbit, Longmore o purtă prin camerele mai expuse până în intimitatea dormitorului ei.

De data asta, după ce făcuseră dragoste, căzuse într-un somn adânc. Poate că ar fi dormit până spre după-amiază dacă nu s-ar fi rostogolit spre partea ei de pat şi nu ar fi găsit decât cearşafuri reci în locul trupului ei cald.

După ce pipăi prin jur, deschise ochii şi se ridică în

capul oaselor. Lumina zorilor pătrundea în cameră filtrată de perdelele pe jumătate trase ale ferestrei. Nu se vedea nicio urmă de Sophy.

Se ridică şi, hotărând că n-ar fi fost o dovadă de mare inteligenţă să bântuie prin jur complet gol, îşi trase pantalonii. Habar n-avea cine mai era pe acolo la ora asta, dar, în vreme ce unele cameriste văzuseră multe la viaţa lor şi nu puteau fi şocate prea lesne, altele puteau să ţipe şi să se agite, alertând conducerea băgăreaţă a hotelului. Madame nu avea nevoie să fie implicată într-un scandal cu fiul cel mai mare al marchizei de Warford.

O găsi pe Sophy la măsuţa din salon, scriind grăbită.

— Ce dracu' faci? De abia a răsărit soarele.

— Trebuie să-mi scriu reportajul, îi explică ea. Nu va fi de folos dacă Tom nu-l poate tipări azi, şi ar fi trebuit să-l aibă acum o jumătate de oră. Dar l-am terminat şi îmi mai trebuie un minut să-l trimit. Avem un sistem pentru ca astfel de chestii să ajungă la *Spectacle* fără a fi descoperite.

Îmbrăcase un capot plin de zorzoane peste ce părea a fi o cămaşă de noapte la fel de frivolă, judecând după volănaşele ce ieşeau de sub tivul halatului.

Peste o secundă ieşi din cameră într-un nor de panglici fluturânde şi muselină.

Longmore îşi aminti cum sărea cu cămaşa de noapte în flăcări în acea noapte furtunoasă, când se opriseră la han. Simţi o încordare în piept şi un junghi. În mod bizar, era deopotrivă fericit şi nefericit.

Se îndreptă spre fereastră şi privi afară încercând să-şi ignore trăirile.

Câteva minute mai târziu, ea reveni cu fruntea încruntată, ţinând în mână o scrisoare.

— Ce interesant! A fost adusă cu doar o clipă în urmă.

El îşi aruncă privirea spre scrisoare, se uită în altă parte, apoi vru să o studieze mai îndeaproape. Scrisul îi părea cunoscut. Nu îl văzuse oare de curând?

Sophy se aşeză la masa de scris şi rupse sigiliul.

Cu o zi în urmă. Iată când îl văzuse. Mototolise

mesajul în mână şi-l aruncase.

Ea examină scrisoarea şi zâmbi.

— Vai de mine! exclamă înveselită. O citi din nou, de data asta mai încet, chicotind din când în când.

Longmore aşteptă neclintit, urmele bunei sale dispoziţii dispărând cu totul.

— E aşa un mare secret? Sau poţi să-mi împărtăşeşti şi mie gluma?

Sophy îi întinse scrisoarea, însă contele se mulţumi să se uite la semnătură. Adderley. Aşa cum crezuse.

— Vrei s-o citeşti? îi propuse ea. Sau s-o citesc eu? Cred că trebuie citită cu glas tare pentru un efect deplin.

— Dă-i drumul, citeşte-o.

— „Draga mea Madame de Veirrion, începu ea. Descopăr că nu pot dormi. Într-adevăr nu mă pot linişti deloc. Inima îmi este prea plină, mintea îmi e prea agitată. Să dorm mi-e cu neputinţă până ce nu-mi voi fi deschis inima faţă de creatura celestă care mi-a furat-o fără drept de apel. Până şi acum îţi aud vocea, ca o melodie ce mă urmăreşte. Închid ochii şi tot ce pot vedea sunt minunaţii tăi…

— Sâni, completă Longmore. Tot ce poate vedea sunt minunaţii tăi sâni, netrebnic libidinos!

— Ochi, spuse ea, împungând aerul cu un deget. Ochii mei minunaţi, ca „două oceane gemene, de adâncimi nepătrunse şi mister”.

— Mi-e greaţă, mormăi el.

— Să nu mai citesc?

— Nu, continuă. Simt o nevoie irezistibilă să o aud, mai degrabă în felul în care cineva nu se poate abţine să nu se uite la un accident de trăsură sau la trupurile scoase de sub ruinele unei clădiri.

— „M-am socotit întotdeauna imun la chinurile şi extazul iubirii, continuă ea. Am crezut întotdeauna că acele sentimente erau pentru şcolari sau poeţi. Apoi te-am întâlnit pe dumneata. Te rog să mă ierţi, Madame – nici măcar nu ştiu ce scriu. Sunt înnebunit, confuz. Ştiu doar că

nu puteam să mă odihnesc până ce nu scriam câteva cuvinte, oricât ar fi ele de prosteşti…”

— Cu asta a nimerit-o, ce-i drept.

— „… câteva cuvinte, oricât ar fi ele de prosteşti, pentru a-mi exprima sentimentele. Eşti atât de bună, atât de înţelegătoare, draga mea doamnă. Te implor, fii bună şi cu umilul tău pretendent.”

— Ce asalt înfiorător comis asupra unei nevinovate coli de hârtie!

Sophy chicoti din nou şi reluă lectura:

— „Doar trimite-mi un cuvânt sau două, îndeajuns pentru a nu mă arunca în braţele disperării. Puţină speranţă e tot ce caut – spune-mi când te mai pot vedea. Îndură-te să fie curând, te implor. Al tău devotat, A.” Nu-i aşa că e minunat? râse ea.

— Minunat? Ţi-ai pierdut minţile? Câtă insolenţă la tipul ăsta! Ciuma să-l lovească, ştiam că e de cea mai joasă speţă, dar fiece zi îmi dovedeşte că părerea mea e prea măgulitoare pentru el. Asta întrece orice limite! Să fie logodit cu sora mea şi să facă declaraţii de amor către a mea… cum îi spune…

Ea ridică din sprâncene:

— A ta cum-îi-spune?

— Ştii tu ce vreau să zic, bombăni el încruntat.

— Poate „a ta mătuşă”.

— Nu *mătuşă,* Sophy. Nu asta. Niciodată asta. Nici pe departe asta.

Cum de putea fi atât de încuiată?

— Atunci ce?

Longmore flutură din mână către scrisoare.

— Ştia că te-am însoţit peste tot. Ştie că sunt interesat. Un gentleman nu se amestecă în treaba altuia.

— Tu te auzi ce spui? Acţionezi ca şi când Madame ar fi adevărată. Totul e înşelătorie, îţi aminteşti?

— Nu asta e problema.

— Asta e toată problema.

— Chestia este că n-are niciun drept să-ţi trimită ţie

scrisori de amor. Dacă pot să învrednicesc voma asta plină de emfază cu acest titlu, pentru că dă un renume prost scrisorilor de amor.

— Longmore!

— Credeam că sunt Harry de acum. Sau şi asta e înşelătorie?

— Care parte? Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

Nici el nu era sigur ce voia să zică. Se uită la scrisoarea din mâna ei. Mâinile ei, mâinile ei catifelate. Îşi vârâse mâinile în părul lui şi se făcuse că vrea să-l strângă de gât şi îi ţinuse în mână mădularul şi îi spusese că-l dorea.

— Cum îndrăzneşte? răbufni el. Cum îndrăzneşte ticălosul să fie urmărit de vocea ta? Cum îndrăzneşte să creadă că e înnebunit şi confuz? Nici măcar nu te cunoaşte. E o blestemată de insultă.

Sophy îl studia cu capul înclinat într-o parte, străduindu-se să-l înţeleagă.

— Ce se întâmplă cu tine? El doar *spune* lucrurile astea.

— Da. Spune lucruri pe care femeile vor să le audă. Că ne gândim la ochii şi nu la sânii lor. La vocea şi nu la locul dintre picioarele lor. La conversaţia lor şi nu la cel mai rapid mod de a le ajunge sub fuste.

— Dar el încearcă să mă bage în patul lui, asta este toată chestia. Ce naiba te-a apucat? Spuneai că ai mintea limpede. Am crezut că am lămurit problema asta. De câte ori trebuie să ne regulăm ca tu să...

— Noi nu ne regulăm, rosti el printre dinţi.

— Nu e potrivit pentru o doamnă să folosească un alt cuvânt, mai scurt, îi atrase ea atenţia.

— Noi facem dragoste, declară Longmore. Îi smulse scrisoarea din mână, o mototoli transformând-o într-un mic ghem şi o aruncă pe jos. Tu şi cu mine. Noi *facem dragoste.* E o diferenţă. O diferenţă ca de la cer la pământ. Şi el n-are niciun drept să facă dragoste cu tine în scrisoarea lui agramată. Şi doar pentru că nu-ţi scriu scrisori idioate, ce te

fac să-ţi vină să vomiţi – şi doar pentru că nu spun…

Se întrerupse, conştient de sentimentul straniu că era înjunghiat şi fericit, şi nenorocit în acelaşi timp.

Sophy îşi ţinea mâinile încrucişate. Din nou avea cerneală pe degete, dar de data asta nu şi pe faţă. Îl privea atât de intens, cu ochi pătrunzători, încercând să între în capul ăla sec, foarte sec, încercând să înţeleagă ce nici măcar el nu putea înţelege.

— Doar pentru că nu spun…

Longmore se îndreptă către dormitor, iar ea îl urmă.

Îşi luă hainele de pe duşumea şi de pe oriunde altundeva aterizaseră, le aruncă pe un scaun şi începu să se îmbrace. Într-o linişte din ce în ce mai adâncă şi mai încordată.

— E o înşelătorie, spuse ea într-un târziu. Tu nu eşti obişnuit să te prefaci, iar asta te tulbură şi te face să fii… dezorientat.

El îşi desfăcu pantalonii şi îşi băgă cămaşa înăuntru.

— Şmecheria e să crezi atunci când o faci, continuă ea, dar să revii la tine însuţi de îndată ce nu mai eşti pe scenă.

Contele îşi trase pe el vesta şi o încheie, apoi se aşeză şi îşi puse ciorapii şi pantofii.

— Adderley joacă precum îi cântăm noi, insistă Sophy.

El se ridică, îşi luă eşarfa de pe speteaza scaunului şi şi-o aruncă pe după gât. O înnodă repede într-un fel ce i-ar fi cauzat un atac valetului.

— Adderley e prostănacul, spuse ea. El e nătărăul. El e fraierul. Nu e *real.*

— Da, aşa este, zise Longmore îmbrăcându-şi jacheta.

— Nu, este…

— Ba da, este, i-o reteză el. Tu şi cu mine: asta e adevărat. Te iubesc. Asta e problema mea, imbecil ce sunt. Te iubesc.

Pentru prima dată în viaţă, Sophy rămase stană de piatră, prea şocată pentru a pretinde că nu era, prea şocată pentru a etala o faţă inexpresivă. Ochii ei albaştri erau

imenşi, şi în ei se citea o mare, nesfârşită surpriză.

El se aplecă şi o sărută direct pe buze.

— Acum o să plec. E mult prea bulversant. Trebuie să beau, cred. Sau să mă bat. Ceva. Te iubesc. Asta e. Asta s-a întâmplat. Da.

Se întoarse şi scutură din cap, apoi râse şi ieşi.

Nemişcată, Sophy se holbă la uşa care tocmai se închisese.

— Nu s-a întâmplat aşa ceva, şopti ea. Mi-am imaginat.

Fusese o iluzie. Longmore era ultimul bărbat de pe pământ care să facă o declaraţie de iubire.

Dar avea încă furnicături pe gură de la pasiunea ultimului sărut şi îşi aminti zâmbetul lui de dinainte să plece.

Se năpusti pe uşă, şi intră în altă cameră şi apoi în alta… Se opri scurt când ajunse la uşa care dădea spre culoar.

Ce făcea? Nu putea ieşi în cămaşă de noapte. Şi ce să realizeze cu asta? Ca şi cum era…

Nu. Trebuia să se stăpânească. Nu era total şocant, ştia, ca o văduvă străină să-i ţină companie unui gentleman până la orele dimineţii. Aristocraţii abia acum se întorceau acasă după petreceri, iar apartamentele ei, la fel cu cele ale unui ambasador, erau menite să întreţină oaspeţi. Aceia care ar fi auzit despre plecarea furtunoasă a lui Longmore în zorii zilei ar fi putut să speculeze, dar n-ar fi avut ceva concret decât dacă ea le oferea o relatare în *Spectacle.* Servitorii erau bine plătiţi să nu pălăvrăgească despre Madame.

Dacă ieşea pe culoar în cămaşă de noapte după înălţimea Sa, ar fi văzut şi alţii – iar asta ar fi fost cu siguranţă ceva de povestit.

Se înapoie în salon.

— N-ar avea nici cea mai mică importanţă în orice caz, murmură ea.

Ce-ar fi avut de câştigat dacă alerga după el? Alte

comentarii de neînţeles, fără îndoială.

Se aşeză la masa de scris şi se holbă la tocul pe care-l lăsase din mână cu puţin timp în urmă.

Inima încă îi bătea cu putere. Vorbele pe care le rostise nu erau de neînţeles, ca atare. Inima ei înţelegea destul de bine cuvintele „Te iubesc”.

— Se pare că şi eu te iubesc, Harry, proasta de mine, şopti. Că mult bine o să ne mai aducă asta.

Stătu acolo pentru o vreme, meditând la situaţia disperată. Ca întotdeauna, o parte a minţii ei era în căutarea unui plan, însă nu exista niciunul care să rezolve cu bine toate problemele.

Nu putea fi amanta lui: era rău pentru magazin.

Cât despre căsătorie… Asta ar fi fost culmea. Chiar dacă era destul de nebun şi de nechibzuit încât să o ceară, nu putea accepta. Înalta societate încă fierbea în legătură cu Marcelline care îl cucerise pe Clevedon. O altă mezalianţă ar fi terminat pentru totdeauna Casa Noirot, iar în fruntea armatei nimicitoare ar fi fost însăşi Lady Warford.

Cel puţin Marcelline avusese înţelepciunea de a se îndrăgosti de un orfan.

Sophy se gândi la familia Fairfax, cu toţii aliaţi împotriva sa. Chiar şi Lady Clara. La urma urmei, era una să ţii la croitoreasa ori la camerista ta, dar să accepţi acea persoană drept soră era cu totul altă chestiune.

Mai exista şi problema spinoasă a trecutului ei.

Nu, era ridicol. În plus, n-avea timp să se dedulcească la planuri nebuneşti. Se confrunta cu o problemă spinoasă, iar pentru rezolvarea ei trebuia să-şi pună la bătaie toată înţelepciunea.

Capitolul 16

„Marchizul de Hertford dă prima petrecere din sezon la reşedinţa sa din Regent’s Park… Am înţeles că s-au

lansat mai mult de cinci sute de invitaţii.”

The Court Journal, sâmbătă, 13 iunie 1835

Exclusiv pentru Foxe’s Morning Spectacle
Luni, 15 iunie

În lumina recentului incident petrecut la expoziţia anuală de vară de la Institutul Britanic, putem doar să dăm din cap a mirare faţă de perseverenta în prostie a unui anume gentleman. Acest domn a câştigat – dacă prin mijloace cinstite sau nu, îi lăsăm pe cititorii noştri să judece – mâna celei mai frumoase fete din Londra, un diamant de cea mai bună calitate: un titlu pe care nici cei mai aprigi misogini nu-l pot contesta. Tânăra doamnă de rang înalt, de o incomparabilă frumuseţe şi graţie, ar fi trebuit, am considerat noi, să trezească sentimente de cea mai pură dragoste în orice inimă neîmpietrită de ani de excese şi desconsiderarea obligaţiilor. E adevărat, prăduirea averii lăsate de către tatăl său i-a redus veniturile până la o sărăcie lucie. E adevărat, Londra n-a mai văzut de ani buni un asemenea caz ruşinos de nesăbuinţă financiară şi de încălcare până şi a codului nescris ce permite unui gentleman să ignore cererile creditorilor, dar îi impune să plătească prompt toate datoriile de onoare către prieteni. Într-adevăr, pentru a găsi un caz comparabil ca impertinenţă trebuie să ne întoarcem în timp tocmai până în 1816, când Beau Brummell a fugit în puterea nopţii lăsându-şi prietenii să răspundă pentru aproape treizeci de mii de lire dintr-un împrumut reciproc, pe lângă sumele datorate diverselor persoane care nu se numărau printre prietenii săi.

În prezent, nu prea ştim ce să credem. Putem doar să le prezentăm cititorilor noştri un singur fapt: duminică noaptea, gentlemanul în cauză a fost observat într-un separeu liniştit la Hotelul Brunswick. E adevărat, nu e nimic ieşit din comun să descoperi grupuri de domni savurând

mâncarea şi băutura hotelului. Cu toate acestea, niciun alt gentleman nu i s-a alăturat. Singura sa companie la masă era o tânără văduvă franţuzoaică văzută ultima oară la braţul fratelui logodnicei sale.

Casa Noirot
Marţi după-amiază

— Nu, nu! strigă Marcelline. Ce te-a apucat, Sophy? Este esenţial ca Lady Clara s-o poarte pe cea albă şi tu s-o porţi pe cea albastră.

— Credeam că ai făcut penele special pentru această petrecere, zise Sophy.

Marcelline dădu nervos din mână, sugerând că renunţa la rochia cu pene şi la planurile în legătură cu aceasta.

— Asta a fost înainte de a vă vedea pe amândouă îmbrăcate şi stând una lângă cealaltă. Nu, nu, n-o să meargă niciodată. Este exclus. Contrastul e mult prea puternic.

Rochiile erau expuse pe trei manechine de croitorie. Făceau parte dintr-un grup de douăsprezece a căror cumpărare nu fusese primită cu entuziasm de Leonie, însă chiar şi ea recunoscuse că prezentarea splendidă impresiona clientele. Dowdy’s avea doar două specimene demodate.

— Bineînţeles că e un contrast, spuse Sophy. Eu sunt o văduvă elegantă, Lady Clara e o tânără domnişoară.

— Ştiu asta, replică Marcelline iritată. Dar dacă Lady Clara poartă albul şi tu porţi pana, diferenţa va părea excesivă şi tu vei părea depravată, prin comparaţie. Elegantă este foarte bine. E distractiv. Dar depravarea implică o judecată morală, şi nu pe tine te vrem judecată. Apelez la dumneata, Lord Longmore.

Contele se dădu înapoi cu un pas.

— Ah, nu, mulţumesc. Când vine vorba de îmbrăcăminte de damă, sunt la fel ca Nebunul Dick. El refuză să se apropie de copci şi nasturi şi altele de acestea, şi eu refuz să intru în dispute despre stil.

El, Lady Clara, Marcelline şi Sophy stăteau în camera de probă de la primul etaj, departe de balamucul de la parter – o învălmăşeală mult prea mare faţă de ce anticipaseră ele pentru cele zece zile care mai rămăseseră din sezonul monden.

Lumea bună dorea să termine sezonul cu o serie de petreceri luxoase, iar gazdele se întreceau în dovezi de risipă şi extravaganţă. La fel, întrecerea femeilor pentru rochii care să stârnească invidia era la fel de intensă şi înverşunată ca pregătirile de război.

Joi, Lady Bartham îşi ţinea balul anual. Intenţia sa, ca întotdeauna, era să arunce în umbră, dacă nu în neant, toate celelalte evenimente, incluzând aici petrecerea din ajun a marchizului de Hertford din Regent's Park, balul şi supeul ducelui şi ducesei de Alban din seara aceasta şi *la fête champetre*[18] dată vineri de ducele şi ducesa de Northumberland.

Depăşirea tuturor celorlalţi era motivul evident pentru care Lady Bartham invitase nu numai eroii principali ai palpitantului scandal Adderley, ci şi un cuplu care apăruse pe foarte puţine liste de invitaţi: ducele şi ducesa de Clevedon.

Când lumea bună aflase că atât Lady Clara Fairfax, cât şi aşa-zisa ei rivală la sentimentele lordului Adderley, Madame de Veirrion, erau clientele Casei Noirot, şase doamne de rang înalt îşi abandonaseră propriile croitorese şi se precipitaseră spre numărul 56 de pe St. James's Street. Fără îndoială că sperau să le zărească pe cele două femei, preferabil pe când încercau să-şi scoată ochii reciproc – fără a mai menţiona ocazia de a o vedea mai îndeaproape pe încântătoarea ducesă de Clevedon.

---

18 Serbare câmpenească (în 1b. franceză în original)

Dar acestea erau motive secundare. Mult mai important era să întreacă în materie de eleganţă pe oricine altcineva, incluzând aici şi senzaţia pariziană, Madame de Veirrion. Se părea că o rochie făcută la Casa Noirot era singurul mod de a atinge acest ţel – chiar dacă asta însemna includerea automată pe lista duşmanilor marchizei de Warford.

Deoarece Leonie îi atribuise lui Sophy toate meritele pentru afluxul de cliente bogate, fusese mai afectuoasă şi mai puţin nesuferită decât de obicei în legătură cu cheltuielile. Azi, profitase de prezenţa lui Sophy la Casa Noirot şi se dusese să viziteze fabricanţii de pânzeturi. Ochiul lui Leonie pentru ţesături era la fel de ager şi de exigent ca şi aplecarea ei către cifre.

Cu toate astea, Marcelline era geniul recunoscut în materie de modele. Dacă Leonie ar fi fost acolo, i-ar fi spus lui Sophy: „Păi sigur că o să porţi albastru. Nu ţi-a spus Marcelline că trebuie?”

Lady Clara, care examinase rochiile, adaugă acum propria-i opinie:

— Vei fi divină în albastru. Este nuanţa perfectă pentru ochii tăi. Şi va pune splendid în valoare diamantele.

— Diamantele? se miră Longmore.

— Bineînţeles, spuse sora lui. Madame trebuie să strălucească de diamante, pentru a stârni pofta unui anume gentleman.

Privirea lui întunecată alunecă către Sophy. Nu-l văzuse de luni de dimineaţă, iar acum era prima dată când se uita la ea de când sosise. Avu impresia că observă în ochii lui o lucire amuzată.

Poate că, la urma urmelor, nici nu era îndrăgostit. Poate că avusese o tulburare de moment, apoi îşi revenise, la fel cum şi-ar fi revenit dimineaţa după o benchetuială.

Un bărbat îndrăgostit trebuia să fie ceva mai tulburat, poate palid şi bolnav. Trebuia să simtă *chinurile dragostei,* aşa cum se exprimase lordul Adderley.

Dar poate că era banal din partea ei să se aştepte ca

Longmore să se agite pentru o chestiune minoră. Nu era agitat. Nu putea fi acuzat de sentimentalism excesiv. Nu era deloc emotiv. Nu era sensibil.

De fapt, îi plăcea asta la el. Şi atâtea alte lucruri în legătură cu el.

„N-are importanţă. N-are importanţă. N-are importanţă.”

Se concentră pe momentul actual, conştientă că trebuia să facă faţă acestei întâlniri cu echilibrul şi demnitatea neştirbite.

— Nu e momentul ca Madame să fie subtilă, remarcă ea.

— Ah, nimeni nu-i subtil la balul lui Lady Bartham, zise Lady Clara, nebăgând de seamă ce se petrecea între fratele său şi una dintre croitoresele ei. Femeile îşi golesc cutiile de bijuterii ca să se împodobească.

— Dar nu dumneavoastră, Lady Clara, interveni Marcelline. Veţi purta bijuterii foarte simple. Frumuseţea domniei voastre nu cere podoabe în orice împrejurare şi nici rochia de bal nu o cere… O rochie excelentă nu are nevoie de mormane de bijuterii care s-o pună în evidenţă. Mai presus de orice însă, vrem să subliniem puritatea şi inocenţa domniei voastre.

— Şi vrem să pretindem că eu n-am nicio urmă de puritate şi inocenţă, adăugă Sophy. Adică, Madame n-are.

Longmore se îndreptă către manechin şi examină cu atenţie rochia albastră.

— La ce ai obiecţii? o întrebă. Albastrul ăsta îţi va sublinia culoarea ochilor celeşti – sau celeşti erau buzele tale? Sau poate sufletul tău e cel pe care Adderley Fanfaronul l-a proclamat celest?

— *Eu* sunt celestă, replică Sophy. Întreaga mea fiinţă.

— A spus într-adevăr Lord Adderley aşa ceva? se minună Lady Clara.

— S-a exprimat în scris, îi explică Longmore. Nu ţi-a zis Madame?

— Când să-i fi zis Madame asta? pufni Sophy. Lady

Clara şi Madame nu se au prea bine în ultimul timp, îţi aminteşti?

— Încep să pierd şirul uneltirilor voastre. Prea multă subtilitate şi prea multe înţelesuri ascunse pentru micuţa mea ţeastă. Prea multe şiretlicuri.

Pentru ea era a doua natură, se gândi Sophy. Sau poate prima.

Îi povesti lui Lady Clara despre *scrisoarea* de *amor.* Văzu cum doamna se uita înspre fratele ei – căutând o reacţie. Însă el nu observă. Se plimba în sus şi în jos prin faţa manechinelor, cu mâinile încrucişate la spate, asemenea unui general care-şi inspecta trupele.

Într-un fel, asta şi făcea. Două din acele rochii făceau parte din arsenalul lui Sophy şi al lui Lady Clara.

— Sunt atât de bucuroasă că n-am ştiut de scrisoare, spuse Lady Clara atunci când Sophy, cu ardoarea potrivită, îi transmise rugămintea de final a lui Adderley. N-aş fi fost capabilă să-mi ţin firea ieri când a venit în vizită. Era furios în legătură cu notiţa din *Spectacle.* A ameninţat din nou că-i va da în judecată. Tuna şi fulgera despre bârfă. Eu stăteam cu mâinile încrucişate şi aşteptam să termine. Credeam că mama va exploda, dar ea a stat doar foarte dreaptă, înţepenită şi dezaprobatoare. Probabil că s-a prins că foloseşte o tactică nepotrivită, deoarece, văzând că nu primea nicio dovadă de înţelegere, s-a liniştit. Apoi m-a asigurat că fusese doar o cină absolut nevinovată.

— Îmi pare rău că n-am putut să asist la spectacol, zise Longmore în vreme ce examina îndeaproape rochia albastră. A trebuit să merg la serata marchizului de Hertford.

Se dusese la petrecere după ce îi spusese că o iubea, se gândi Sophy. După ce-i spusese că o iubea şi apoi zâmbise de parcă ar fi fost o glumă sau o ghicitoare… şi răsese… şi plecase.

Marcelline veni lângă el.

— Te supără ceva în legătură cu rochia lui So… se întrerupse şi se îndreptă către rochia albă pe care o făcuse

pentru Lady Clara. Sophy, crezi că mânecile astea ar trebui… Se uită la rochie, apoi la Lady Clara. Îşi îngustă ochii şi îşi încreţi buzele ca de fiecare dată când ochiul ei de artist observa lipsa unui detaliu pe care nimeni altcineva nu putea s-o remarce. Mânecile, spuse în cele din urmă, nu sunt tocmai… Lady Clara, trebuie să vă deranjez să probaţi rochia.

— Ah, da, bineînţeles. De asta am venit. Şi nu-i aşa că a fost frumos din partea lui Harry să mă însoţească, în condiţiile în care ar fi putut să meargă la Ascot? Cursele încep azi, şi n-a pierdut nicio festivitate de deschidere de când s-a întors de pe Continent.

Cu un zâmbet subţire, Marcelline o conduse în camera de probă. Uşa nu era închisă şi vocea uşoară, muzicală a lui Lady Clara se auzea perfect.

— Ce păcat că Harry n-a văzut spectacolul dat de Lord Adderley, spuse ea. Poate că ar fi compensat cursele de la Ascot. Cred că s-ar fi prăpădit de râs. Desigur că mama nu vede umorul situaţiei. Era pur şi simplu furioasă, dar s-a stăpânit, lucru pentru care nu pot decât s-o laud. Este foarte dificil să stai liniştit atunci când îţi este insultată inteligenţa.

Longmore se apropie de Sophy.

— Aş vrea să te văd acoperită doar de diamante… şi de nimic altceva, spuse el pe tonul acela jos ce îi topea şira spinării şi creierul în acelaşi timp. Cu glas tare, i se adresă surorii lui: Eram curios cum s-ar justifica vipera.

— Ah, a dat vina pe tine, răspunse Clara cu o voce uşor înăbuşită. Sophy putu auzi foşnetul ţesăturii şi pe Marcelline murmurând ceva.

— Pe mine? făcu Longmore. Se aplecă şi linse lobul urechii lui Sophy.

Ea îşi încleştă degetele în palmă. Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar era prea încântător. Prea necuviincios.

— A pretins că ai jignit-o pe Madame, povestea Clara. El încerca doar să-i ridice moralul. Am spus că mi se pare un mod ciudat s-o consoleze oferindu-i o cină intimă la un

hotel. De ce n-a sugerat să facă o scurtă plimbare în aer liber? De ce n-a dus-o să viziteze Amfiteatrul lui Astley sau grădina zoologică sau să vadă o comedie la teatru?

Longmore sărută unicul loc accesibil de pe gâtul lui Sophy, deasupra volanului cămăşuţei. Era extrem de dificil să se concentreze asupra vorbelor surorii sale. Cu toate astea, Sophy era prea slabă de înger ca să plece.

— Asta… e bine, rosti ea în direcţia cabinei de probă. Nu l-aţi iertat prea uşor.

— Absolut deloc, spuse Lady Clara. Ştiu că era supărat pe mine. Se aştepta ca eu să zâmbesc şi să accept orice mi-ar fi îndrugat. Crede că poate face orice doreşte, doar pentru că deţine puterea de a-mi repara onoarea – onoare pe care el mi-a pătat-o. Cu bună ştiinţă.

Longmore încetă să o sărute pe Sophy şi o privi adânc în ochi, murmurând:

— Asta e prea complicat, zise el. Nu pot să fac asta şi în acelaşi timp să şi gândesc.

— Atunci pleacă, îl îndemnă ea.

— Nu vreau.

— Ştiu că voia să se despartă atunci şi acolo, continuă Clara. Dar nu îndrăzneşte. Ştii cum e cu vrabia din mână – dar, Dumnezeule mare, ce-o să mă fac dacă totul va merge prost şi…?

— Taci! o întrerupse Marcelline cu asprime. Nu va merge nimic prost. Ai încredere în noi, draga mea.

— Am încredere în tine, murmură Longmore, încă ţintuind-o cu privirea pe Sophy. Ce straniu mi se pare să spun aşa ceva!

*

De vreme ce pentru Sophy nu era bine să fie văzută prea des în magazin, evită sala de prezentare. Marcelline fu cea care îi acompanie pe Lady Clara şi pe fratele ei la parter şi îi conduse spre ieşire – spre marea încântare a clientelor, fără îndoială.

Marcelline se înapoie foarte repede şi cu o privire hotărâtă luă rochia cu pene de pe manechin. O înşfăcă pe Sophy de braţ cu mâna liberă, ducând-o în garderobă.

— Nu-i nevoie să-ţi sară ţandăra, spuse Sophy, ştiind că Marcelline putea deveni pătimaşă în legătură cu creaţiile ei. Dacă spui că trebuie să port albastru, atunci o să port albastru.

— Ştiu de ce vrei să porţi rochia cu pene, bombăni sora ei. Este seducătoare. O să-l facă pe Longmore să leşine.

— L-ar putea determina să facă anumite lucruri, admise Sophy. Leşinatul nu e însă unul dintre ele. Este genul de bărbat care-i spune unei fete că o iu-iubeşte – şi apoi râ-râde. Ca şi cum ar fi o gl-glumă.

Spre marele ei necaz, începu să plângă.

— Ah, iubita mea! Marcelline aruncă rochia pe un scaun şi o îmbrăţişă.

Asta fu tot. Pur şi simplu o ţinu în braţe pentru un timp, în vreme ce Sophy plânse până îi secă izvorul de lacrimi.

Apoi Marcelline o duse în salon şi scoase din servantă carafa de coniac, remediul preferat al surorilor Noirot pentru tot soiul de tulburări.

— Munceşti prea mult, îi zise după ce luară câte o înghiţitură. Pui prea mult la inimă. Chiar şi Leonie e de aceeaşi părere.

— Dar v-am lăsat pe voi două să faceţi totul – şi tu acum ai un soţ! Eşti încă proaspăt căsătorită!

— Leonie şi cu mine primim destul ajutor de la Selina Jeffreys şi de la câteva cusătorese. Clevedon şi cu mine ne găsim întotdeauna timp să fim împreună. Doar pentru că eşti căsătorită, nu înseamnă că joci rolul de nevastă fără încetare, zi şi noapte.

— Totuşi…

— Fără niciun totuşi, o întrerupse Marcelline. Eşti suprasolicitată. Ai avut destule de făcut, doar îngrijindu-te de interesele noastre. Dar acum ai preluat şi necazul cu

Lady Clara. Şi mai e şi fratele ei care s-a găsit să te seducă tocmai acum, când încerci să duci la bun sfârşit o uneltire delicată, complicată şi riscantă.

Sophy îi întâlni privirea pe deasupra carafei cu coniac.

Uneltirile, tertipurile şi alte forme de intrigi făceau parte din moştenirea de familie. Dacă exista un lucru pe care surorile ei îl înţelegeau la fel de bine, dacă nu chiar şi mai bine decât arta croitoriei, acesta era arta înşelăciunii. Spuse pe un ton dramatic:

— Şi iată-le pe surorile mele ocupându-se în continuare de afacere, trudind cu rochiile şi făcându-le pe plac doamnelor răsfăţate – în vreme ce eu mă aflu la Clarendon Hotel pretinzând că sunt Regina din Saba pe socoteala cumnatului meu.

Marcelline râse.

— *Ma foi,* nu poţi să fii aşa de nebună încât să te laşi tulburată de asta! Clevedon a fost încântat să facă parte din conspiraţia noastră. Şi hai, încearcă să-ţi aminteşti că lui nu-i pasă de bani. Nu e ca noi. N-a fost niciodată nevoit să se gândească la ei, necum să-şi facă griji din cauza lor – şi este foarte puţin probabil să-şi facă vreodată. Te rog nu te preocupa de servitorii lui Clevedon şi ai lui Madame şi ceilalţi de felul ăsta. Prietenii soţului meu vor fi pierdut sau câştigat la Ascot săptămâna asta cât a cheltuit el cu tine. Şi nici măcar nu s-au distrat la fel.

Simţind cum i se ridică o piatră de pe suflet, Sophy zâmbi larg.

— E tare distractiv. Sunt atât de prinsă bătându-mi capul cu Lady Clara, încât uit că fac ceea ce am fost născută să fac – şi e o schimbare plăcută faţă de aceea de a fi la ordinele unor femei plicticoase.

— Ăsta-i singurul neajuns, replică Marcelline. Îmi place să creez modele. Îmi place să fac haine. Nici măcar nu mă supără părţile alea triste, plicticoase şi repetitive.

— Sunt liniştitoare. Nu trebuie să gândeşti. Doar *faci* şi te delectezi făcând frumos ceea ce faci.

— Îmi place tot ce fac, o asigură Marcelline.

— Cu excepţia clientelor.

Tânăra ducesă de Clevedon izbucni în râs.

— Doar dacă fiecare clientă ar putea trimite un manechin în locul ei. Ei bine, nu chiar *toate.* Unele sunt simpatice. Lady Clara e minunată, chiar atunci când ne contrazicem pe lucruri despre care nu ştie nimic… Tăcu o clipă, fixând carafa. Trebuie să fie o cale.

— Draga mea, dacă ai vrea să fii mai degrabă ducesă şi creatoare de modele în castelul tău, doar pentru tine însăţi şi pentru propria ta plăcere, să ştii că Leonie şi cu mine putem administra magazinul.

— Aş muri dacă aş renunţa. Ceva în mine s-ar ofili. Verişoara Emma a avut asupra noastră o influenţă durabilă, în ciuda mamei, a lui tata şi a celorlalţi.

— Ne-a inspirat, spuse Sophy. Eram menite să fim ticăloase ca ceilalţi – şi suntem. Dar verişoara Emma ne-a format să fim mai presus de asta. Şi acum nu putem fi mai jos, asta-i tot.

Marcelline ridică paharul, imitată de sora ei.

— În cinstea verişoarei Emma.

— În cinstea verişoarei Emma, repetă Sophy. După ce băură, spuse: Şi eu trebuie să port rochia albastră pentru că…

— Pentru că cealaltă o să-l facă pe Longmore să leşine şi avem nevoie să nu-şi piardă cumpătul, zise Marcelline. Că veni vorba despre Longmore… Ridică din sprâncene cu subînţeles.

„Facem dragoste”, spusese el.

— Da, rosti ferm Sophy. Da. Am făcut. Aia. Chestia despre care mi-ai explicat tu.

— Problema de familie, râse Marcelline.

— Aşteptam momentul potrivit să-ţi spun, dar n-am avut timp. În ultima vreme ne vedem aşa de puţin!

Îi povesti surorii ei ce se petrecuse pe drumul spre şi dinspre Portsmouth, ştiind că nu avea să se supere ori s-o condamne. Cei din familia Noirot nu erau la fel ca alţii. Existau reguli pe care nu le înţelegeau şi nu le respectau.

Marcelline o ascultă zâmbind, iar când Sophy îşi termină istorisirea ridică din umeri într-o manieră perfect franţuzească, ceea ce se întâmpla să fie şi perfect caracteristic celor din familia Noirot.

— Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, comentă ea. Castitatea şi virtutea nu se potrivesc cu alde Noirot, nu-i aşa? În plus, eşti trecută de douăzeci şi trei de ani. E remarcabil că ţi-ai păstrat castitatea aşa de mult.

— Lipsa unui moment potrivit e probabil o cauză.

— De-abia ai timp să dormi. De unde să fie timp pentru aventuri amoroase? Cu toate astea, am reuşit să ne facem timp atunci când am fost nevoite.

— Nu sunt sigură că am fost nevoită, murmură Sophy.

— Eu sunt, zise Marcelline. Ştiu că e peste mână şi nu te condamn că ai plâns, ţinând seama cât de dificilă şi de complicată e situaţia în ce-l priveşte.

— Dificilă şi complicată? Vrei să zici imposibilă.

— Pare cam imposibilă, sunt de acord, zâmbi Marcelline. Dar, scumpa mea, *ma soeur cherie,* într-adevăr trebuie să te laud în ce priveşte gustul tău.

Reşedinţa Warford
Joi, 18 iunie

— Te rog ascultă asta, mamă, spuse Lady Clara. Scutură puţin ziarul *Spectacle,* îşi drese glasul şi începu: „S-ar părea că divergenţa apărută acum câteva zile între un anumit lord şi o tânără văduvă franţuzoaică s-a remediat; din nou, cei doi au fost surprinşi gângurind ca o pereche de porumbei. Aseară au luat cina la hotelul Clarendon cu ducele şi ducesa care le-au făcut cunoştinţă, aşa după cum cititorii noştri îşi amintesc, săptămâna trecută la Teatrul Regal. Madame purta o rochie de catifea reiată, corsajul drapat în cute peste piept, spatele cambrat. Foarte scurtă, mânecile tăiate în faţă pentru a etala…

Când ajunsese la partea cu gânguritul, Lord Adderley se ridicase de pe scaun şi se îndreptase către şemineu, holbându-se la colecţia de flori de sticlă de Murano a lui Lady Warford. Nu dădu atenţie restului expunerii, care înşira toate detaliile dezgustătoare despre ce purta Madame şi ce purta ducesa.

Mânat de simţul datoriei, se prezentase la reşedinţa Warford aşa cum o făcea în fiecare zi în afară de marţi, când familia nu primea vizite. Era ca şi cum s-ar fi dus în fiecare zi să i se scoată un dinte, se gândi el. Nu era sigur că mai putea îndura mult: sporovăială necontenită a Clarei şi politeţea de gheaţă a mamei ei îl scoteau din fire.

— Gângureală, ţi-ai găsit, spuse Lady Warford. Nu m-aş mira dacă Longmore i-ar rupe falca lui Tom Foxe pentru neruşinarea lui.

— Mai degrabă Harry ar râde, opină Clara. Dar e interesant, nu-i aşa, Lord Adderley, că totul e acum în regulă între ei.

— Nu pot decât să cred că aranjamentul pentru cină a fost făcut mai înainte, spuse el. Fără îndoială că doamna nu a dorit să-şi incomodeze prietenii. Are o relaţie strânsă cu ducele şi ducesa, din câte am înţeles.

— Atunci fratele meu a profitat de această ocazie să se împace cu Madame, sugeră Clara. Poate învinge atunci când vrea.

— Dacă Longmore doreşte să câştige, nu putem decât să tragem concluzia că e hotărât să atragă interesul doamnei, zise Lady Warford. Am avut presentimentul că se va ajunge la asta din momentul în care l-am văzut cu ea la teatru. Ah, ei bine, se putea să fie şi mai rău, sunt sigură,

„O chelneriţă sau o balerină."

— Cred că o să-ţi placă de ea, mamă, spuse Clara. Pare simpatică. Cel puţin nu va deveni o noră dezagreabilă.

— Noră? tresări Adderley. Deja i-ai dus la altar?

— Cred că e doar o chestiune de timp, zise Clara.

— Dar păreai s-o deteşti zilele trecute.

— Asta a fost înainte să-mi spui că Harry a jignit-o.

Ştiu cât de supărător poate fi fratele meu.

— Lipsa lui de tact poate fi şocantă, aprobă Lady Warford. Din nefericire, Longmore poate fi bădăran destul de fluent în câteva limbi.

— În orice caz, Lady Bartham o să solicite să-i fie prezentată mamei în seara asta, şi se pare că trebuie să agreăm sau să înghiţim situaţia.

— Nu văd altă variantă decât să accept să o cunosc pe această doamnă, zise stăpâna casei. Nu se ştie niciodată cu Longmore, dar în eventualitatea că se va dovedi că nutreşte sentimente serioase, prefer să mă familiarizez cu ea în mod amical. Şi dacă nu se va ajunge la nimic… Lady Warford făcu un gest nepăsător. Nu-i mare lucru. Sezonul e aproape gata şi va mai trebui să o vedem până la anul. Până atunci, cine ştie ce se va întâmpla?

— Într-adevăr, spuse Lord Adderley. Cine ştie? Se îndepărtă de şemineu. Mai bine să nu abuzez de timpul dumneavoastră. Ştiu că domniile voastre veţi dori să vă odihniţi şi să vă pregătiţi pentru balul din seara asta.

Cum ele nu încercară să-l reţină, îşi luă rămas-bun cu multă politeţe, chiar dacă nu cu multă căldură. Pe când ieşea din încăpere, la fel de bucuros să scape de acolo pe cât ştia că şi ele erau bucuroase să-l vadă plecat, o auzi pe Clara spunând:

— Abia aştept să văd ce va purta Madame de Veirrion.

Adderley îşi înăbuşi un zâmbet şi ieşi.

Gângurea, da? Ce vicioasă era micuţa cochetă. Las' să tipărească *Spectacle* ce dorea. Las' să creadă ce voiau.

El ştia întregul adevăr.

Balul contesei de Bartham
Joi seară

Longmore o privea pe Lady Bartham apropiindu-se de el.

— Orice ai face, spuse el cu glas scăzut, să *nu-i* serveşti mamei acea reverenţă.

— Dar despre ce reverenţă e vorba? se interesă Madame.

— Ştii tu la ce mă refer. Reverenţa tip balerină în rol de lebădă muribundă ori crăiasa zânelor.

— Dar e absurd. De ce aş face chestiile astea?

El nu mai avu timp să răspundă pentru că Lady Bartham ajunse lângă ei, toată numai un zâmbet. O clipă mai târziu o conducea pe Madame să o cunoască pe mama lui.

Le lăsă să meargă în faţă, studiind chipurile uimite ale invitaţilor. Rochia albastră fusese destul de drăguţă în magazin, însă acum îţi tăia răsuflarea. Broderia argintie delicată crea un model întreţesut peste stratul de crep albastru ce plutea peste căptuşeala de satin. Dantela de voal flutura, iar pe mâneci străluceau briliante. Sub candelabre, era ca şi cum ai fi privit lumina soarelui sclipind pe o mare albastră.

Rochia avea un decolteu adânc, permiţându-i să etaleze perfect cele unsprezece tone de diamante pe care le purta – şi despre care, cu puţin noroc, nimeni nu avea să descopere că fuseseră trecute în contul ducelui de Clevedon la Rundell and Bridge[19].

Dintr-odată, Longmore îl observă pe lordul Adderley, care poposise lângă bufet cu un rânjet mulţumit pe chip.

*

— Draga mea Lady Warford, îngăduie-mi să ţi-o prezint pe Madame de Veirrion, spuse Lady Bartham.

Lady Warford se ridică ţeapănă. Privirea ei albastră o sfredeli pe Madame ca şi cum era gata să-i facă o disecţie, fără obişnuitul preambul.

---

19 Magazin de bijuterii din Londra, bucurându-se de titlul de furnizor regal (n.tr.)

Pentru o clipă, Madame se întrebă dacă nu cumva Lady Bartham făcuse vreo greşeală. În mod normal, pentru evitarea momentelor penibile, o lady era întrebată dacă dorea să i se prezinte o anumită persoană. Poate că Lady Warford fusese de acord, dar se răzgândise între timp.

„Mon Dieu, sunt pe cale de a fi umilită, se gândi ea. Ofensă făţişă – la cel mai mare eveniment al Sezonului!”

Dar nimic din ce se petrecea în mintea lui Madame nu i se oglindea pe faţă. În exterior afişa un zâmbet destul de amabil, dar nicidecum slugarnic.

La urma urmei, Madame de Veirrion avea o avere considerabilă, iar la Paris era Cineva.

Lady Warford făcu graţios un semn din cap.

— Madame.

— Lady Warford, rosti franţuzoaica fără a-i întoarce salutul scurt. Se scufundă într-o reverenţă Noirot, cea pe care Longmore îi spusese să nu o facă.

Auzi cum toată lumea din preajmă îşi ţinu răsuflarea. Când se ridică, văzu că Lady Warford afişa o privire plină de curiozitate.

Longmore apăru ca prin farmec lângă ele.

— Doamne, Dumnezeule, doamnă, este mama mea, nu Ludovic al XlV-lea. Voi, francezii, faceţi totul în exces.

— Ce este acest exces despre care vorbeşti? replică Madame. Aceasta este *madame la marquise,* da? Ce este greşit în acest fel pe care eu fac reverenţa către *ta maman* atât de elegantă? Căreia, da, îi cer o iertare. Îşi îndreptă atenţia către Lady Warford. O să mă scuzaţi, iertare vă rog, *Madame de* – ah, nu. Trebuie să spun Lady Warford. Engleza mea este nu încă perfectă.

— Sunt sigură că o veţi stăpâni cu vremea, Madame de Veirrion, zise Lady Warford. Aşa după cum se pare că aţi reuşit să stăpâniţi… alte lucruri. Aruncă o privire către fiul ei înainte de a se întoarce către însoţitoarea lui. Cred că acesta este primul dumneavoastră bal la Londra?

— Da, *Madame* – Lady Warford. Îmi fac debutul, mulţumită deosebitei bunăvoinţe a prietenei domniei

voastre, Lady Bartham.

— Dar bineînţeles că trebuia să vă am aici, interveni gazda. Era de neconceput să nu o am la balul meu pe doamna despre care se vorbeşte cel mai mult în Londra.

— Bineînţeles că trebuia, încuviinţă Lady Warford zâmbind dulce.

— Şi trebuie să o mai am şi pe cea de pe locul doi în atenţia generală, ducesa de Clevedon, adăugă râzând Lady Bartham.

— De vreme ce discuţia se poartă în engleză, Madame este în fericita poziţie de a nu o putea urmări în cea mai mare parte, spuse Longmore. Îndrăznesc să afirm că abia dacă înţelege trei din zece vorbe ale acestei conversaţii. Madame, arătaţi puţin confuză. Cred că v-ar prinde bine o băutură. Lady Bartham, mamă, Clara – ne permiteţi să părăsim distinsa dumneavoastră prezenţă?

O răpi de acolo într-o clipită.

Capitolul 17

„Dacă domnul Brinsley Sheridan ar fi fost un depravat josnic, mizerabil şi extravagant, a cărui căsătorie era un aranjament abil cu creditorii lui nerăbdători, am fi fost primii care să condamne şi să deplângă pasul care a fost făcut.”

The Court Journal, sâmbătă, 13 iunie 1835

Dansau.

Sophy nu se aşteptase la aşa ceva. Fusese atât de atentă să-şi joace rolul, încât aproape uitase că nu era un actor într-o dramă pusă în scenă, ci o doamnă ce lua parte la un bal.

Orchestra se apucase de cântat chiar în momentul când Longmore o trăsese departe de mama lui. Peste încă

o clipă, Lord şi Lady Bartham începură să danseze, dar nu unul cu celălalt, ci cu partenerii impuşi de etichetă.

Apoi Longmore spuse:

— Ah, scuza perfectă să nu duci o conversaţie politicoasă. O conduse pe Sophy printre perechile care se roteau şi o cuprinse cu braţul pe după talie.

— Nu sunt sigură… zise ea cu răsuflarea întretăiată. A trecut o veşnicie de când…

— O să conduc eu, îi spuse contele în franceză. Lasă asta în seama mea, Madame. *Ai încredere în mine.*

După câteva clipe, purtată pe aripile valsului, Sophy uită de afacerea ei, de comploturi şi de ticăloşi. În prezent exista doar acest bărbat şi mişcarea trupului său atletic şi sigur de el, la fel de sigur şi de viril în dans precum era în orice altceva.

Dansară de jur împrejurul sălii de bal. Tânăra femeie plutea printre nori de mătase şi satin, tonuri de alb şi pastel, şi nuanţe vii de giuvaieruri şi negru, şi gri, toate învârtindu-se în jurul ei, în vreme ce stele în culorile curcubeului străluceau ca în poveşti: smaralde, safire, rubine, perle şi diamante – mai presus de toate diamante – ce reflectau lumina feerică a candelabrelor de cristal.

Era ca într-un tărâm de basm.

La câte alte evenimente de acest fel nu luase parte în rol de cameristă? De câte ori nu descrisese astfel de scene pentru cititorii ziarului de scandal? întotdeauna o făcuse însă din postura de spectator.

Nu dansase de veacuri, aşa după cum încercase să-i spună. Nu, de pe vremea Parisului. În plus, nu participase niciodată la o petrecere ca aceasta. Nu dansase niciodată în braţele bărbatului pe care…

Îl iubea.

Îşi ridică privirea şi îi văzu surâsul abia mijit în vreme ce ochii negri străluceau vesel: amuzament şi altceva ce nu putea înţelege.

— Nebunatico, îi spuse el în franceză. Ce ţi-am zis în legătură cu reverenţa? Şi de ce mi-am închipuit oare că îmi

vei da cea mai mică atenţie?

— Am avut un motiv, răspunse ea în aceeaşi limbă. Era cu mult mai uşor să converseze aşa decât în engleza stâlcită a lui Madame. Franceza venea în mod natural. Să omori limba engleză într-un stil franţuzesc credibil cerea gândire.

— Întotdeauna ai unul, replică el.

— În primul rând că mişcarea unei balerine captivează ochiul, în al doilea rând, nu există ocazie mai bună pentru a etala rochia.

— Chiar şi asta? Nu a fost creată să apară la maximul ei de frumuseţe în timpul dansului?

— Înveţi, râse ea.

— Ca să mă pot apăra. La fel precum Clevedon.

Sophy îi urmări privirea. Marcelline şi soţul ei dansau şi era evident pentru toată lumea de ce Clevedon nesocotise o regulă de bază a clasei lui şi se însurase cu o negustoreasă. La fel de evidentă era şi iubirea care-i lega. Marcelline nu afişa o figură inexpresivă. Era ea însăşi: o femeie îndrăgostită, profund îndrăgostită de soţul ei.

Îşi merita norocul, se gândi Sophy. Marcelline muncise încă de când era o copilă. Strânsese din dinţi într-o căsătorie ratată cu un ticălos fermecător, un văr al ei. Şi când venise holera îi luase pe toţi cei apropiaţi şi tot ce realizaseră prin muncă, adunase ce mai rămăsese din familia lor şi îi adusese în Anglia cu o mână de monede şi o voinţă nemiloasă de a reuşi.

Sophy îşi luă privirea de la sora ei.

— Dacă înţelegi atâtea despre crearea rochiei mele, atunci ştii şi că motivele mele au fost ascunse. E adevărat că toate ţinutele noastre sunt menite să arate bine în poziţie statică şi chiar şi mai bine în mişcare, dar îţi cer să-ţi aminteşti misiunea mea anterioară – aceea care ne-a condus la Hortense Nesuferita. Îţi aduci aminte?

— Ca şi cum aş putea uita! Aluniţa ta, în special, este adânc înrădăcinată – sau poate că ar trebui să zic că apare în permanentă – în memoria mea.

— Am mers acolo ca să-mi pot da seama dacă e vechiul Dowdy's sau ceva diferit şi mai ameninţător. Trebuia să văd rochia mamei tale pentru că îşi dăduseră toată osteneala s-o facă. Era mai frumoasă decât creaţiile lor obişnuite, însă nu se apropia de realizările noastre. Dar cum să o faci pe mama ta să vadă asta?

— Tot nu-mi pot da seama ce legătură are cu reverenţa, spuse el.

— Nu ţi-a trecut prin minte că în momentul în care i-am fost prezentată mamei tale ea era înconjurată de creaţiile Casei Noirot? Lady Bartham, Lady Clara şi cu mine, toate purtam creaţiile Marcellinei. Mama ta nu putea să nu observe diferenţa între ceea ce purta ea şi ce purtam noi. Poate că o săi ia un timp să înţeleagă, dar am sădit sămânţa.

— Afaceri, oftă el. Reverenţa era o afacere.

— Reclamă, îl corectă ea.

— Mă faci să ameţesc, Madame.

O atrase într-o piruetă ce o făcu şi pe ea să ameţească. După aceea, uită de afaceri. Cum de crezuse că valsul era doar un dans? Să valseze cu el era ca şi cum ar fi făcut dragoste – într-un mod frustrant, cu atingere, dar fără mângâiere. Strângere în braţe, dar nu îmbrăţişare. Un sentiment de presiune şi căldură imposibil de alinat, confirmând interzicerea extazului.

Era suficient de aproape încât să-i poată simţi căldura corpului şi felul în care i se accelera respiraţia. Intimitatea lor era uimitoare, la fel ca atingerea mâinii ce o ţinea pe a ei, cealaltă ţinând-o de talie. Simţea că acolo îi era locul şi aşa era dintotdeauna. Se miră de femeile din jurul ei care puteau dansa în acest fel intim cu bărbaţi care nu le erau amanţi.

„Cum să mă pot opri? se întrebă ea. Cum să mă pot întoarce la viaţa mea fără el?”

Întrebări fără rost. Jucaseră o farsă, şi această aventură a lor – dacă asta fusese – era doar o pură întâmplare. Doar o proastă fără seamăn ar fi transformat-o

într-o tragedie romantică.

Sophy n-avea timp să fie o proastă. Avea o misiune de îndeplinit, iar dacă făcea o greşeală, viaţa unei tinere fete ar fi fost ruinată... distrugând speranţele a trei femei, visurile şi anii lor de muncă intensă.

Cu toate astea, era greu să-şi păstreze mintea limpede atunci când dansa cu el.

Când muzica se stinse, i se păru mult prea devreme. Voia să-şi arunce braţele pe după gâtul lui şi să-l sărute prosteşte şi să-l strângă la piept deoarece...

Deoarece, pentru un scurt timp, aflase ce înseamnă să trăieşti în lumea lui, mai degrabă decât să intri neinvitat. Pentru un scurt răstimp aflase ce înseamnă să fii special în felul în care fuseseră strămoşii ei: nu pentru că erau meşteşugari iscusiţi sau inventatori, sau soldaţi curajoşi, sau pentru că îşi aduseseră vreo contribuţie valoroasă la progresul omenirii, ci pentru că pur şi simplu erau născuţi speciali: erau aristocraţi.

Mai presus de toate, spera, chiar şi în străfundul inimii sale cinice de Noirot, că era specială pentru el.

Poate că era. Dar sfârşitul poveştii nu putea fi decât unul singur.

Venise timpul să se pună capăt acestei tragicomedii. Sau farse. Nu era sigură ce anume era.

Puţin mai târziu

Alături de mama lui, Longmore privea cum Madame continua să facă furori printre invitaţi. La fel cum o urmărea şi Adderley din cealaltă parte a sălii.

— Ai de gând să-i laşi pe ceilalţi gentlemeni să ţi-o ia înainte? îl dojeni Lady Warford. N-aş fi prea sigur de ea să fiu în locul tău, Harry. Poate că ai fi fost în frunte, cum ai spune tu, dar ăştia ar putea uşor să recupereze handicapul.

Nu mai era nimeni prin preajmă, cu excepţia unei

doamne foarte în vârstă – încă una dintre prietenele bunicii Warford – care era surdă lemn. Trebuiseră să repete fiecare lucru de vreo şase sau şapte ori şi să răspundă la aceleaşi întrebări cel puţin la fel de des, dar acum capul îi căzuse pe pieptul bogat şi bătrâna lady începuse să sforăie.

Deşi nimeni nu-i putea auzi, Longmore era surprins. Îi adresă o privire întrebătoare mamei.

— Nu-mi face privirea aia, spuse ea supărată. Dovedeşte doar cât eşti de mărginit.

— N-am încotro. Doamna nu mi se pare deloc genul de mireasă pe care mi-ai alege-o tu, şi totuşi iată-te împingându-mă către altar.

— Nu-i nici pe departe ce aş alege eu. În plus… Când el ridică din sprâncene, Lady Warford adăugă: Engleza ei este cumplită. Nu se poate să fi avut o educaţie corespunzătoare.

— Unele persoane pur şi simplu n-au talent la limbi străine.

— Talent sau nu, nu sunt deloc sigură că nu e o gâsculiţă desăvârşită. Dar e o fată atrăgătoare…

— Cu o avere atrăgătoare.

— Nu fi vulgar!

— Dacă n-avea o lescaie, nu m-ai împinge să o curtez, spuse Longmore. Şi nu văd unde e graba. Privi către sala de dans, de pe marginea căreia Adderley o pândea pe Madame ca un animal de pradă. Ah, dar uită-te, Madame dansează cu al treilea fiu al lui Lady Bartham. Ar fi mare păcat dacă ar cuceri inima doamnei şi averea ei nemaipomenită.

— Ar fi un foarte mare păcat dacă vreo fată s-ar mărita cu neisprăvitul ăla, replică mama lui. Dar fă cum vrei, Harry. Întotdeauna ai făcut aşa. Şi sora ta, la fel. Mă jur că am fost blestemată să am cei mai nerecunoscători copii. Dacă m-ar fi ascultat, nu s-ar afla în această situaţie nenorocită. Cu fiecare zi care trece, Adderley îmi place tot mai puţin – şi în primul rând îl dispreţuiesc. Uită-te la el. După două dansuri cu Clara, a abandonat-o. Când mă

gândesc la ce bărbaţi ar fi putut avea! Ah, este prea mult. Şi vezi, chiar şi el îi face ochi dulci lui Madame. Cum îndrăzneşte?

— Toţi îi fac ochi dulci.

— Şi ţie nici nu-ţi prea pasă, trebuie să remarc.

— Ăsta e genul de lucruri cu care trebuie să te obişnuieşti. Atrage atenţia oriunde se duce.

Lady Warford o studie pe franţuzoaică mijind ochii.

— Ştii, Harry, îmi aminteşte de cineva.

Dansul se sfârşise, şi Longmore îl văzu pe Adderley îndreptându-se spre Madame.

— Ah, nu, băiete, mormăi el. Distrează-te cum vrei, dar nu cu văduva mea veselă.

— De ce să nu o facă? spuse mama lui. Doamna nu e a ta. N-ai făcut nicio mişcare să-i captezi interesul.

— Ăsta n-are nicio treabă să-i capteze interesul, atâta vreme cât e logodit cu sora mea – ca să nu mai spun că Madame îmi promisese mie dansul ăsta.

— Să nu faci o scenă aici, Harry. Mai ales nu aici.

— Mamă, mă jigneşti profund. Nu fac niciodată scene.

Nu se grăbi să traverseze încăperea şi nu împinse pe nimeni din cale. Lord Longmore n-avea nevoie de aşa ceva. Tot ce trebuia să facă era să afişeze o anumită expresie, şi lumea se ferea grăbită din calea lui.

*

Când Longmore ajunse lângă ei, Adderley se aplecase mult prea aproape ca să murmure ceva la urechea lui Madame.

— Regret să întrerup acest tête-à-tête, dar dansul ăsta e al meu, zise contele.

— Cred că te înşeli, spuse Adderley. Madame mi-a promis mie dansul.

Madame privi uluită de la unul la altul, apoi mâhnirea îi umbri chipul.

— Asta e foarte rău. Trebuie să mă scuzaţi, Lord

Add'lee. Lord Lun-mour vorbeşte corect. Era dansul acesta cel pe care i l-am promis. Memoria mea îngrozitoare – vă rog să mă iertaţi. Dar îl veţi avea pe următorul.

— Urmează supeul, anunţă Longmore. De vreme ce e ultimul dans înainte de supeu, am privilegiul să vă conduc. Să cinaţi.

— C'est exact, spuse ea. Uit asta.

— Cât de uşor uitaţi, remarcă Longmore.

Franţuzoaica îi aruncă o privire acră, apoi se răsuci cu un aer afectuos spre Adderley.

— O să vă văd după cină, Lord Add'ley. Dacă nu o să fiu prea mult obosită.

Adderley făcu o plecăciune şi se îndepărtă, afişând încă acel zâmbet afectat.

Longmore îl urmări cu privirea, după care se întoarse spre Madame.

— Te aştepţi să găseşti obositoare compania mea?

— Asta nu e ce am spus, protestă ea imediat. Îmi întoarceţi vorbele greşit.

— Şi privirea la fel?

— Nu pot să vă înţeleg.

— Am observat privirea pe care i-aţi aruncat-o. N-am pretins vreodată că sunt un geniu, dar cred că recunosc o privire galeşă atunci când o văd.

— Şi de ce să nu flirtez? De ce avem această neînţelegere iar şi iar? Am eu oare o zgardă în jurul gâtului, ca un câine? Nu sunt câinele dumneavoastră în lesă, Lord Lun-mour. Nu vă aparţin dumneavoastră.

„S-o crezi tu", răspunse el în gând.

— Poate că nu, zise cu glas tare. Dar gentlemanul îi aparţine surorii mele – aşa după cum v-am explicat. Necontenit.

— Asta este monstruos. De ce mă acuzaţi pe mine? Că îl fur pe acest bărbat de la sora dumneavoastră?

— Zilele trecute parcă eraţi de părere că trebuie furat.

Ea dădu nonşalant din mână.

— Eram nervoasă şi am rostit câteva lucruri prosteşti.

Dar nu cu mult timp în urmă am cunoscut-o pe mama dumneavoastră, care a fost aşa de amabilă cu mine. Şi sora dumneavoastră mi-a iertat mie această mică eroare a mea. De ce să vreau să le supăr? Iată-mă pe mine, o străină. Singură. Nu mă protejează nimeni. Am numai pe prietenii mei să mă păzească şi sunt bucuroasă să fac prieteni. Se bosumflă.

— Sunt şi eu bucuros că vă faceţi prieteni, zise Longmore. Totuşi, atunci când deveniţi prea prietenoasă…

— Nu! Am fost doar amabilă, ripostă Madame fulgerându-l cu ochii săi albaştri. Flirtez cu el puţin, în felul în care toate femeile fac. Nu văd de ce trebuie să îmi spuneţi că sunt greşită să fac asta. *Dumneavoastră* nu aţi spus nici măcar o vorbă de atenţie specială pentru mine.

— Am spus două, dacă îmi aduc bine aminte, murmură el. Ce vrei mai mult, Madame?

Obrajii i se îmbujorară şi roşeaţa coborî sub diamantele care-i înconjurau gâtul şi i se revărsau pe sâni.

— Cred că vă jucaţi cu mine, spuse în cele din urmă.

— Asta e ceea ce crezi? Că mă joc cu sentimentele tale?

— Din cât se vede, pari să consideri că e o mare glumă.

— Şi nu e?

Ochii îi străluciră de lacrimi şi în acel moment Longmore ştiu că nu mai jucau un rol – sau dacă o făceau, dansau chiar la hotarul adevărului.

— Da, se răsti ea. Da, aşa este. Distractiv. Ha, ha.

Se întoarse într-o răzvrătire de satin şi dantelă şi îşi făcu drum legănând din şolduri, cu bărbia ridicată, prin sala de bal.

*

De-abia ce Sophy îi întorsese spatele contelui, când Lord Adderley i se ivi în cale.

— Credeam că i-aţi promis acest dans lui Longmore,

spuse el.

— Se pare că sunt *fatiguée,* zise ea deschizându-şi evantaiul şi fluturându-l rapid în faţă. Şi prea încălzită, adăugă, sugerându-i că reacţia ei înfierbântată i se datora. Mi-am pierdut cheful de a dansa. Am pierdut plăcerea în acest bal.

— Ca şi mine, rosti el în franceză cu accent englezesc. Şi ştii motivul.

Ea îl privi pe deasupra evantaiului.

— Ştiu oare eu?

— Nu ţi-am spus? Vocea lui deveni joasă şi vibrantă. Nu ţi-am pus eu oare inima pe tavă? Fiecare cuvânt pe care ţi l-am scris este rupt din inima mea. Ştii că sunt în agonie. De ce mă torturezi?

— Eşti indiscret, murmură ea uitându-se de jur împrejur. Cineva poate auzi.

— Trebuie să rezolvăm neapărat chestia asta. În fiecare zi te răzgândeşti.

— În fiecare zi! Câte zile au trecut? Zile, milord. Nu ani, nici măcar luni sau săptămâni. Câteva zile. Câteva scrisori. Ah, da, ea îi răspunsese la scrisori, se gândi. Îi dăduse motive să spere şi motive să-şi piardă nădejdea. Îl încurajase în vreme ce părea că-l respinge sau părea nehotărâtă. Dar avusese grijă să nu-l respingă într-atât încât să-l facă să renunţe. Nu trebuie să mă presezi, îi ceru.

— N-am timp să aştept. Dacă vrei să-mi calci inima în picioare, fă-o acum. Omoară-mi speranţa, dar fă-o repede, pentru numele lui Dumnezeu, şi pune capăt suferinţelor mele.

Madame se îndepărtă, cu Adderley pe urmele sale.

— Mă grăbeşti, îl mustră ea. O femeie nu ar trebui grăbită în chestiuni de amor.

— Inima mi-a dat de veste de îndată ce te-am cunoscut. Am ştiut că suntem meniţi unul altuia.

„De îndată ce ai auzit de marea mea avere.”

Se apropie un servitor purtând o tavă încărcată cu pahare de şampanie, însă ea scutură din cap şi îşi continuă

drumul.

— Nu putem vorbi în acest loc, îi spuse lui Adderley. Prea multă activitate. Prea multă lume. Altă dată ne vom întâlni.

— O să se meargă la cină. Nu va fi un prilej mai bun. Şi nu va mai fi un alt prilej. Trebuie să ştiu în seara asta. Mi-ai promis un răspuns în seara asta.

— Eşti prea năvalnic.

Acesta era şi rezultatul eforturilor ei.

— Madame, eu nu mai am destul timp la dispoziţie.

— Ah, da, eşti pe punctul de a te însura.

— Asta rămâne să decizi dumneata.

— Nu pot suporta gândul să te răpesc de lângă fata aceea drăguţă. Să-i frâng inima? Nu sunt genul acela de femeie. În vreme ce discutau, nu se oprise din mers, într-un ritm lejer, lăsându-l să o urmeze.

— Să-i frângi inima? Abia dacă mă suportă, aşa după cum bine ştii. Ai văzut. Întreaga ei familie mă dispreţuieşte. Dacă n-ar fi fost acel moment nebunesc, aş fi fost liber. Şi atunci aş fi putut aştepta la nesfârşit să te decizi.

— Un moment nebunesc? Şi cum ştiu eu că nu sunt un alt moment nebunesc pentru dumneata?

— Ce dovadă vrei?

Ajunseră la uşile vitrate care stăteau larg deschise pentru a lăsa aerul să circule prin sala de bal în această noapte caldă. Afară exista o mică terasă mărginită de o balustradă de piatră. Lumina slabă care venea dinăuntru nu acoperea toată suprafaţa, lăsând o parte în întuneric. Dincolo de terasă, felinarele luminau grădina. Atât de romantic! Sophy zâmbi în sinea ei.

Ieşi cu un pas hotărât şi se îndreptă spre zona de umbră.

— Ce dovadă? spuse el din nou.

— Nu voi avea o aventură, şopti ea. I-am fost credincioasă soţului meu. Nu sunt o femeie vicioasă. Nu voi fi amanta dumitale. Nu sunt curtezană.

— Nu vreau o amantă, replică Adderley.

„Bineînţeles că nu”, îşi zise Sophie. Întreţinerea unei amante era costisitoare.

— Intenţiile mele sunt onorabile, continuă el. Pot să o demonstrez. La privirea ei întrebătoare, stărui: Pot. Hai cu mine – acum, în seara asta. Ajungem în Scoţia în mai puţin de două zile, şi ne putem căsători de îndată.

— Să fugim? Ai face asta?

— De ce nu? Sheridan a făcut-o cu puţin timp în urmă. Şi spre deosebire de el, nu trebuie să ne facem griji că vom fi urmăriţi.

Ea îşi duse mâna la inimă şi se îndepărtă.

— Madame?

— Nu, nu te apropia, zise ea scuturând din cap. Trebuie să mă gândesc. Nu este ceea ce am crezut. Nu am fost pregătită. În vreme ce vorbea, îşi aranja pe ascuns câte un detaliu al rochiei. N-am crezut niciodată că o să ajungi atât de departe. Să fugi cu mine – îi va supăra pe prietenii dumitale. Asta înseamnă dizgraţie pentru dumneata, poate.

— Nu-mi pasă. Dacă te am, nimic nu mai contează. Madame, te rog. Îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse spre el. Neîntâmpinând rezistenţă, o trase în braţele lui. Hai să fugim împreună, o imploră.

— Nu! strigă ea. Nu! Opreşte-te! Ajutor! în timp ce striga în franceză şi în engleză, îl împinse, moment în care corsajul rochiei îi alunecă aşa cum fusese conceput să o facă, expunând dantela aurie a cămăşii şi o părticică din corsetul veneţian creat de Marcelline.

Chiar în acea clipă, un mic grup îşi făcu apariţia pe terasă, cu Lady Clara în frunte.

Dintr-un salt, Adderley se îndepărtă de Sophy ca ars.

— Ce dracu’? ţipă el. Ce-i asta?

— E destul de limpede, replică Lady Clara. Se îndreptă spre el şi îl pălmui. Bestie ce eşti! Bestie ipocrită şi infamă.

— Ruşine să-ţi fie! strigă cineva din mulţime.

— Îmi provoci scârbă, spuse Lady Clara. Nu voi fi soţia ta în veci. Poate lumea să creadă ce vrea despre mine, dar nu te-aş lua nici de-ai fi ultimul bărbat din lume.

— Dar n-am… bâigui Adderley.

— Să-ţi fie ruşine!

— Ruşinos!

Se alăturară şi alte voci, strigând la fel.

Marcelline îşi făcu loc printre privitori şi se îndreptă către Sophy.

— Ma pauvre dame! Se răsti în direcţia Adderley: *Quel monstre!*

— Dar eu niciodată… bolborosi acesta.

— Bestie! strigă cineva.

— Brută!

— Ce dracu' se întâmplă? Longmore apăru din mulţime, evaluă situaţia dintr-o privire şi porni hotărât spre Adderley.

Clevedon îl opri.

— Nu. Nu-ţi murdări mâinile.

— Nu merită efortul, zise cineva.

— Lasă-l să putrezească, spuse altul.

— Nu pe terasa mea, declară Lady Bartham din pragul uşilor vitrate, având-o alături pe Lady Warford. Pe fundalul luminos al sălii de bal, păreau doi îngeri ai răzbunării. Lord Adderley, trebuie să vă cer să plecaţi, spuse Lady Bartham. Şi nu mai sunteţi bine-venit aici.

*

Longmore ştia ce ar fi trebuit să facă.

— În orice caz, să nu-l loveşti, îl sfătuise Clevedon, şi toate surorile Noirot fuseră de acord cu el.

Acesta era momentul Clarei, spuseseră cu toţii. Las-o pe ea să se răzbune, sub ochii tuturor celor care au judecat-o.

Prin urmare, o lăsase pe Clara să-l pălmuiască.

Dar mizerabilul îi scăpa printre degete, şi Longmore începu să vadă flăcări în faţa ochilor.

Porni în urmărirea lui Adderley. Nu făcuse nici trei paşi când auzi vocea lui Madame înecată de plâns.

— Lord Lun-mour!

Se întoarse şi o văzu cu braţul lui Marcelline pe după umeri, cu frumoasa ei rochie în dezordine. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— Vă rog, conduceţi-mă înapoi la hotel!

La vederea rochiei în dezordine, mintea i se întunecă de mânie. Nu se putea gândi decât la crimă şi era cât pe ce să spună că ducele de Clevedon avea să o conducă, dar ochii ei mari şi albaştri îl ţintuiră pe loc.

Trase aer în piept, după care îi răspunse:

— Bineînţeles, madame.

O conduse prin sala de bal, pe lângă invitaţii care şopteau uimiţi, şi apoi pe culoar şi în jos pe scări până când ieşiră din casă.

El o susţinea, ea îşi afundase faţa în umărul lui, în vreme ce se comandase urgent o trăsură care să-i ducă la hotel.

În câteva minute vehiculul sosi, iar Longmore o urcă rapid pe Sophy înăuntru. Când cotiră şi reşedinţa Bartham nu se mai văzu, inspiră adânc şi spuse:

— Cred că a ieşit bine.

Ea se prăbuşise peste el, înlăcrimată şi tremurând.

Acum, tremuratul se opri brusc; Sophy se îndreptă de spate, îşi scoase cea mai mică batistă din lume şi îşi şterse rapid lacrimile.

— Aproape perfect, aprecie ea.

— Aproape?

— Nu ar fi trebuit să-l urmăreşti pe Adderley plănuind să-l omori. Nu trebuia să îl urmăreşti deloc. Ţi-am explicat asta. Cu toţii ţi-am explicat. Ar scădea din efect. Ai uitat cum funcţionează? El îţi agresa… cum îi spune.

— Mătuşa, completă el, uitându-se pe fereastră. Câteodată era un idiot, un mare idiot.

— Dacă îl loveai, chestiunea era aranjată. Nu voiam să se rezolve astfel. Voiam să-l facem de ruşine, aşa cum o făcuse el de ruşine pe sora ta.

Longmore se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Ştiu.

— Dar ai uitat. Nu poţi uita lucruri din acestea. Aproape că ai stricat totul.

— Te-a atins.

— Preţ de trei secunde.

— Ţi-a văzut cămăşuţa.

— Doi centimetri.

— Şi corsetul.

— Încă doi centimetri. La fel ca toţi ceilalţi. Ăsta era scopul.

— Ştiu, oftă el. Dar sunt un bărbat îndrăgostit, şi un bărbat îndrăgostit nu gândeşte într-o manieră raţională.

În trăsură se lăsă liniştea.

De afară răzbăteau foarte clar zgomotele făcute de copite şi de roţi. Se auziră voci la distanţă. Un clopot suna undeva.

— Trebuie să fac ceva cu tine, spuse în cele din urmă.

— Ai făcut deja ceva, zâmbi Sophy. De mai multe ori… în două hoteluri diferite. Folosind o diversitate de mişcări.

„Facem dragoste.”

— Cred că trebuie să mă însor cu tine, conchise el.

Sophy simţi cum un oftat dureros i se ridică în piept. Îl alungă.

— Două cereri într-o noapte, spuse ea. Probabil că strălucirea diamantelor le arde creierii bărbaţilor.

— Asta-i ce-mi place la tine. Atâta romantism.

— Ei bine, e o glumă, nu-i aşa? Despre noi. Şi dacă nu fac o glumă, o să încep să plâng. Am plâns destul în seara asta.

— A fost prefăcătorie.

— Nu ştiu prea bine diferenţa, mărturisi ea.

— Şi, ciudat, ăsta e încă un lucru pe care-l ador la tine. În orice caz, indiferent dacă te place sau nu, mama vrea să te iau de nevastă.

— Vrea s-o iei de nevastă pe Madame, vrei să spui.

— Te găseşte destul de atractivă, deşi nu prea inteligentă. Dar va presupune că asta ne face compatibili,

de vreme ce nu prea sunt dotat la capitolul creier.

— Nu poţi să te însori cu Madame, şi nu poţi să te însori cu mine.

— Atunci ce propui să facem?

— Nu ştiu, suspină ea.

— Păi, *gândeşte-te,* o îndemnă el. Ai scos-o pe sora mea dintr-o situaţie pe care toţi ceilalţi o socoteau fără speranţă. Sigur că poţi să născoceşti un plan pentru noi. Trebuie. N-ai vreun plan viclean s-o faci pe mama să te iubească?

— Cu timpul, aş putea s-o ademenesc să vină la Casa Noirot. Aş putea s-o conving să mă tolereze drept croitoreasa ei. Dar s-o fac să mă iubească este exclus. Imaginează-ţi numai cum s-ar simţi.

— Sentimente, pufni el.

— E femeie. E mamă. Încearcă să te pui în locul ei: Clevedon s-a însurat cu sora mea în loc de fiica ei. Apoi tu decizi să te însori cu mine – sora femeii care i-a ruinat preţioasele planuri şi care este măcar indirect responsabilă pentru greutăţile Clarei.

— Este chiar atât de important ca mama să te iubească?

„Nu înţelegi, voia ea să strige. Familia mea n-a făcut nimic altceva decât să distrugă alte familii. De generaţii întregi. Nu sunt bună. Nu sunt virtuoasă. Sunt o ticăloasă. Dar nu vreau să fiu aşa."

— Părinţii tăi te vor dezmoşteni, zise peste câteva clipe. E cea mai puternică armă pe care o au. Poate singura armă.

— Păi atunci va trebui să mă mut deasupra magazinului şi o s-o las pe nevastă-mea să mă întreţină.

— Harry, îl dojeni ea. Ştii că-i absurd. N-ai putea să suporţi. Ştii că Leonie strânge baierele pungii? Marcelline şi cu mine nu ne pricepem la bani. Adică ne pricepem, însă doar la cheltuit.

Longmore o privi un moment, apoi lăsă să-i scape un oftat:

— Suntem condamnaţi. În acest caz…

O luă în braţe.

Capitolul 18

„Pe majoritatea străzilor principale ale metropolei, şaluri, stofe, articole de îmbrăcăminte feminină şi o varietate de alte mărfuri sunt expuse cu ajutorul oglinzilor, iar seara la lumina candelabrelor, cu un adaos de strălucire din partea lămpilor de gaz, într-un fel ce unui străin i s-ar părea aproape la fel de orbitor ca multe dintre ficţiunile poetice despre care citim în poveştile arabe.”

Cartea afacerilor din Anglia şi biblioteca meseriilor folositoare, 1818

Vineri, *Spectacle* relată toate detaliile incidentului de la balul lui Lady Bartham – ceea ce promitea să-l facă de departe cel mai reuşit eveniment al sfârşitului de Sezon – împreună cu descrieri amănunţite ale rochiilor purtate de eroinele principale ale dramei.

Sâmbătă, *Spectacle* îşi informă cititorii că Madame de Veirrion dispăruse din Londra tot atât de misterios pe cât apăruse. Plecase de la hotelul Clarendon vineri seara, se pare, într-o trăsură trasă de patru cai. Şi asta fusese ultima informaţie pe care ziarul putuse să o descopere.

Duminică, *Spectacle* relată că lui Lord Adderley îi fusese interzis accesul în toate cluburile din capitală.

Luni, *Spectacle* anunţă că Lord Adderley plecase din Londra în toiul nopţii. Creditorii, se spunea, îl urmăreau.

Marţi, Sophy stătea la masa ei de scris în zona comună de lucru a celor trei surori. Compunea o descriere a rochiei pe care Lady Bartham avea s-o poarte la Almack’s în seara următoare. Deşi articolul nu apărea decât în numărul de joi, ea încerca să-l termine în avans în timpul

pauzelor de la magazin. Odată cu creşterea numărului clientelor nobile, pe măsură ce se îndeseau petrecerile de sfârşit de sezon, avea de descris mai multe rochii decât înainte.

Mulţumită lui Madame de Veirrion, Casa Noirot avea să scape basma curată în ziua scadenţei.

Tocmai ajunsese la pălării, când Mary Parmenter îi spuse că era solicitată în cabinetul privat.

Când Sophy intră în cameră, îi găsi acolo pe Lord Longmore, Lady Clara şi Lady Warford, care studiau absorbiţi rochia cu pene. Auzind uşa, toţi întoarseră capetele în acelaşi timp şi trei perechi de ochi o fixară.

Sophy nu se retrase nici măcar cu un pas. Nu făcu ochii mari. Nu exclamă. Afişă doar interesul politicos rezervat oricăror clienţi.

Lady Warford se încruntă, apoi scoase un mic icnet:

— Madame de Veirrion? Dar credeam… Se întrerupse când observă mai bine ţinuta lui Sophy. Era elegantă şi stilată, exact cum trebuia să fie îmbrăcămintea unei croitorese. Totuşi, era o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de vestimentaţia pe care ar fi purtat-o o doamnă deosebită precum Madame de Veirrion.

Sophy făcu o reverenţă. Era reverenţa Noirot. Nu era necesară, dar o făcu oricum, poate pentru a-l enerva pe Lord Longmore care profitase de ea pe drumul înspre hotel, joi seara, apoi la hotel, după care plecase şi o dăduse complet uitării, după cum se părea.

— Da, este Madame, confirmă el acum. Dar nu este. E una dintre îngrozitoarele femei Noirot, mamă. Asta de aici e Sophia – cea care s-a lăsat asaltată cu câteva seri în urmă pentru a o salva pe Clara de la o căsătorie mizerabilă.

Inima lui Sophy începu să bată cu putere. Nu spuse nimic, încercă şi să nu arate nimic, deşi era foarte dificil, în condiţiile în care tocmai descoperise ce înseamnă să ai inima cât un purice.

Lady Warford îşi plimbă privirea de la Harry la Clara şi apoi la Sophy.

— A fost o înşelătorie pe care a conceput-o domnişoara Noirot, continuă el. A făcut-o deoarece Clara e clienta ei favorită şi nu voiau să o piardă. Şi pentru că, de fapt, se pare că toţi o iubesc. Se opri pentru scurt timp, apoi reluă: Eu mai degrabă o iubesc pe domnişoara Noirot. Dar sunt în dificultate. Nu se mărită cu mine decât dacă tu o placi.

— Căsătorie!

Un cuvânt. Un strigăt îndurerat din partea mamei lui.

— Nu se va mărita cu mine decât dacă o placi, repetă el. Aş vrea să te străduieşti în acest sens.

Lady Warford închise ochii şi se clătină puţin.

— Poate că vrei să te aşezi puţin, mamă, propuse Lady Clara.

— Prostii. Mă simt perfect. Ridicându-şi bărbia, murmură:

O croitoreasă. Încă o croitoreasă.

Se uită în jur, şi Sophy văzu privirea pierdută din ochii ei.

— Milady, începu ea.

— Poate că la urma urmelor ar trebui să mă aşez. Lady Warford se aşeză pe scaunul oferit de Longmore, după care spuse: Scena aceea de la balul lui Lady Bartham. Era… plănuită?

— Plănuită până la ultimul detaliu, încuviinţă Longmore. Domnişoara Noirot a conceput planul în vreme ce o aduceam pe Clara înapoi de la Portsmouth. Şi asta a fost isprava domnişoarei Noirot, fără ea n-am fi găsit-o niciodată pe Clara.

— Ah, Harry, gemu Lady Warford.

— Nu se va mărita cu mine decât dacă o placi, rosti el pentru a treia oară. O plăceai destul de mult înainte.

— Te rog, interveni Sophy. Asta era altceva. Eram o doamnă. Cu o avere considerabilă. Banii îndreaptă multe rele, după cum prea bine ştii. Nu e frumos să-i frângi inima mamei dumitale. Milady, poate că aţi dori un întăritor, îi sugeră acesteia. Fără a mai aştepta confirmarea, plecă să

aducă coniacul ce era păstrat într-un dulap pentru cazuri de leşin sau crize neaşteptate, evenimente ce surveneau destul de des într-un magazin frecventat de doamne. Pe când îi turna, spuse: Nu pot înţelege ce a fost în mintea lordului Longmore să vă supună unui astfel de şoc. Fără vreo pregătire, îndrăznesc să afirm.

— Dacă i-aş fi spus mamei ce aveam de gând, n-ar mai fi venit.

— Am venit, şopti Lady Warford. Adică, am crezut că vin să văd ceea ce s-ar mai putea salva din… trusoul Clarei. Ochii i se înlăcrimară. Pentru acea nuntă îngrozitoare. Cu omul ăla îngrozitor. Şi dumneata…

— M-a salvat, mamă, spuse Lady Clara. M-a salvat. De două ori.

Lady Warford se întoarse către fiica ei. Privirea îi era plină numai de dragoste curată. Sophy îşi simţi inima zbătându-i-se de durere. Mama ei nu o privise niciodată astfel… când mama era să… când îşi amintea că avea copii.

Lady Warford sorbi din coniac şi contemplă paharul în tăcere. Nimeni nu vorbea. Inima lui Sophy bătea să-i spargă pieptul, de mai avea puţin până să leşine. Totuşi, se strădui să stea perfect dreaptă şi-şi păstră expresia feţei exact aşa cum trebuia să fie. Interesată în mod politicos. Respectuoasă, dar nu exagerat. Croitoresele trebuie să păstreze întotdeauna superiori…

— Cred că poate, murmură Lady Warford. Se opri. Cred că poate… voi fi în stare s-o plac.

Copiii ei spuseră la unison:

— Ei, hai, mamă!

— Serios, mamă!

Privirea lui Lady Warford se ridică înspre Sophy.

— Este absolut nerezonabil să te aştepţi din partea mea să te plac aşa, dintr-odată. Cu toate acestea… în timp ce toţi cei din încăpere îşi ţineau răsuflarea, ea continuă: Cu toate acestea, mi-ai făcut o… mare favoare. O foarte mare favoare pentru care mi-e imposibil să te răsplătesc. Dar cel puţin eşti prezentabilă. Şi sora dumitale e o ducesă. Asta

nu-i de ici, de colo. În orice caz, nimic nu-l va împiedica pe Harry dacă-şi pune în cap să facă ceva.

— Asta-i de-ajuns, Sophy? se interesă Longmore. Nu-i exact ce ţi-ai fi dorit, dar pentru moment, cred că mai bine nu se poate.

Sophy îşi înghiţi un suspin.

— Da, mă mulţumesc cu asta. O să încerc să o fac să mă placă mai mult, dar între timp, da, e în regulă. O să fac să… pentru că… pentru că aş fi foarte nefericită fără tine.

I se aruncă în braţe.

*

Vineri, în ziua de după ultima recepţie a Reginei din acel sezon, domnişoara Sophia Noirot şi contele de Longmore se căsătoriră cu dispensă specială în salonul roşu de la reşedinţa Clevedon. Participanţii erau mai numeroşi decât cei care asistaseră la nunta ducelui. De data asta, împreună cu surorile miresei, nepoata şi majoritatea mătuşilor lui Clevedon, asistau Lord şi Lady Warford şi ceilalţi cinci copii ai lor.

Mai târziu, după masa de nuntă, pe când marchizul şi marchiza erau cufundaţi în gânduri în salonul reşedinţei lor, Lord Warford spuse dintr-odată:

— Asta e o rochie nouă, draga mea?

— Da, aşa este, replică Lady Warford surprinsă. Soţul ei, pe cât îşi amintea, nu-i observase niciodată hainele. Observa facturile de la croitoreasă şi câteodată mormăia în legătură cu ele, dar asta era tot.

— Îţi stă foarte bine, spuse el cu un glas răguşit. Îmi aminteşte de fata cu care m-am însurat.

— Da, într-adevăr? zise ea roşind.

— Da.

Marchizul se ridică, închise uşa salonului şi o ferecă.

Şi apoi se petrecură unele lucruri care o făcură pe Lady Warford să uite gândul curios pe care-l avusese în legătură cu ochii nurorii sale.

*

După ospăţul de nuntă, tinerii căsătoriţi porniră spre Lancashire, surorile hotărând că înalta societate avea nevoie de timp ca s-o uite pe Madame Veirrion înainte de a o cunoaşte pe noua Lady Longmore.

Se opriră să înnopteze la Angels' Inn, cam la treizeci de mile de Londra.

Atunci fu momentul în care, după ce el cu trudă îi desfăcuse fiecare panglică şi făcuse dragoste cu fiecare centimetru gol al corpului ei, în timp ce stătea lipsit de apărare într-o stare de totală beatitudine după actul sexual, Sophy se desprins e din îmbrăţişarea lui, se ridică în capul oaselor şi rosti:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Întotdeauna există ceva, mormăi el.

— Ar fi trebuit să-ţi spun înainte de nuntă. Marcelline a fost consternată că nu ţi-am spus.

— O mărturisire? Longmore se ridică în coate. Poate că o crimă? Un soţ nebun în pod? Dar nu, că ai fost virgină.

— Asta-i tot ce primeşti în materie de nevinovăţie, zâmbi ea.

— Nu sunt un mare adept al purităţii, declară el înălţându-şi privirea către sânii ei. Lumina lămpii îi făcea să strălucească precum două luni minunate. Nu chiar luni pline, mai degrabă ca nişte luni pe trei sferturi, cu o delicioasă ridicătură, la fel cu cea a nasului ei.

— Uită-te la ochii mei, îi ceru.

— Într-un minut, zise el. Îţi admir sânii. Cred că aş putea scrie un poem despre sânii tăi. Într-atât sunt de splendizi. Şi despre fundul tău. E absolut perfect. Ar trebui să fii model pentru statuile lui Venus. Dar nu vreau să-ţi facă ochi dulci o mulţime de dezmăţaţi. Mai curând te păstrez pentru mine.

— Să ştii că te iubesc cu adevărat, spuse ea.

— Ar trebui. Ne potrivim la perfecţie.

— Aşa este. Tu mă înţelegi. Şi de asta sunt sigură că n-o să înţelegi greşit.

— Sună de rău augur, observă el.

— Nimic nu te înspăimântă, spuse Sophy. Uită-te la ochi. Când el se supuse, îl întrebă nerăbdătoare: Ei bine?

— Sunt de un albastru uluitor. O culoare neobişnuită.

— Este albastrul DeLucey.

— Evident e din familie. Ciudat cum de surorile tale mai mari nu îi au, dar fata lui Marcelline da. Ochii cei albaştri se măriră, îndemnându-l să continue: Asta era mărturisirea?

— Da. *Ştiai?*

— Câteodată pot şi eu să pun lucrurile cap la cap. Toate acele aluzii pe care le-ai lansat despre trecutul tău. Ştiam că trebuia să existe o poveste, dar eram prea ocupat încercând să te seduc pentru a căuta să scot ceva de la tine. Dar azi, totul a devenit limpede.

— Azi, spuse ea. Înainte, în timpul sau după ceremonie?

— Are vreo importanţă?

— Da, pentru că Marcelline a spus că te-am păcălit să mă iei de nevastă.

— Păi, asta ar fi sporit distracţia, dar nu e adevărat. Ştiam exact în ce mă bag. Am ştiut dintotdeauna, îndrăznesc să afirm. Ştiam că nu eşti ca nimeni altcineva. Ştiam că nu eşti plicticoasă.

— Nimeni n-a *acuzat* vreodată pe alde DeLucey că ar fi plicticoşi.

— Dar n-am înţeles întreaga situaţie până când nu s-a strâns toată lumea la nuntă, zise Longmore. Acolo eraţi toate: tu, ducesa, Leonie şi Lucie. Mi-am amintit de Lady Durwich povestind despre cei din familia DeLucey. Mi-am adus aminte de felul în care tu i-ai răspuns, făcând o mică glumă despre asta, după care te-ai lansat în plicticoasa descriere a rochiei surorii mele.

— Ca să te derutez.

— A funcţionat. Până azi. După aia, a devenit cât se

poate de clar. Şi m-am gândit: pe Jupiter, ziua asta devine din ce în ce mai bună. Căsătoria mea o să provoace înaltei societăţi o criză colectivă de inimă. O să creadă că revoluţia e iminentă sau că se apropie Apocalipsa. Am convins-o pe cea mai fermecătoare drăcoaică să mintă că mă iubeşte, că mă onorează şi mi se supune pentru toată viaţa…

— Asta n-a fost minciună, zise ea. Cu excepţia părţii cu „supunerea”.

— Şi că pe deasupra mai e şi o Nesuferită DeLucey. Am devenit membru al bandei lor. Inima mi-a tresăltat de bucurie. Şi aproape că m-am rănit, ca să nu mă apuce râsul.

Colţurile gurii ei începură să se încreţească.

— Eram cât se poate de sigură că n-o să-ţi pese, zise ea.

— Să-mi pese? Este perfect.

— *Tu* eşti perfect. Şi cred că meriţi o răsplată pentru că n-ai căzut pe jos de râs, să strici solemnitatea momentului.

— Mai că m-a omorât.

Sophy se lăsă pe spate în braţele lui.

— O mare recompensă, promise ea. Mai e doar un lucru. Îl mângâie pe piept şi mai jos.

— Orice, spuse el.

— Nimeni Nu Trebuie Să Ştie Vreodată.

Sfârşit